

Tartalom

1.	LUTHER: A KORÁNAK NAGY EME	BERE 5
2.	A BŰN KÉRDÉSE	10
3.	ISTEN TERVE HOGY ÜDVÖZÜLJÜ	NK 15
4.	EGYEDÜLI REMÉNYSÉGÜNK JÉZU	JS
	KRISZTUS	20
5.	A HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS	26
6.	A MEGIGAZÍTÓ HIT	31
7.	BÁNJÁTOK MEG BŰNEITEKET	36
8.	BŰNBOCSÁNAT	41
9.	ISTENTŐL SZÜLETETT	47
10.	MEGSZENTELŐDÉS	52
11.	IGAZSÁGOSSÁG MA	57
12.	TÖKÉLETESEK KRISZTUSBAN	62
13.	A HARMADIK ANGYALI ÜZENET	67
	JAVASOLT OLVASMÁNYOK	72
	Rövidítések jegyzéke	170

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkének írásain alapszik, kiegészítő magyarázatok nélkül. A megjegyzések oly rövidek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némely esetben szögletes zárójeleket [ ] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a függelékben találhatók. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása!

ISSN 1584-6830

Miért? Mert...

MIÉRT oly sok a szenvedés, a fájdalom világunkban, ha Isten kezében tartja a mindenséget?! Bibliai példákon keresztűl megtaláljuk a MIÉRTre a választ, s a remény biztató szavai segítenek hétköznapjainkban, küzdelmeinkben!

Megrendelhető: 6760 Kistelek Pf.: 3. Tel.: 30/697-2610 E-mail: info@hnarm.hu Miért?

A könyv www.miertmert.hu oldalon megtekinthető

Miért?

ELŐSZÓ

Ötszáz évvel ezelőtt egy Luther Márton nevű szerzetes közzétette a 95 pontból álló tételét. Ezen tettével előhírnöke lett a nagy protestáns ébredésnek és reformációt indított el az akkori egyházakban. Megkérdőjelezett megannyi hitpontot és gyakorlatot, amelyeket már régóta megtartottak és Krisztust, a Megváltót tette a kereszténység központjává. Luther egy mozgalmat indított el amely sokakat a Szentírás tanulmányozására vezetett. A keresztényeknek napjainkban eltérő meglátásuk és véleményük van Krisztusról és földi életéről. Mialatt sokan arról vitáznak, hogy mit jelent a Krisztus igazságossága, addig Isten olyan népet keres amely mindennapi életével mutatja be azt a világ számára.

"Nem elég vitába szállnunk az igazságért. Az igazság értékének legnyomósabb bizonyítéka az istenfélő élet, ami nélkül a legdöntőbb érvnek sincs súlya, sem győzelmes ereje. Hiszen abban rejlik erőnk, hogy a Szentlélek által Istennel állunk összeköttetésben." – RH March 20, 1888.

"Bőséges gondoskodás készült azoknak, akik istenfélő életet szeretnének élni, hogy kegyelmet és erőt kaphassanak mennyei Megváltónk, Jézus által... Isten szolgái merítsenek békét és erőt saját Forrásból, s ha így tesznek akkor boldog és békés életet élhetnek... Szenteljük Istennek egész lényünket, mert Megváltónk nem kér egy megosztott szívből. Akaratunkat, vágyainkat Isten Lelke kell hogy irányítsa, így lesz erőnk a hit jó ügyéért harcolni." – TMK 92.

"[Krisztus] szeretett tanítványa által szólt 'Ímé eljövök hamar', és János válaszol is rá, 'bizony jövel Uram Jézus'. Figyelmeztetésként és bátorításként mondta Jézus ezeket a szavakat népe számára, tehát miért is ne vennénk figyelembe azokat. Az Úr azt mondta, hogy a hűségeseket őrködve és várakozva fogja találni." – RC 258.

Tanulmányozva ezen negyedéves leckét azért fohászkodunk leginkább, hogy Lelkének vezetését kövessük és Krisztus igazságosságát vegyük magunkra. Ahogyan átadjuk életünket Isten irányításának úgy használ fel bennünket eszközéül Krisztus üzenetének hirdetésében és ezzel siettetjük az Úr visszajövetelét. Legyen mindannyiunknak mélyebb tapasztalata, forduljunk az Úrhoz teljes szívvel, valljuk meg hiányosságainkat, bizonyosodjunk meg bűneink bocsánatáról és engedjük, hogy megtisztítson bennünket és így igazságosságát megkaphassuk.

A Generál Konferencia Szombatiskola Osztálya

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS a Dél-Amerikai Terület Argentínai központjának helyreállítására

2017. október 7. Szombat

ARGENTÍN

Buenos Aires

Szent György-<mark>öbö</mark>

Montevideo

Falkland-szige

A HNARM Dél-Amerikai Unió magába foglalja, Argentína, Paraguay és Uruguay országait. A központ Argentínában helyezkedik el, ahol közel 41,5 millióan laknak, Paraguayban 6,8 millió és Uruguayban 3,4 millió lakos van. Ez így együttesen majdnem 52 millió lélek szolgálatát jelenti.

Az Argentin köztársaság a második legnagyobb a Dél-Amerikai ország és a nyolcadik világviszonylatban. A többség (76,5%) római katolikus, 11,3% közömbös, 9% protestáns (főképp pünkösdista) és kevesebb mint 2% más vallású.

A HNARM 1927-ben érkezett ebbe az országba amikor Eugenio Laicovschi testvérünk eljött ide és szívesen egybegyűlt azokkal, akik már korábban emigráltak a Moldovai területről. Lelkesedve hoztak létre egy kis csoportot istentiszteletre. Első konferenciájukat 1930-ban tartották San Nicolás városban. Volt néhány keresztelkedő is és külföldi könyvevangélistákkal megszervezték az iratterjesztést. 1936-ban itt szentelték fel az első imaházat.

Sok év telt el azóta és a fővárosban (Buenos Aires) lévő központi épület nagyon tönkrement már és sürgős javításokra van szükség. Bővítéseket is kell végeznünk, hogy a hivatali feladatok új környezetbe kerülhessenek, hogy az egészségügyi és főző tanfolyamok részére legyen gyülekezési helyiség, és hogy jobb szállást tudjunk biztosítani az idelátogató testvéreknek. Isten művére való tekintettel helyénvaló ha itt az utolsó napokban megfelelően képviseljük ilyen nagy népesség között. Mivel az anyagi lehetőségek elég szűkösek az utóbbi években, ezért arra kérjük világ szerte testvéreinket, hogy fogjanak össze velük és segítsenek erőfeszítésünk finanszírozásában.

Bízunk benne, hogy felhívásunkat olvasva a hívők mindenütt a világon megértik nagy és sürgős szükségletünket és jóindulatúan válaszolnak kérésünkre. Előre is köszönjük nagylelkűségeteket!

Hittestvéreitek a Dél-Amerikai Unióból

Napnyugta: H18:11 Ro 18:52

LUTHER: A KORÁNAK NAGY EMBERE

"Ímé, felfuvalkodott, nem igaz ő benne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él." (Hab 2:4)

"A buzgó, lánglelkű, mélyen vallásos Lutherre, aki az istenfélelmen kívül nem ismert más félelmet, és aki a vallásos hit alapjaként csak a Szentírást ismerte el, korának nagy szüksége volt. Általa Isten csodálatos munkát végzett, hogy az egyházat megreformálja és a világot felvilágosítsa." – NK 111.

Javasolt olvasmány: A Nagy Küzdelem, <u>111-132. (Luther elszakad Rómától)</u> <u>179-186. (A fejedelmek tiltakozása)</u>

Vasárnap Október 1.

- 1. RÁTALÁL A VILÁGOSSÁGRA
- a. Melyik példázat szemlélteti azt, amikor Luther Márton első ízben rátalált a Bibliára? Mt 13:44-46.

"Egy napon az egyetem könyvtárában böngészgetve Luther felfedezett egy latin Bibliát... Hallott ugyan részleteket az evangéliumokból és az apostoli levelekből a nyilvános istentiszteleten, de azt gondolta, hogy az az egész Biblia. Életében most látta először a teljes Szentírást. Áhítattal vegyes csodálkozással lapozgatta a szent iratot. Érverése meggyorsult, és szíve hevesebben dobogott, amikor saját szemével olvasta az élet igéit." – NK 113.

b. Milyen hatást váltott ki Lutherből az Ige mind mélyebb tanulmányozása? Zsol 119:130; Jer 15:16.

"Aki megízleli Krisztus szeretetét, az folyton többre vágyik, és semmi mást nem keres. A világ gazdagsága, tisztelete, örömei nem vonzzák. Szíve szüntelenül így kiált: Többet Belőled!" – JÉ 146. Hétfő Október 2.

2. A SÖTÉTSÉGEN ÁTTÖRŐ FÉNY

a. Miután Luther tovább tanulmányozta a Bibliáját, milyen meggyőződést érez a saját életével kapcsolatban? <u>Ésa 6:5</u>.

"Mennyei angyalok álltak mellette, és az Isten trónjától áradó fénysugarak felfedték előtte az igazság kincseit. Mindig félt attól, hogy megsérti Istent, de soha nem érezte ennyire, hogy milyen bűnös.

A bűntől való szabadulás és az Istennel való megbékélés utáni mélységes vágy végül arra késztette, hogy kolostorba vonuljon, és szerzetesi életet éljen." – NK 113.

b. Mire szerette volna Isten megtanítani Luthert, miközben ő fájdalmas vezekléssel akart bocsánatot és békességet elérni? <u>1Tim 1:15.</u>

"A kegyes Staupitz megnyitotta előtte Isten Igéjét. Kérte, hogy ne önmagára nézzen, hanem bűnbocsátó Megváltójára, Jézusra; és ne foglalkozzon az Isten törvényének áthágásáért járó örök büntetéssel. 'Ne gyötörd magad bűneid miatt, hanem vesd magad a Megváltó karjába! Bízzál benne, az Ő igaz életében, a halála általi engesztelésben!... Hallgasd Isten Fiát! Ő emberré lett, hogy biztosítson Isten pártfogásáról. Szeresd Őt, aki előbb szeretett téged!' " – NK 114.

c. Melyik Bibliai igazságot értette meg Luther, amikor térdelve ment felfelé Pilátus lépcsőjén? Rm 1:17.

"A pápa egyik újabb rendelete bűnbocsánatot ígért mindazoknak, akik térdelve megmásszák 'Pilátus lépcsőjé'-t, amelyen a legenda szerint Megváltónk leereszkedett, miután távozott a rómaiak tárgyalóterméből, és csodaképpen Jeruzsálemből Rómába került. Luther egy napon áhítatosan kapaszkodott fel ezen a lépcsőn, amikor hirtelen mennydörgésszerű hangon ezt hallotta: 'Az igaz ember... hitből él' (Rm 1:17). Luther talpra ugrott, és szégyenkezéssel vegyes rémülettel sietett el onnan. Ez az ige soha nem csökkenő súllyal élt ezután lelkében. Ettől kezdve tisztábban látta, mint valaha, milyen nagy tévedés az emberi cselekedetek üdvözítő erejében bízni, és milyen nagy szükség van a Krisztus érdemeibe vetett állhatatos hitre." – NK 115.

Kedd Október 3.

3. HIT ÁLTAL KEGYELEMBŐL ÜDVÖZÜLVE

a. Amikor Luther bűnbocsánat megfizetése ellen 1517-ben megjelentette a 95 pontból álló tételét, hogyan tanította, hogy cselekedeteink nem tudják jóvátenni a bűnt? Gal 2:16; Apcs 20:21.

"Luther... feltárta előttük a bűn visszataszító voltát, és azt, hogy az ember képtelen saját cselekedeteivel kisebbíteni vétkességét, vagy elkerülni a megérdemelt büntetést. A bűnös ember csak akkor juthat üdvösséghez, ha Isten előtt megbánja bűneit, és hisz Krisztusban. Krisztus kegyelmét nem lehet megvásárolni. Krisztus kegyelme ingyen van, ajándék. Azt tanácsolta az embereknek, hogy ne bűnbocsátó cédulákat vásároljanak, hanem tekintsenek hittel a keresztre feszített Megváltóra. Elmondta hallgatóinak saját fájó élményét, hogy megalázkodással és vezekléssel hiába igyekezett üdvösséget szerezni; hogy akkor lelt békére és örömre, amikor önmagáról levéve tekintetét, hitét Krisztusba vetette." – NK 119.

b. Csak hogyan és ki által lehetünk megmentve a bűn következményétől? Rm 1:16; Ef 2:8–10.

"[Luther tételei] feltárták, hogy soha senki – sem a pápa, sem más – nem kapott hatalmat a bűnbocsánat adására, sem a büntetés elengedésére... Luther azt is világosan kimutatta, hogy az egyház legértékesebb kincse Krisztus evangéliuma, és hogy a benne kinyilatkoztatott isteni kegyelemben ingyen részesül mindenki, aki bűnbánattal és hittel igényli." – NK 119.

c. Kitől szerezhetünk Jézusba vetett megmentő hitet? Hogyan növelhetjük azt? Rm 10:9; Lk 17:5.

"A hit, ami képessé tesz Isten ajándékainak elfogadására, már maga is ajándék, amelyből minden embernek adatott valamennyi. Akkor növekszik, ha eddzük azt és magunkévá tesszük Isten Igéjét. Annak érdekében, hogy hitünk erősödjék, gyakran össze kell azt kapcsolnunk az Igével." – Nev 223.

"Kedves testvérek, oly annyira kitanultátok a kételkedést és a vitatkozást, hogy most már rá kell nevelnetek magatokat a hit területére. Beszéljetek hittel, éljetek hittel, cselekedjetek hittel és így majd növekedni fog a hitetek." – FW 78.

Szerda Október 4.

4. HITÜNK ALAPJA A SZENTÍRÁS

a. Luther hogyan viszonyult a Szentírás tekintélyéhez, amely azután a reformáció alapvető elve is lett? Kol 2:8; Ésa 8:20.

"Luther határozottan kimondta, hogy a keresztényeknek csak a Szentírás tekintélyével alátámasztott tanítást szabad elfogadniuk. Ezek a szavak a pápai fennhatóság alapját ingatták meg, és a reformáció létfontosságú elvét hangsúlyozták." – NK 116.

b. Luther tanításainak ellensúlyozása érdekében 1529-ben a német császár rendeletet adott ki, amely tiltotta a szabad vallásgyakorlást és megerősítette a katolikus egyház tekintélyét. A német fejedelmek tiltakozásának a rendelettel szemben, milyen két alapeleme volt – amelyek a protestantizmus alapja is lett? Apcs 4:18–20; 5:28, 29; Mt 15:8, 9.

"'E híres tiltakozásban foglalt elvek... a protestantizmus lényegét alkotják. Ez a tiltakozás a vallást érintő két emberi visszaélés ellen emel szót: az első a polgári magisztrátus beavatkozása, a második pedig az egyház önkényes hatalma. E visszaélések helyett a protestantizmus a magisztrátus fölé a lelkiismeret hatalmát, a látható egyház fölé pedig Isten szavának tekintélyét helyezte. Először is visszautasítja, hogy a polgári hatalmak beleavatkozzanak az Isten dolgaiba; majd a prófétákkal és az apostolokkal együtt mondja: 'Istennek kell inkább engedni, hogynem embereknek. A tiltakozók V. Károly koronája előtt magasra emelték Jézus Krisztus koronáját. Sőt továbbmentek: lefektették azt az elvet, hogy minden emberi tanítást Isten kinvilatkoztatásai alá kell rendelni.' - D'Aaubigne., b. 13, ch. 6. A protestálók továbbá kijelentették, hogy joguk van szabadon bizonyságot tenni meggyőződésükről. Nemcsak hinni és engedelmeskedni akarnak, hanem tanítani is azt, amit Isten Igéje mond. Tagadták, hogy a papoknak és a magisztrátusoknak joguk van ezt megakadályozni. A speieri protestálás ünnepélyes bizonyságtevés volt a vallási türelmetlenség ellen, és hangsúlyozása annak, hogy minden embernek joga van Istent úgy imádni, ahogy a lelkiismerete diktálja." - NK 185-186.

"Sátán munkamódszere, amellyel Isten és Igéje ellen dolgozik, nem változott. Ma is éppoly ellensége a Szentírásnak, az élet útmutatójának, mint amilyen a XVI. században volt. A Szentírás tanításaitól és elveitől ma is sokan messze elkanyarodnak. Vissza kell térni a nagy protestáns alapelvhez: a Biblia, és csakis a Biblia a hit és a kötelesség szabálya." – NK 186.

Csütörtök Október 5.

5. AZ ÉLETADÓ IGE

a. Mit tesz az Ige azokért, akik olvassák és hallgatják? Zsol 119:103-104.

b. Luther tanításai Isten Igéjéről, milyen hatással voltak hallgatóira? Rm 10:17; Zsid 4:12.

"Isten Igéje, amelynek mérlegén Luther minden tanítást és minden követelményt megvizsgált, kétélű kardhoz volt hasonlatos, amely utat vág magának az emberi szívekhez. Az emberek vágytak a lelki felemelkedésre. Mindenütt olyan éhség és szomjúság támadt az igaz élet után, amire századok óta nem volt példa. Az emberek figyelme, amely oly régóta emberi rítusokra és földi közbenjárókra irányult, most bűnbánattal és hittel a megfeszített Krisztus felé fordult." – NK 122.

c. Mi történik velünk, ha tanulmányozzuk Isten Igéjét és engedelmeskedünk annak? Jn 17:17.

"A Szentírás a jellem átalakításának sarkalatos eszköze... Isten Igéje, ha kutatjuk és hallgatunk rá, szívünkben munkálkodva leigázza minden szentségtelen jellemvonásunkat. A Szentlélek szól hozzánk, hogy ráébresszen bűneinkre. A hit pedig, amely szívünkben ébred, a Krisztus iránti szeretettől áthatva cselekszik, és kialakítja bennünk – testünkben, lelkünkben és értelmünkben – Krisztus képmását. Ekkor már Isten felhasználhat bennünket akaratának végrehajtására. Az erő, amit kaptunk, belülről kifelé hat, és arra indít, hogy közöljük másokkal a megismert igazságot." – KP 61-62.

Péntek Október 6.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Milyen hatást váltott ki Lutherből legelőször, amikor rátalált a Bibliára?
- 2. Pilátus lépcsőjén felfelé haladva, melyik tévedés tisztult ki előtte?
- 3. A bűnös csak hogyan üdvözülhet?
- 4. Hogyan tudjuk ma is tovább fenntartani a protestantizmus lényegét?
- 5. Milyen szerepe van a Szentírásnak a jellem átalakításban?

A BŰN KÉRDÉSE

"Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül." (Rm 3:23)

"Az emberi család áthágta Isten törvényét, és törvényszegőként az ember reménytelen romlásba kerül, mert Isten ellenségévé lesz, akinek semmi jóra sincs ereje." – 1Sz 296.

Javasolt olvasmány: Pátriárkák és Próféták, <u>21-25. (A teremtés)</u>, <u>26-36. (Kísértés és bukás)</u>

Vasárnap

Október 8.

- 1. ISTEN CÉLJA AZ EMBERISÉGGEL
- a. Kinek a képmására lett megteremtve Ádám és Éva, és milyen céllal? 1Móz 1:26, 27, 31; Ésa 43:7.

"Amikor Ádám kikerült Alkotója kezéből, fizikai, értelmi, lelki valójában egyaránt Teremtője képmását viselte. 'Teremté tehát az Isten az embert az ő képére' (1Móz 1:27), és az Ő célja az volt, hogy minél tovább él, annál teljesebben tükrözze vissza Teremtője dicsőségét. Minden adottsága képes volt a fejlődésre, befogadóképessége és ereje a folyamatos növekedésre." – Nev 13.

b. Jóllehet nem volt mesterséges öltözékük ősszüleinknek, de tisztaságuk szimbólumaként, mivel voltak elfedve? Zsol 104:1, 2. Hasonlítsd össze! 2Móz 34:29.

"A bűntelen pár nem viselt mesterséges öltözéket: fény és dicsőség takarta be őket, mint az angyalokat. Ameddig engedelmeskedtek istennek, ez a palást burkolta be őket." – PP 19.

"Összüleink az ártatlanság fehér palástját viselték, amikor Isten az Édenbe helyezte őket. Tökéletes összhangban éltek Isten akaratával. Végtelen szeretettel ragaszkodtak mennyei Atyjukhoz. Gyönyörű, lágy fénysugár, Isten fénye takarta be a szent párt. Ez a fénypalást lelki öltözékük, mennyei ártatlanságuk szimbóluma volt. Ha hűségesek maradtak volna Istenhez, ez a fény állandóan betakarta volna őket." – KP 212.

Hétfő Október 9.

2. A SZERETET PRÓBÁJA

a. Milyen értelemben töltötték be az Isten általi célt szabad akaratukból ősszüleink? 5Móz 30:19.

"Összüleink számára, bár Isten ártatlannak és szentnek teremtette őket, nem volt kizárva a vétkezés lehetősége. Isten szabad erkölcsi lényekké alkotta őket, akik értékelni tudják jellemét – bölcsességét és jóságát – kívánalmainakméltányosságát, és szabadságukban áll, hogy engedelmeskedjenek vagy megtagadják az engedelmességet...

Isten úgy is teremthette volna az embert, hogy képtelen áthágni törvényét; visszatarthatta volna Ádám kezét a tiltott gyümölcs érintésétől; de akkor az ember nem lett volna szabad erkölcsi lény, hanem csak akarat nélküli báb. A döntés lehetősége nélkül engedelmessége nem lett volna önkéntes, hanem kikényszerített. Jelleme nem fejlődhetett volna." – PP 22. 23.

b. Milyen próbát kaptak ősszüleink a hűségük bizonyítására? 1Móz 2:16, 17.

"Midőn az Úr Ádámot és Évát a szép kertbe helyezte, mindenük megvolt boldogságukhoz, amit csak kívántak. Isten azonban mindentudó bölcsességében úgy döntött, hogy kipróbálja hitüket, mielőtt örök biztonságot ad nekik. Mindketten Isten kegyében voltak, beszélgettek egymással. A gonoszt mégsem helyezte el elérhető közelségükből. Sátán engedélyt kapott, hogy megkísértse őket. Ha kiállják a próbát, Istennek és a mennyei angyalok kegyében részesülnek." – MT 19.

c. Hogy váltak hűtlenné Istennel szemben ősszüleink? <u>2Kor 11:3;</u> <u>1Móz 3:1-6.</u>

"Sátán úgy tüntette fel a szent párnak, hogy csak nyernek, ha Isten törvényét áthágják. Vajon nem találkozunk-e ma is hasonló okoskodással? Sokan korlátoltnak mondják azokat, akik engedelmeskednek Isten parancsolatainak, magukat pedig felvilágosultnak tartják, mint akik nagyobb szabadságot élveznek. Mi ez, ha nem az Édenben elhangzott szó visszhangja: 'Amely napon ejéndetek arról – szegd csak meg Isten kívánalmát – olyanok lesztek, mint az Isten'?" – PP 29.

Kedd Október 10.

3. A BŰN ÉS KÖVETKEZMÉNYEI

a. Mi a bűn bibliai meghatározása? 1Jn 3:4.

"A bűnre egyetlen meghatározás van, amelyet Isten Igéje ad: 'a bűn pedig a törvénytelenség'; egy olyan elv testet öltése, mely harcban áll Isten kormányzatának alapjával: a szeretet nagyszerű törvényével." – NK 438-439.

b.	Milyen	követk	ezményeke	t vont magára	az emberi	iség bűneik	miatt?
	1Móz 3	:19, 23	Rm 5:12.				

"Isten nem akarta, hogy a bűntelen pár bármi rosszat is megismerjen. Sok jót adott nekik, a rosszat pedig visszatartotta. De Isten parancsát áthágva ettek a tiltott fáról és most már mindig enni fognak – ismerni fogják a gonoszt. Ettől az időtől kezdve gyötrik Sátán kísértései az emberiséget. Az örömteli munka helyett, amelyet Isten ezt megelőzően nekik kijelölt, aggódás és fáradságos munka lett a sorsuk. Csalódás, bánat, fájdalom várt rájuk, és végül a halál." – PP 33.

c.	Milyen további következménye volt a bukásnak minden ember ter-
	mészetére? Rm 3:12; 7:14, 18; 8:7.

"A bűn elkövetése után... Isten kijelentette, hogy természetüket megrontotta a bűn; megfogyott erejükkel kevésbé tudnak ellenállni a gonosznak. Utat nyitottak Sátánnak, hogy könnyebben hozzájuk férkőzhessék. Ártatlan korukban is engedtek a kísértésnek; és most, hogy tudatosan vétkeztek, kevésbé lesz erejük feddhetetlenségük megőrzésére." – PP 35-36.

"Az, hogy az első emberpár evett a jó és gonosz tudásának fájáról, minden ember élettapasztalatára hatással van. Ott van természetében a bűnre való hajlam, és ez olyan erő, aminek segítség nélkül nem tud ellenállni." – Nev 26.

"[Az ember] magától nem képes a bűn felismerésére, az isteni természet értékelésére és felvételére. Még ha elérhető közelségbe kerülne is, emberi szíve akkor sem kívánna semmit belőle." – 1Sz 313. Szerda Október 11.

4. A FÜGEFALEVÉL ÖLTÖZET

a. Miután Ádám és Éva rájött, hogy elveszítették bűntelenségüket és az azt szimbolizáló fényt, mivel próbálták eltakarni mezítelenségüket? 1Móz 3:7, 8.

"Amikor vétkeztek [ősszüleink], elszakadtak Istentől, és az őket körülölelő fény eltávozott. Szégyellve mezítelenségüket, egymáshoz varrt fügefalevelekkel próbálták a mennyei öltözéket pótolni." – KP 212-213.

b. Lelki értelemben, mit jelent az, hogy egy bűnös fügefalevél öltözéket készít önmagának? Rm 10:3.

"Isten törvényének áthágói ezt teszik Ádám és Éva engedetlensége óta. Fügefaleveleket varrnak össze, hogy betakarják törvényszegés okozta mezítelenségüket. Maguk szabta öltözéket viselnek. Saját cselekedeteikkel próbálják bűneiket befedezni és Isten tetszését elnyerni." – KP 213.

c. Milyen tévedés miatt gondolhatjuk úgy, hogy önmagunkat elfogadhatóvá tehetjük Isten előtt? <u>Jer 17:9</u>; <u>Ésa 64:5</u>.

"Sokan be vannak csapva szívük állapotát illetően. Nem veszik észre, hogy az emberi szív mindennél csalárdabb és elkeserítően gonosz. Saját igazságukkal vonják körül magukat és megelégednek a saját emberi mértékük kijelölte jellemszint elérésével. Az isteni mérték elérése nélkül azonban végzetes bukásokban van részük, saját erőből pedig nem képesek eleget tenni Isten rendeléseinek...

Az emberi család áthágta Isten törvényét, és törvényszegőként az ember reménytelen romlásba kerül, mert Isten ellenségévé lesz, akinek semmi jóra sincs ereje. 'Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti' (Rm 8:7)." – 1Sz 296.

Csütörtök Október 12.

5. ISTEN ELŐTT MINDENKI BŰNÖS

a. Miként értsük azt, hogy senki sem teljesítette Isten eredeti szándékát? Rm 3:23.

b. Milyen célt szolgál Isten törvénye az igazságosság mértékeként? Rm 3:19, 20; Gal 3:24.

"A törvény minden bizonnyal érvényben marad, és az ítélet szigorúan idézi szent pontjait a bűnös számára. Nem a törvény feladata, hogy megmentse a bűnöst, hanem hogy elítélje, sem hogy megbocsájtson, hanem hogy hibáztasson. Nem lehet azon változtatni, csak azért hogy megfelelőbb legyen az ember bukott állapotának. Másként hogyan is teljesülhetne Isten igazságossága és miként lehetne kegyét elnyerni? "Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtte" Saját erejéből a bűnös nem teljesítheti Isten elvárásait." – ST July 31, 1901

c. Milyen kérdést tesznek fel a bűnösök a bukás óta és mi az egyetlen válasz rá? Jób 9:2; 25:4-6; Jn 1:29.

"Minden összejövetelen vannak olyanok, akik bizonyságot nem szereztek. Minden szombaton arról szeretnének valamit hallani, ami üdvösséghez segíti őket és ami megtanítja őket, hogy miként lehetnének jobb keresztények. A legfontosabb számukra, hogy megértsék, hogy miként igazulhat meg a bűnös Isten előtt? Tárjátok fel előttük az üdvösség útját egyszerűen, világosan! Magasztaljátok fel Jézust, mint a bűnös egyedüli reménységét!" – RH October 7, 1909.

Péntek Október 13.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Mi volt Isten szándéka az ember teremtésével?
- 2. Miért volt fontos, hogy az emberek szabadon dönthessenek, hogy akarnak e Istennek szolgálni?
- 3. Mi az a bűnös állapot, amely mindannyiunkat elszakít Istentől?
- 4. Mivel tudom elkövetni azt a bűnt, hogy fügefalevél öltözéket készítek magamnak?
- 5. Bűnös állapotom miatt csak kiben reménykedhetem?

ISTEN TERVE HOGY ÜDVÖZÜLJÜNK

"És csaknem minden vérrel tisztíttatik meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat." (Zsid 9:22).

"Krisztus által a megbékélés mellett helyreállítás is történt az emberért. A Kálvária keresztje átívelte a bűn okozta szakadékot." – 1Sz 333.

Javasolt olvasmány: Pátriárkák és Próféták, 37-44. (A megváltás terve), 45-51. (Kain és Ábel)

Vasárnap Október 15.

- 1. A MEGVÁLTÁS TERVE
- a. Milyen ígéretet kapott Ádám és Éva a megváltásról? 1Móz 3:15; Gal 3:16.

"Ádámot és társát azzal vigasztalták, hogy nagy bűnük ellenére a menny nem teszi ki őket Sátán hatalmának. Isten Fia saját életét ajánlotta fel engesztelésül törvényszegésükért. Próbaidőt kapnak, és ha megtérnek és hisznek Krisztusban, újra Isten gyermekei lehetnek." – PP 40.

a. A megváltás terve milyen átformáló kegyelemmel bír? Miért van erre szükség? Gal 3:14; Jn 3:5.

"Az ember lelkébe plántált krisztusi kegyelem támaszt ellenségeskedést Sátán ellen. E megtérítő kegyelem és megújító erő nélkül az ember örökre Sátán foglya maradna; olyan szolga, aki mindig készségesen teljesíti Sátán parancsát. De a lélek új alapelve harcot támaszt ott, ahol korábban béke volt. A Krisztustól kapott erő teszi képessé az embert arra, hogy a zsarnokot és a bitorlót elutasítsa. Azok, akik nem szeretik a bűnt, hanem gyűlölik, akik ellenzik és legyőzik azokat az indulatokat, amelyek fogva tartják őket, olyan erő birtokában vannak, amely kizárólag felülről származik." – NK 450.

Hétfő Október 16.

2. AZ EGYETLEN LEHETSÉGES TERV

a. Mi a legfontosabb része a megváltás tervének? Mi a jelentősége annak? Zsid 9:22; 3Móz 17:11.

"Krisztus a világ megalapítása óta leöletett bárány. Sokaknak titok maradt, hogy a régi üdvrendben mért volt szükség oly sok áldozatra, mért vittek az oltárra annyi vérző állatot. A fontos igazság, melyet az Úr az emberek előtt tartott és bevésett szívükbe, értelmükbe, ez volt: 'Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.' Zsid 9:22. Minden vérző állat az 'Isten bárányát' jelképezte, 'aki elveszi a világ bűnét.' Jn 1:29." – OHC 47.

b. Miben látható, hogy Káin nem fogadta el teljes egészében a mennyei tervet? 1Móz 4:3-5.

"[Káin és Ábel] tudták, hogy ezekkel az áldozatokkal kell kifejezniük a Megváltóba vetett hitüket. Őt jelképezték az áldozatok. Bemutatásukkal azt is elismerték, hogy csak Ő bocsáthat meg nekik. Tudták, hogy ha így beleilleszkednek Isten tervébe, amelyet megváltásuk érdekében gondolt ki, bizonyságát adják Isten akarata iránti engedelmességüknek. Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Nyájuk elsőszülöttei feláldozásával tanúsíthatták, hogy hisznek Krisztusnak, mint a megígért engesztelő áldozatnak a vérében. Ezenkívül a föld első zsengéjét is be kellett hálaáldozatként mutatniuk az Úrnak." – PP 45.

c. Mit mondott tervéről Isten Káinnak? Mit árult el önmagáról Káin tette? 1Móz 4:6-8.

"Kain azt gondolta, hogy saját tervei a legjobbak, s hogy az Úr alkalmazkodik azokhoz. Kain, áldozatával nem ismerte el azt, hogy Krisztustól függ. Szerinte atyja Ádám, kemény bánásmódban részesült, mert Isten száműzte Édenből. Bántotta, sértette Kain büszke szellemiségét az az eszme, hogy állandóan gondoljon bűnére, s hogy a leölt bárány vérének áldozata bűnvallomást jelent, és teljes függőséget a felette álló hatalomtól," – BL 31.

Kedd Október 17.

3. ISTEN TERVÉT GÁTOLJA AZ ÖNIGAZULTSÁG

a. Milyen példázattal illusztrálta Jézus a saját igazságosságunkban való bizalom hibáját? <u>Lk 18:9–14.</u>

"A farizeus nem azért megy a templomba imádkozni, mert érzi, hogy bűnös, és bocsánatra van szüksége, hanem mert igaznak véli magát, és dicséretre számít. Istentiszteletét érdemnek tartja, amely ajánlólevél Istenhez." – KP 100.

b. Az ilyen magatartás miért gátolja meg Isten kegyelmét? Gal 2:21.

"A farizeus és a vámszedő az Istent imádók két nagy osztályát ábrázolja. A világra született első két gyermekben felismerhetjük első képviselőiket. Kain igaznak vélte önmagát, és csak hálaáldozattal járult Isten elé. Nem tett bűnvallomást, és nem ismerte be, hogy szüksége van kegyelemre. Ábel vért hozott, amely Isten Bárányára mutatott. Bűnösként jött, beismerve elveszett állapotát. Egyedüli reménye Isten ki nem érdemelt szeretete volt. Az Úr elfogadta Ábel áldozatát. Kaint és áldozatát pedig nem becsülte. Ínségünk tudata, nyomorúságunk és bűnösségünk beismerése az első feltétele annak, hogy Isten elfogadjon minket." – KP 101.

c. Hogyan mutatkozik meg ez a megszokott magatartás majdnem minden téves vallásban? Rm 10:2, 3.

"A vallásos emberek nagy többsége Kain példáját követi, mert majdnem minden hamis vallás egy és ugyanazon elven alapszik – hogy az ember saját igyekezete árán üdvözülhet. Egyesek azt állítják, hogy az emberiségnek nem megváltásra, hanem fejlődésre van szüksége – saját maga csiszolására, javítására és megújítására. Kain azt gondolta, hogy vér nélküli áldozattal elnyeri Isten kegyét. Ugyanígy remélik ezek az emberek is, hogy az engesztelő áldozattól függetlenül el lehet érni a mennyei normát. Kain története tanúsítja, hogy mi ennek a következménye. Megmutatja, mivé lesz az ember Krisztus nélkül. Az emberiség képtelen önmagát megújítani. Nem felfelé ível, a mennyei felé, hanem lefelé tart, a sátáni felé." – PP 47.

Szerda Október 18.

4. A MEGVÁLTÁS TERVÉNEK MENNYEI EREDETE

a.	Miből tudjuk, hogy a megváltás terve Istentől ered és nem embertől
	1Jn 4:19.

b.	Milyen egyszerű szavakka	ıl írja le Pál	l apostol a m	egváltás ajáno	dékát?
	Ef 2:8.	,	•	,	

"Az Úr látta bukott helyzetünket. Látta, hogy kegyelemre van szükségünk, és mivel szeretett minket, kegyelmet és békét adott számunkra. A kegyelem kedvezést jelent annak irányába, aki azt nem érdemli meg, aki elveszett. Bűnösségünk ténye nem zárja el előlünk Isten irgalmát és szeretetét, hanem szükségessé teszi azt irányunkba – megváltásunk érdekében." – 1Sz 320.

c. Mit tanít a megváltás ígéretéről az Isten által ősszüleinknek készített bőr ruha? 1Móz 3:21; Ésa 61:10.

"A bűnbánó bűnöst Isten magához öleli szeretetével és körülveszi dicsőségével. Bekötözi sebeit, megtisztítja bűneitől és az üdvösség ruhájába öltözteti." – PK 413.

"Akik Krisztussal és az angyalokkal együtt ülnek a Bárány menyegzői vacsoráján, nem viselhetnek fügefalevél-öltözéket, sem köznapi ruhát.

Csak a Krisztus által kínált ruha teheti az embert alkalmassá arra, hogy megjelenjék Isten előtt. Ezt az öltözéket – saját igazságának palástját – helyezi Krisztus minden bűnbánó, hívő lélekre." – KP 213.

"Csüggedt lélek, bátorodj! Akkor is, ha gonoszul cselekedtél. Ne gondold, hogy Isten *talán* megbocsátja vétkeidet, és *talán* közel enged magához. Isten megtette az első lépést. Amikor még lázadtál ellene, keresésedre indult. A melegszívű pásztor otthagyta a kilencvenkilencet és kiment a pusztába, hogy megkeresse az elveszettet. A sérült, megsebzett, pusztuló lelket szeretettel karjába zárta, és örömmel vitte a biztonságos akolba." – KP 125-126.

Csütörtök Október 19.

5. ISTEN SZERETETÉNEK MÉRTÉKE

a. Milyen messzemenő az Isten által megígért megbékélés Krisztuson keresztül? Jn 3:16; 2Kor 5:19.

"Ha elmélyedünk a megváltás fenséges tervében, akkor igazán értékelni fogjuk Isten jellemét. A teremtés is szeretetének megnyilvánulása volt. De az isteni gyengédség és szánakozás végtelen mélységét Istennek az az ajándéka mutatja meg igazán, amelyet a bűnös és megromlott emberiség megmentéséért adott: 'Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy ha valaki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen.' (Jn 3:16) Isten egyrészt fenntartja törvényét, az igazságot, másrészt a bűnösnek is megbocsáthat. A menny legdrágább ajándékát kellett odaadni, hogy Isten 'igaz legyen... és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való' (Rm 3:26). Ez az ajándék a romlásból és lealjasodásból Isten gyermekévé emeli fel az embert. Pál ezt mondja: 'a fiúságnak Lelkét kaptátok [örökbefogadott], aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám!' (Rm 8:15.)" – 5B 525.

b. Hogyan szemlélte Jézus az Isten szeretetét és gondoskodását minden egyes emberért? Mt 18:11–14.

"Jézus egyénenként ismer minket, és megindul gyöngeségeink láttán. Ismeri a házat, melyben lakunk, s mindegyik lakó nevét is. Időnként utasítást ad szolgáinak, menjenek el egy bizonyos városba, egy bizonyos utcába, egy házba, és keressék meg egyik juhát.

Minden lelket oly tökéletesen ismer Jézus, mintha ő lenne az egyetlen, akiért a Megváltó meghalt." – JÉ 407.

Péntek Október 20.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Mi történt volna a megváltás ígérete nélkül?
- 2. Hogyan szemléltette a megváltás tervét az áldozati szertartások?
- 3. Miként akadályozza a megváltás tervét az önigazultság?
- 4. Mi volt Isten első lépése, hogy ismét kegyébe kerüljünk?
- 5. Mennyire jól ismer Isten mindenkit egyenként?

Napnyugta: H 17:33

EGYEDÜLI REMÉNYSÉGÜNK JÉZUS KRISZTUS

"És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk." (Apcs 4:12).

"Isten csak Krisztust 'emelte' 'fejedelemmé és megtartóvá', 'hogy adjon Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.' 'Nincsen senkiben másban üdvösség' (Apcs 5:31; 4:12)." – KP 177.

Javasolt olvasmány: Szemelvények, 1. kötet, 226-216. (Egyedüli reményünk Krisztus)

Vasárnap Október 22.

1. MENNYEI HELYETTESÍTŐNK

a. Mi történt ugyanazon a napon, amikor Ádám és Éva vétkezett? 1Móz 3:21.

"Az első áldozat bemutatása végtelen fájdalmasan érintette Ádámot. Fel kellett emelnie kezét egy olyan élet kioltására, amit csak Isten adhatott. Ekkor látott először halált. Ha engedelmeskedett volna Istennek, nem halt volna meg sem ember, sem állat. Amikor megölte az ártatlan áldozatot, megremegett arra a gondolatra, hogy bűne miatt fog Isten szeplőtlen Bárányának vére hullani. E kép láttán mélységesebben és elevenebben tudatosul benne, hogy milyen súlyos a bűne, amit csakis Isten drága Fiának a halála tehet jóvá. Csodálta azt a végtelen jóságot, amely ilyen váltságdíjat ad a bűnös megmentéséért. Egy reménycsillag fénylett fel a sötét és rettenetes jövőn, és ez nem volt már teljesen vigasztalan." – PP 42.

b. Hogyan ecseteli Ésaiás ezt a helyettesítést? <u>Ésa 53:4, 5</u>.

"Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amilyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs." – JÉ 16-17.

Hétfő Október 23.

2. AZ ÖRÖKÉLET FELTÉTELE

a. Mi az örökélet feltétele? Mt 19:16, 17.

"Az örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint mindig voltak; mint amelyek ősszüleink paradicsomi bukása előtt voltak: tökéletes engedelmesség Isten törvényei iránt, tökéletes igazság, életszentség. Ha enélkül, más feltételek ellenében is elnyerhetnénk az örök életet, akkor az egész világegyetem boldogsága veszélyeztetve volna. Nyitva állna a bűn útja, összes kínjával és nyomorával együtt, az örökkévalóságon át." – JVÚ 48.

"Krisztus nem csökkentette a törvény követelményeit, hanem félreérthetetlenül kijelentette, hogy megtartása az örök élet feltétele. Isten ezt a feltételt szabta meg Ádámnak a bukás előtt is. Az Úr most sem kíván kevesebbet, mint amit az Édenben elvárt az embertől: tökéletes engedelmességet, feddhetetlen, igaz életet. A kegyelem kínálta szövetség ugyanazt igényli az embertől, mint az Édenben felállított követelmény: összhangot Isten törvényével, amely szent, igaz és jó." – KP 271-272.

"Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékoz meg bennünket: egy változhatatlan és örökkévaló törvénnyel és egy ideiglenes, átmeneti törvénnyel, azonképpen szövetség is kettő van. A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és az engedelmesség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak Isten törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét." – PP 330.

b. Tud-e az ember önmaga erejéből tökéletesen engedelmes lenni? <u>Ésa 64:5</u>.

"Ádám, a bűnbeesés előtt, az isteni törvények iránti engedelmesség által tökéletessé vállhatott volna. Ámde ezt elmulasztotta és bűne által mi is elestünk; természetünk megromlott és önmagunktól többé igazakká nem lehetünk. Mióta a bűn alatt vagyunk, és a szentséget nélkülözzük, azóta nem vagyunk képesek a törvénynek teljesen engedelmeskedni. Krisztus azonban segítségünkre jött. Ugyanazon megpróbáltatások és kísértések között élt a földön, mint amelyek mireánk is jönnek; de bűnt nem követett el. Meghalt érettünk és íme felajánlja, hogy bűneinket elveszi, és igazságát, szépségét nekünk ajándékozza." – JVÚ 48.

Kedd Október 24.

3. TÖKÉLETES ENGEDELMESSÉG KRISZTUS ÁLTAL

a. Krisztusérdemei mit biztosítanak nekünk? Jn 15:5; Fili 4:13.

"A világ megváltója, Isten egyszülött Fia, a törvény iránti tökéletes engedelmességével, életével és jellemével visszaszerezte azt, ami a bűneset nyomán elveszett és lehetővé tette az embernek, hogy az Ádám által megszegett igazság törvényének engedelmeskedni tudjon. Krisztus nem cserélte el isteni mivoltát emberire, hanem egyesítette az emberit és az istenit. Emberi mivoltában élte meg a törvényt az emberi család érdekében. Krisztus minden ember bűnét kifizeti, aki Őt elfogadja. Ő teljesen eleget tett Isten igazságszolgáltatásának." – SpTEd 21.

"Mivel a bukott ember nem tudott győzni Sátán ellen emberi erővel, Krisztus eljött a menny királyi udvaraiból, hogy az emberi és isteni erőt egyesítve segítse az emberiséget. Krisztus tudta, hogy Ádám hatalmas előnyei révén kiállhatta volna Sátán kísértéseit az Édenben, és győzhetett volna felette. Azt is tudta, hogy az Édenkerten kívül nem volt lehetséges az ember számára, hogy saját erőből viszszautasítsa Sátán kísértéseit, mivel a bűneset elválasztotta őt Isten világosságától és szeretetétől. Hogy reményt hozzon az ember életébe, és megmentse a teljes romlástól, megalázta magát és felvette az emberi természetet, hogy isteni erejét emberi erővel egyesítve saját szintjén érhesse el az embert. Ádám elbukott fiai és leányai számára megszerezte azt az erőt, amihez saját maguktól nem juthatnának hozzá, hogy az Ő nevében győzni tudjanak Sátán kísértései fölött." – RH August 18, 1874.

b. Mit jövendölt Dániel Krisztus igazságosságáról? Dán 9:24.

"Dániel próféciája feljegyzi Krisztusról, hogy 'eltörli a hamisságot' és 'elhozza az örök igazságot' (Dn 9:24). Minden lélek így szólhat: 'Tökéletes engedelmessége által Jézus eleget tett a törvény előírásainak. Egyedüli reményem abban van, hogy reá tekintsek, mint helyettesemre és kezesemre, aki tökéletesen engedelmeskedett a törvénynek érettem. Érdemeibe vetett hit által szabad vagyok a törvény kárhoztatásától. Igazságának ruháiba öltöztet engem, ami a törvény minden előírására feleletet jelent. Tökéletes vagyok az örök igazságot hozó Krisztusban. Ő Isten elé állít engem abban a folt nélküli ruhában, amiben emberi szövésnek nyoma sincs. Minden Krisztustól van és minden dicsőség az Isten Bárányát illeti, aki elveszi a világ bűneit.' " – 1Sz 363.

Szerda Október 25.

4. A HIBÁTLAN BÁRÁNY

a. Keresztelő János milyen szimbólummal mutatta be az embereknek Krisztust? Jn 1:29.

"János mélyen megrendült, amikor látta Jézust esdekelve leborulni, és könnyek között könyörögni az Atya jóváhagyásáért. Amikor Isten dicsősége körülvette Őt, és az égi szózat hallatszott, János felismerte, hogy ez az Isten által megígért jel. Tudta, hogy a világ Üdvözítőjét keresztelte meg. A Szentlélek megnyugodott rajta, kinyújtott karral Jézusra mutatott, és így kiáltott: 'Ímé, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!' (Jn 1:29)" – JÉ 84.

b. Péter apostol hogyan beszélt Krisztusról? 1Pt 1:18, 19.

"'Őbenne lakozik az istenség egész teljessége testileg.' (Kol 2:9) Az embereknek meg kell érteniük, hogy az istenség szenvedett és roskadt le Kálvária gyötrelme alatt. Mégis Jézus Krisztus, akit Isten váltságdíjként adott a világért, tulajdon vérével váltotta meg az egyházat. A menny fönségese szenvedett azon vallásos túlbuzgók kezétől, akik a világ legfölvilágosultabb népének tartották magukat." – TII 206.

"Amikor a bűnös a kereszten haldokló Megváltóra tekintve felismeri a szenvedő isteni mivoltát, az a kérdés merül fel benne, hogy miért volt szükség erre a nagy áldozatra? A kereszt Isten szent törvényére mutat, melyet az ember megszegett. Krisztus halála tagadhatatlan érv a törvény változhatatlansága és igazságossága mellett. Ésaiás így prófétál Krisztusról: 'a törvényt naggyá teszi és dicsőségessé.' (Ésa 42:21.) A törvénynek nincs hatalma arra, hogy megbocsásson a gonosztevőnek. Feladata abban áll, hogy rámutasson az ember hibáira, hogy az felismerje: hogy olyan Valakire van szüksége, akinek hatalma van megmenteni, aki helyettese, aki kezese, aki igazságossága. Jézus magára vette a törvényszegő bűneit, s ezzel megadja neki azt, amire szüksége van. 'És ő megsebesíttetett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg' (Ésa 53:5). Az Úr lecsaphatott volna a bűnösre és végleg megsemmisíthette volna, de a drágább utat választotta. Csodálatos szeretete, hogy egyszülött Fiát adta a világ bűneinek elhordozásáért, reményt ébreszt a csüggedőben." – BEcho March 15, 1893.

Csütörtök Október 26.

5. KRISZTUS FELSZÓLÍTÁSA

a. Krisztus mely kérdése volt megválaszolhatatlan ellenségei számára? Jn 8:46.

"Földi életében Krisztus tökéletes jellemet alakított ki, tökéletesen engedelmeskedett Atyja parancsolatainak. Krisztus nem vált bűnössé azáltal, hogy emberi formában jőve földünkre alávetette magát a törvénynek, és megmutatta az embereknek, hogy Ő hordozza betegségüket, fájdalmukat és bűneik büntetését. Ezt mondhatta a farizeusoknak: 'Ki vádol engem közületek bűnnel?' (Jn 8:46) A bűnnek árnyalata sem volt meg benne. Isten hibátlan bárányaként járt a világban." – YI December 29, 1898.

b. Hogyan üdvözülhetünk? Jn 3:16-18.

"Akkor tehát hogyan üdvözülünk? 'Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában' (Jn 3:14), úgy emeltetett fel az embernek Fia; és mindenki, akit a kígyó becsapott és megmart, ránézhet és élhet. 'Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit' (Jn 1:29). A keresztről áradó fény kinyilatkoztatja Isten szeretetét. Szeretete Hozzá vonz. Ha nem állunk ellent ennek a vonzásnak, akkor a kereszt lábához fog vezetni, mint olyanokat, akik megbánták bűneiket, és akikért a Megváltót megfeszítették. Ekkor Isten Lelke hit által lélekben új életet hoz létre. A gondolatok és vágyak összhangba kerülnek Krisztus akaratával. A szív, az elme újjáteremtődik annak képmására, Aki azon munkálkodik, hogy egészen alárendeljük magunkat Neki. Ekkor Isten törvénye beíródik az elmébe és a szívbe, és elmondhatjuk Krisztussal: 'Hogy teljesítsem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem' (Zsol 40:9)." – JÉ 138.

Péntek Október 27.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Mutasd be Ésaiás 53:4, 5, verseket!
- 2. Hogyan magyarázza a Biblia az ember igazságosságát?
- 3. Hogyan tudunk tökéletesen engedelmeskedni Isten törvényének?
- 4. Mit bizonyít Krisztus halála a Kálvárián?
- 5. Mire szólította fel Krisztus az ellenségeit?

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS a misszióterületek irodalommal való ellátására

2017. november 4. szombat

A 21. században, miközben az internet, a digitális könyvek és más eszközök által új utak nyílnak az evangélium hirdetésére, még mindig ott van az egyedülálló és sokoldalú előadási mód, amit semmi sem válthat fel – a nyomtatványok az egyik leghatásosabb eszköz az evangélium számára, hogy eljusson a legtávolabbi helyekre is – ahol nincs elektromosság. Ezek által a jó hír bejárja a korábbi kommunista, ateista és iszlám országokat és terjeszthető kézből-kézbe. Az Úr szolgája mondja: "A Biblia igazságait tartalmazó kiadványokat úgy szórjuk szét, mint őszi faleveleket" (HP 323). "Kiadványa-

inkat juttassuk el mindenüvé. Adjátok ki azokat sok-sok nyelven. Hirdessük a harmadik angyal üzenetét kiadványainkban és elő szóval. Aki hiszel a jelen igazságban, ébredj álmodból! Most az a kötelességed, hogy minden elképzelhető javat behozz azok segítésére, akik megértették és hirdetik az igazságot" (9T 39).

"Hirdessétek dicséretét, és mondjátok: Tartsd meg Uram a te népedet, az Izráel maradékát" (Jer 31:7). Hirdesse az üdvösség jó hírét Isten népe, Izráel maradéka! Jóllehet sok országban nagy mennyiségű Biblia, könyv és szórólap van, de sok országban nincs meg ez a lehetőség. Kötelességünk és megtiszteltetésünk, hogy támogassuk a világ különböző helyein való könyvterjesztést. A Bibliát sok nyelvre és nyelvjárásra lefordították, de fontos könyvek, mint a Jézushoz Vezető Út és a Nagy Küzdelem még milliók számára elérhetetlen. Mi lenne, ha a Szombati Bibliai Tanulmányokat juttatnánk el azokhoz, akik a jelenvaló igazság után kutatnak napjainkban?

Vegyük figyelembe a Csendes-óceáni és afrikai országokat, ahová a reform üzenet még nem jutott el! Ne feledjük az ígéretet: "Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap mulva megtalálod azt." (Préd 11:1.) Addig kell hirdetni Isten Igéjét amíg nem késő. Talán nem lesznek azonnali eredmények, de nagyon közel vagyunk ahhoz, hogy szemtanúi lehessünk a késői eső beteljesedésének és az aratásnak. Legyünk bölcs sáfárok és kincsinket gyűjtögessük a mennybe és ne itt a földön.

Hálásan köszönjük minden hittestvérünknek és barátkozóinknak, amit eddig tettek, azonban a szükség sokkal nagyobb ma mint bármikor korábban. Legyetek hát bőkezűek ebben a munkában!

A Generál Konferencia Kiadói Osztálya

Napnyugta: H16:22 Ro 17:06

A HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

"Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által." (Rm 5:1).

"Az Istentől nyert világosság minden kétséget kizáróvá teszi bennem ezt a fontos kérdést. A megigazulás mindenestől fogva kegyelemből van, s nem szerezhető meg semmi olyan cselekedettel, amire a bukott ember képes." – FW 20.

Javasolt olvasmány: Szemelvények, 1. kötet, 389-365. (Hit általi megigazulás)

Vasárnap Október 29.

- 1. A MEGIGAZULÁS FELTÉTELEI
- a. Mi a feltétele a bűnös megigazulásának? Apcs 16:31; Gal 3:11.

"Amikor Isten megbocsát a bűnösnek, visszavonja a megérdemelt büntetést és úgy bánik vele, mintha nem vétkezett volna, akkor isteni pártfogása alá veszi és Krisztus igazságának érdemei által megigazítja. A bűnös egyedül Isten drága Fia áldozatában való hit által igazulhat meg. Krisztus a bűnös világ vétkeinek engesztelő áldozatává vált. Saját cselekedetei senkit sem igazíthatnak meg. Kizárólag Krisztus szenvedése, halála és feltámadása által szabadulhat meg a bűntudattól, a törvény kárhoztatásától és a törvényszegés büntetésétől." – 1Sz 357.

b. A hit a feltétele annak, hogy Isten megbocsásson és megigazítsa a bűnöst. Hogyan működik ez? Mt 15:22-28; Mk 9:20-24.

"A hit az a feltétel, amit Isten megfelelőnek látott arra, hogy megbocsásson a bűnösnek. Ez nem azért van, mert valami olyan erény van benne, mely által az üdvösség kiérdemelhető, hanem mert megragadhatja Krisztus érdemeit, a bűnös orvosságát. A bűnös törvényszegése és tökéletlensége helyébe a hit Krisztus tökéletes engedelmességét állítja." – 1Sz 336.

Hétfő Október 30.

2. A MEGIGAZULÁS EGYIK PÉLDÁJA - ÁBRAHÁM

a. Hogyan volt Ábrahámnak beszámítva az igazságosság? Milyen szerepe volt cselekedeteinek megigazulásában?1<u>Móz 15:1, 5, 6.</u>

"Tegyétek ezt a tárgyat világossá és érthetővé, hogy a teremtmény érdemei által lehetetlenség bármiképpen változtatnunk az Isten előtti állásunkon, vagy az Isten nekünk adott ajándékán. Ha a hit és cselekedetek bárki számára meg tudnák vásárolni az üdvösség ajándékát, akkor a Teremtő a teremtmény lekötelezettjévé vált. Ebben a pontban van a lehetősége annak, hogy a hamis tanítást igazságként fogadjuk el. Ha valaki az ő képességeivel érdemet tudna szerezni az üdvösségre, akkor ugyanabban a helyzetben van, mint az a katolikus, aki vezekel a bűnei miatt. Az üdvösség akkor olyan járandóság lenne, mint amit a munkánkért fizetésként kapunk. Ha az ember az ő jó cselekedeteivel nem tudja kiérdemelni az üdvösséget, akkor az teljesen a kegyelem ajándéka kell legyen. Akkor az ember, mint bűnös, egyszerűen csak elfogadja, mert elfogadja Jézust, mert hisz Jézusban. Az üdvösség teljesen ingyenes ajándék. A hit általi megigazulás vitán felül áll. Minden ilyen vita véget ér, ha tisztáztuk, hogy a bukott embernek a jócselekedeteivel kivívott érdemei sohasem szerezhetik meg számára az örök életet. Az Istentől nyert világosság minden kétséget kizáróvá teszi bennem ezt a fontos kérdést. A megigazulás mindenestől fogva kegyelemből van, s nem szerezhető meg semmi olyan cselekedettel, amire a bukott ember képes." – FW 19, 20.

b. Ábrahám tapasztalatai alapján, hogyan lesz Krisztus igazságossága a bűnösnek tulajdonítva? Rm 4:1-8.

"Az igazságosság a törvénynek való engedelmesség. A törvény igazságot követel, és ezzel a bűnös tartozik a törvénynek, de képtelen annak megadására. Egyedül hit által igazulhat meg. Hit által Istenhez hozhatja Krisztus érdemeit, és az Úr a bűnösnek tulajdonítja Fiának engedelmességét. Isten elfogadja Krisztus igazságát az ember elégtelensége helyett. Elfogadja és megigazítja a bűnbánó, hívő lelket. Megbocsátja bűneit és úgy bánik vele, mintha igaz volna. Úgy szereti, mint saját Fiát. Ekként tulajdoníttatik a hit igazságként, majd a bűnbocsánatot nyert lélek tovább jut kegyelemből kegyelembe és világosságról nagyobb világosságra. Örvendezve mondhatja: 'Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szentlélek megújítása által, melyet kitöltött reánk bőséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által. Hogy az ő kegyelméből megigazulván, örökösök legyünk az örök élet reménysége szerint.' (Tit 3:5-7.)" – 1Sz 336-337.

Kedd Október 31.

3. A VÉRFOLYÁSOS ASSZONY

a.	Mi	történt	útközben,	amikor	az	Úr	Jairus	otthonába	tartott?
	Mk	5:22-27	<u>7</u> .						

"Amikor [a Nagy Orvos] elhaladt mellette, [a vérfolyásos szegény asszony] kinyújtotta kezét, és sikerült megérintenie köntösének szegélyét. Abban a pillanatban tudta, hogy meggyógyult. Életének hite ebben az érintésben összpontosult, s fájdalmát, gyöngeségét azonnal a tökéletes egészség életereje váltotta föl...

A Megváltó meg tudta különböztetni a hit érintését a figyelmetlen tömeg véletlen lökdösődésétől. Az ilyen hit mellett nem mehetett el szó nélkül. A vigasztalás szavait akarta szólni az alázatos nőnek, melyek öröm kútforrását jelentik majd számára – ezek a szavak áldást árasztanak követőire az idők végezetéig...

Elvágta a babona lehetőségét, hogy pusztán ruhájának érintéséből gyógyító erő származna. A gyógyulás nem a Vele történt külső érintkezésből eredt, hanem a hitből, ami megragadta isteni erejét." – JÉ 285. 286.

b.	Mi volt a különbség az egyszerű emberek véletlen érintései között, és
	ahogy a beteg nő megérintette Jézus ruháját a tömegben? Mk 5:28-34.

"A Jézust körülvevő csodálkozó sokaság nem vette észre, hogy a Jézussal való érintkezésből életerő származott. De amikor a szegény, tizenkét év óta szenvedő asszony nagy szükségében megérintette Jézus köntösének szegélyét, érezte a Belőle származó gyógyító erőt. A hit érintése volt ez, Krisztus pedig felismerte ezt az érintést. Tudta, hogy erő származott Belőle... Teljes átadás, tökéletes bizalom és mindenekfelett való szeretet jellemzi azt a hitet, mely szoros kapcsolatba hoz minket Krisztussal. Ez a hit szeretet által működik és megtisztítja a lelket. Követői életében Krisztus őszinte engedelmességet munkál az Atya parancsolatai iránt. A Krisztussal való élő kapcsolat eredménye az Isten és az emberek irányába tanúsított szeretet." – 1Sz 307. 308.

Szerda November 1.

4. A BÉNA MEGGYÓGYÍTÁSA

a. Milyen választ adott a béna az Úr parancsára? Milyen tanulságot vonjunk le példájából? <u>Jn 5:1-9</u>.

"A Biblia azon egyszerű szavaiból, melyekkel elbeszéli, miképpen gyógyította meg Jézus a betegeket, megtanulhatjuk azt, hogy miképpen kell a Megváltóban hinnünk, hogy bűneink bocsánatát elnyerhessük. Lássuk csak a bethesdai gutaütött történetét! A szegény, szenvedő ember teljesen tehetetlen volt; 38 év óta nem mozgatta lábait. Az Üdvözítő mégis így szól hozzá: 'Kelj fel, vedd a te nyoszolyádat, és járj.' Méltán mondhatta volna a beteg: 'Uram, ha akarsz, megygyógyíthatsz engem, és akkor követem szavaidat'; de mégsem mondta ezt, mert hitt Jézus szavainak, hitte, hogy egészséges lett…" – JVÚ 40.

b. Hogyan járjunk el más dolgokban is, példaként véve az emberi egészség helyreállítását? Mk 11:24.

"Hasonló a mi helyzetünk is. Régi bűneinket nem tudjuk jóvátenni, és saját erőnkből nem szentelődhetünk meg. Isten azonban ígéri, hogy Krisztus által mindezt megcselekszi értünk. Mi hisszük ezt az ígéretet. Beismerjük bűneinket, és átadjuk magunkat Istennek. Akarunk Neki szolgálni. Mihelyt ezt tesszük, azonnal teljesíti Ő is ígéretét. Ha hiszünk az ígéreteiben, hisszük, hogy bűneink megbocsáttattak és megtisztulunk, a gutaütötthöz hasonlóan mi is meggyógyulunk összes bűneinkből és betegségeinkből. Mindez megtörténik, ha hiszünk.

Ne várj addig, amíg érezni fogod, hogy meggyógyultál, hanem mondd: 'Hiszem, hogy így van, nem azért, mert érzem, hanem mert Isten megígérte...

Csak egyetlen feltétele van ezen ígéretnek: Hogy Isten akarata szerint kérjük. Mivel pedig Isten akarata az, hogy bűneinkből megtisztítson, hogy az Ő gyermekeivé tegyen, és hogy képessé tegyen szent életet élni, így tehát kérhetjük ezen áldásokat, és hihetjük, hogy el is nyerjük; sőt már meg is köszönhetjük Istennek azokat. Kiváltságunk, hogy Jézus elé lépjünk és bűneinktől megtisztuljunk, hogy szégyen és lelkiismeret furdalás nélkül megállhassunk a törvény előtt. 'Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint' (Rm 8:1)." – JVÚ 40-41.

Csütörtök November 2.

5. A HIT GYAKORLÁSA

a. Hová tekintsünk, hogy hitet kapjunk? Milyen céllal kapjuk? Zsid 12:2; Jn 6:29.

"Jóllehet a bűnös nem képes megmenteni önmagát, mégis hozzájárulását kell adnia ahhoz, hogy Isten üdvözíthesse 'azt, aki hozzám jő – mondja Krisztus – semmiképpen ki nem vetem' (Jn 6:37). Igen, de nekünk oda kell mennünk hozzá, és ha megbánjuk bűneinket, akkor el kell hinnünk, hogy elfogad bennünket, és megbocsát nekünk. A hit Isten ajándéka, de a mi dolgunk, hogy gyakoroljuk ezt az ajándékot. A hit az a kéz, amellyel a lélek megragadhatja azt a kegyelmet és irgalmat, amit Isten felajánl nekünk." – PP 399.

b. Pál apostol, hogyan magyarázza a hitet? Milyen további leírás található még a Szentírásban? Zsid 11:1-3.

"A hit nem üdvösségünk alapja, hanem nagy áldás: szem, mely lát, fül, mely hall, láb, mely fut, kéz, mely megragad. A hit eszköz, nem pedig cél. Ha Krisztus életét adta, hogy bűnösöket mentsen meg, mért ne fogadnám el ezt az áldást? Hitem megragadja; így lesz a hit a reménylett dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Így hitben megnyugodva, békességem van Istennel az Úr Jézus Krisztus által." – TII 174.

Péntek November 3.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Mi szükséges a megigazításhoz?
- 2. Hogyan lehet bemutatni, hogy a megigazulás nem érhető el cselekedettel?
- 3. Milyen tanulság vonható le a szegény nő tapasztalatából a sokaság közepette?
- 4. Mi tette lehetővé a beteg férfi számára és számunkra is hogy áldásokban részesüljön?
- 5. Hogyan nyerhetek hitet és részesülhetek annak áldásaiban?

Napnyugta: H16:12 Ro 16:57

A MEGIGAZÍTÓ HIT

"Avagy Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazíttatott-é meg, felvivén Izsákot, az ő fiát az oltárra? Látod, hogy a hit együtt mun-kálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit; És beteljesedett az Írás, amely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttatott néki igazságul, és Isten barátjának neveztetett." (Jak 2:21–23.)

"A megigazító hit először mindig őszinte bűnbánatot, majd jó cselekedeteket terem, amely ennek a hitnek gyümölcsei" – OHC 52.

Javasolt olvasmány: Szemelvények, 1. kötet, 346-351. (A hit és a cselekedetek viszonya)

Vasárnap November 5.

- 1. FELBUKKAN EGY VESZÉLYES ELMÉLET
- a. Milyen téves nézet volt a hitről és cselekedetről, amelyet az Úr szolgája kiigazított?

"Részt vettem egy összejövetelen, ahol sokan voltak jelen. Álmomban téged láttalak, amint a hitről és a tulajdonított igazságról beszéltél. Többször elismételted, hogy a cselekedetek mit sem érnek, és nincsenek feltételek. A dolog olyan színben lett bemutatva, amely némelyeket meg fog zavarni és így nem fognak megfelelő képet kapni a hit és a cselekedetek kapcsolatáról. Ezért döntöttem úgy, hogy írok neked. Túlzottan fogalmazol ebben a kérdésben. Megigazulásunknak, megszentelődésünknek és Krisztus igazságosságának igenis vannak feltételei. Tudom mire gondolsz, mégis sokakat félrevezetsz. Noha jócselekedetek egy lelket sem menthetnek meg, senki sem üdvözülhet azok nélkül." – 1Sz 346.

b. Milyen világosságot kapunk a Szentírásból az örökélet feltételeire vonatkozóan? Mt 19:16, 17, 20, 21.

Hétfő November 6.

2. HATÁSTALAN ALAKMI HIT

a. Hogyan mutatja be Pál apostol, hogy a felszínes hit nem elegendő? Rm 10:2, 3. Milyen hitre van szükség? Rm 10:10.

"Az üdvösségre vezető hit nem felszínes hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem amely a szív mélyén gyökerezik és személyes Megváltójaként ragadja meg Krisztust, aki véglegesen képes üdvözíteni mindenkit, aki az Atyához jön általa. Nem valódi a hited, ha azt hiszed, hogy Jézus másokat üdvözíthet, de téged nem." – 1Sz 359.

"A tulajdonított igazság a megigazító hit eredménye, és ez a megigazulás az, amiért Pál olyan elszántan küzd." – 1Sz 364.

b. Miből látható, hogy csak felszínes hitünk van vagy pedig megigazító hitünk? Jak 2:18.

"Noha a [hívő] Krisztus érdeme által igazul meg, nem áll szabadságában gonoszt cselekedni. A hit szeretet által működik és megtisztítja a lelket. A hit rügyezik, virágzik és csodás gyümölcshozamot eredményez. A hit olyan jócselekedetekkel párosul, mint például a betegek meglátogatása, a szegények gondozása, az árvák és özvegyek gyámolítása, a ruhátlan felöltöztetése és az éhező megelégítése. Krisztus mindenütt jót tett, és amikor az emberek egyesülnek vele, akkor azok szeretik Isten gyermekeit és szelídség és igazság vezeti lépteiket. Arcuk kifejezése feltárja tapasztalatukat, és az emberek meglátják rajtuk, hogy Jézussal voltak és róla tanultak. Krisztus és a hívő egy lesz. Jézus jellemének szépsége megjelenik azokon, akik szoros kapcsolatban vannak a hatalom és szeretet Forrásával. Krisztus a megigazító igazságosság és a megszentelő kegyelem hatalmas letéteményese." – 1Sz 364-365.

"Sokan vannak, akiknek hite törvényeskedő, felszínes. Névlegesen elfogadták Krisztust, mint a világ Megváltóját, de szívükben semmi nyoma annak, hogy saját Megváltójuknak is tekintenék bűneik megbocsátásáért. Nincs élő kapcsolatuk Istennel, aki a világosság forrása. Ha szívedet nem tölti be a Jézus iránti szeretet, akkor nem tudsz másokat tanítani Róla és igazságosságáról, nem tudod lefesteni páratlan szeretetét és kegyelmét, nem tudsz úgy beszélni róla mint akinek Krisztus a mindene mindenben, mint az ember vigasztalója és vezetője. Nem tudod Istent bemutatni, mint a szeretet és irgalom Istenét, csak ha elmondhatod, hogy 'megízleltem és megismertem, hogy jóságos az Úr." – ST September 2, 1889

Kedd November 7.

3. HIT AMELY MEGIGAZÍT

a. Mikor igazulhat meg a bűnös hit által? Milyen körülményt kell az embernek ehhez fenntartania? Apcs 16:30,31.

"Bevallottuk bűneinket, és elhatároztuk, hogy Istennel új életet kezdünk. Menjünk hozzá, és kérjük, hogy törölje el vétkeinket, és új szívet ajándékozzon nékünk." – JVÚ 39.

"Mikor a bűnbánó, megtört szívű bűnös fölismeri Krisztus érte hozott engesztelését, mint az erre és az eljövendő életre szóló egyedüli reménységét, bűnei bocsánatot nyernek. Ez a hit általi megigazulás. Minden megtért léleknek teljesen Isten kívánalamaihoz kell szabnia akaratát, meg kell maradnia a bűnbánat és alázat állapotában, gyakorolnia kell a Megváltó elfedező érdemeibe vetett hitet és erőről erőre, dicsőségről dicsőségre, jellemről-jellemre kell fejlődnie." – TII 172.

b. Hogyan szemlélteti Pál apostol azt a hitet, amely a megigazításhoz szükséges? Gal 5:6.

"A megmentő hit egyesség: akik elfogadják Krisztust, szövetségi kapcsolatba kerülnek Istennel. Az őszinte hit élet. Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, mely által a lélek győzedelmes hatalommá válik." – JÉ 286.

c. Ha rendelkezünk az ilyen hittel, akkor mi fog történni velünk? Mt 21:21.

"Valódi hit akkor nyilvánul meg, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készteti birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul. Hite nem holt, hanem szeretet által munkálkodó hit, ami arra indítja, hogy Krisztus szépségére tekintsen és átalakuljon az isteni jellemre." – 1Sz 359.

Szerda November 8.

4. A MEGIGAZÍTÓ HIT EGYIK PÉLDÁJA

a. Mi bizonyítja, hogy Ábrahámnak nem felszínes hite volt, hanem megigazító hite? Jak 2:21-23.

"Jakab apostol látta, hogy a hit általi megigazulás hirdetésénél veszélyek támadnak. Annak bizonyításán fáradozott tehát, hogy a valódi hit nem létezhet megfelelő cselekedetek nélkül. Ábrahám tapasztalatát hozza fel: 'Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel és a cselekedetekből lett teljessé a hit.' A valódi hit tehát valódi munkát végez el a hívőben. A hit és engedelmesség szilárd, értékes tapasztalatot hoz.

Olyan hit is létezik, mely nem ment meg. Az ige kijelenti, hogy az ördögök is hisznek és reszketnek. Az úgynevezett hit, mely nem szeretetből munkálkodik s nem tisztítja meg a lelket, nem teszi megigazulttá az embert... Ábrahám hitt Istennek. Honnét tudjuk, hogy hitt? Cselekedetei bizonyították hite minéműségét s ez a hite tulajdoníttatok neki igazságul." – TII 224.

b. Melyik utasítást ismételte Jézus gyakran, még azok számára is, akik átélték a hit általi megigazulást? Jn 5:14.

"Teljes átadás, tökéletes bizalom és mindenekfelett való szeretet jellemzi azt a hitet, mely szoros kapcsolatba hoz minket Krisztussal. Ez a hit szeretet által működik és megtisztítja a lelket. Követői életében Krisztus őszinte engedelmességet munkál az Atya parancsolatai iránt. A Krisztussal való élő kapcsolat eredménye az Isten és az emberek irányába tanúsított szeretet." – 1Sz 308.

"Ha az ember átadja Istennek akaratát és együttműködik vele, miközben Ő munkálkodik szívében, akkor életében megvalósítja azt, amire Isten Szentlelke által készteti, s ekként összhang lesz a szív szándéka és az élet gyakorlata között. Minden bűnt meg kell tagadni, mint olyan gyűlöletes dolgot, mely keresztre feszítette az élet és dicsőség Urát. A hívőnek növekednie kell tapasztalatokban, azáltal, hogy szüntelen Krisztus dolgait cselekszi. Az akarat folytonos átadása és állandó engedelmesség által részesülünk a megigazulás áldásában." – 1Sz 363.

Csütörtök November 9.

5. A VALÓDI HIT SZEMLÉLTETÉSE

a. Milyen áldozatra volt hajlandó a kereskedő az igazgyöngy megszerzése érdekében? Mit jelképez az igazgyöngy? Mt 13:45, 46.

"Az Ő igaz lénye hibátlan, makulátlan, mint a fehér, tiszta igazgyöngy. Isten nagy és drága ajándékát az ember nem teheti tökéletesebbé. Nincs szépséghibája. Krisztusban van 'a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve' (Kol 2:3)." – KP 73

b. Miért nem találják meg sokan az igazgyöngyöt, Krisztusigazságosságát? Jel 3:17.

"Egyesek látszólag állandóan keresik a mennyei drágagyöngyöt, de nem találják meg, mert nem mondanak le rossz szokásaikról, és nem halnak meg énjüknek, hogy Krisztus élhessen bennük. Nem győzték le szentségtelen vágyaikat, és nem állnak ellen a világ varázsának. Nem vették fel a keresztet, és nem követik Krisztust az önmegtagadás és áldozat útján. Majdnem keresztények, de nem egészen azok. Úgy tűnik, mintha közel volnának a mennyek országához, mégsem léphetnek be oda. Majdnem megmentett emberek, de nem egészen; ami annyit jelent, hogy nem majdnem, hanem valóban elvesznek." – KP 75.

Péntek November 10.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Miért nem üdvözülhetünk cselekedetek által? Mi lesz látható azon, aki hit által megigazult?
- 2. Milyen különbség van az igaz hit és a néveleges hit között?
- 3. Mit tesz az emberrel a valódi hit?
- 4. Mi a legfontosabb kapcsolat a hit és a cselekedetek között?
- 5. Mi a legnagyobb veszély, amely a keresztényekre leselkedik?

Napnyugta: H16:04

BÁNJÁTOK MEG BŰNEITEKET

"Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjával, hogy adjon az Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát." Apcs 5:31.

"Az elhívás és a megigazulás nem egy és ugyanaz a dolog. Az elhívás a bűnös vonzása Krisztushoz, amit a Szentlélek munkál az emberben, miközben megygyőzi bűnéről és bűnbánatra indítja." – 1Sz 357.

Javasolt olvasmány: The Signs of the Times, February 14, 1895; July 29, 1913.

Vasárnap		November 12.
1. A BŰN ML	ATTI SZOMORÚSÁG	
a. Mire vagyu Apcs 3:19.	ınk felszólítva, hogy bűneinket Iste	n megbocsáthassas

b. Mivel jár együtt az őszinte megbánás és milyen hatással lesz a szívre és az életre? 2Kor 7:9, 10.

"A bűnbánat a bűn feletti bánkódást és az attól való elfordulást jelenti. Mindaddig nem hagyunk fel vétkeinkkel, amíg azok bűnös voltát fel nem ismerjük. Életünkben akkor történhet csak a valódi változás, ha teljes szívvel elfordulunk a bűntől." – JVÚ 18.

"Gyakran bánkódunk amiatt, hogy bűnös tetteink kellemetlen következményekkel járnak ránk nézve, ez azonban nem bűnbánat. A bűn miatti igazi szomorkodás a Szentlélek munkájának gyümölcse. A Lélek elénk tárja a hálátlan szívet, amely megbántotta, megszomorította a Megváltót, és töredelmesen a kereszt lábához vezet bennünket. Minden bűn újra megsebzi Jézust, és amikor feltekintünk Rá, akit általszegeztünk, sírunk bűneink miatt, melyek szenvedést okoztak Neki. Az ilyen sírás a bűn megtagadásához vezet." – JÉ 246.

Hétfő November 13.

2. A BŰNBÁNAT AJÁNDÉKA

a.	David imaja, nogyan szemietteti az oszinte bundanatot: <u>Zsoi 51:1–4, 10–13.</u>

"Dávid látta bűneinek nagyságát, a lelkén tapadó szennyet, és átérezte vétkeinek terhét. Nemcsak bűnbocsánatért, hanem szívének megtisztításáért is könyörgött. A szentség öröme és az istennel való közösség visszaállítása után vágyakozott." – JVÚ 19.

b. Mit tanít a Biblia az őszinte bűnbánat forrásáról? Rm 2:4.

"Miként Krisztus Lelke nélkül, Aki lelkiismeretünket felébreszti, nincs őszinte bűnbánat, úgy Krisztus nélkül nincs bűnbocsánat.

Krisztus a forrása minden igaz szándéknak. Csakis Ő tud szívünkbe a bűn ellen gyűlöletet plántálni. Ha igazság és tisztaság után vágyakozunk, ha bűnös voltunknak tudatára ébredünk, ez mind világos bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek hat a szívünkre." – JVÚ 21.

c. Hogyan juthatunk hozzá az ilyen bűnbánathoz? Mt 11:28; Apcs 5:31.

"A jövendőmondók nem tanítják, hogy a bűnösnek meg kell bánnia bűneit mielőtt elfogadná Krisztusmeghívását. 'Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket.' Az ember azért megy Krisztushoz, mert benne látja Megváltóját, egyetlen segítőjét, hogy képes legyen a bűnbánatra. Mert ha Krisztus nélkül bűnbánatot tudna tartani, akkor Krisztus nélkül üdvözülhetne is. Egyedül Krisztustól kiáradó megváltási erő vezethet bennünket igazi bűnbánathoz... A bűnbánat ugyanúgy Krisztus ajándéka, mint a bűnbocsánat, s csak az olyan szívben található meg, ahol Krisztus munkálkodik. Nem tudjuk megbánni bűneinket anélkül, hogy Krisztus Lelke föl ne rázná lelkiismeretünket, amint Krisztus nélkül bűnbocsánatot sem nyerhetünk. Krisztus vonzza a bűnöst a kereszten kinyilvánított szeretetével, mely meglágyítja a szívet, mély benyomást tesz gondolkodására; alázatra és bűnbánatra késztet." – RH April 1, 1890.

Kedd November 14.

3. A MEGBOCSÁTÁS FELTÉTELEI

a. Mit ír Isten Igéje a megbocsátás feltételeiről? Péld 28:13; Jak 5:16.

"Egyszerűek, igazak és ésszerűek azok a feltételek, melyek alapján Isten kegyelmét elnyerhetjük. Isten nem kíván tőlünk méltatlan vagy lehetetlen dolgokat, hogy bocsánatban részesülhessünk. Nem szükséges hosszú és fáradságos zarándoklásokat végeznünk, sem fájdalmas önkínzásoknak alávetnünk magunkat, hogy lelkünket a menny és föld Teremtőjének beajánljuk, hogy ily módon bűneinket levezekeljük; aki bűnét bevallja és elhagyja: kegyelmet nyer." – JVÚ 30.

b. Kit bántunk meg még, amikor hittestvérünket megbántjuk? Mit szükséges megtanuljunk hittestvéreinkkel szemben? Mt 25:40; 1Pt 4:8.

"Valljátok meg bűneiteket Istennek, aki egyedül bocsáthatja meg azokat; hibáitokat pedig egymásnak. Ha barátodat vagy szomszédodat megbántottad, be kell előtte ismerned igazságtalanságodat, és neki is legszentebb kötelessége teljes szívből megbocsátani. Ezután Istenhez is bocsánatért kell esedezned, mert testvéred, akit megbántottál, Istennek tulajdona, és mikor megsértetted, egyúttal Isten ellen is vétkeztél, aki az ő Teremtője és Megváltója." – JVÚ 30.

c. Kinek kell megvalljuk a bűnünket? Hogyan valljuk meg bűneinket? Zsol 32:5; Mt 5:23, 24.

"Az őszinte bűnvallomásnak mindig sajátos jellege van, és személyes bűnöket ismer be. Ezek lehetnek oly természetűek, hogy egyedül Istennek kell bevallani, vagy pedig olyanok, hogy általuk embertársainknak ártottunk, és ezért tőlük kell kérnünk bocsánatot. Avagy nyilvános természetűek, s akkor nyilvánosan is be kell azokat ismernünk. De minden beismerés határozott és tárgyilagos legyen, és azokra vonatkozzék, melyeket elkövettünk." – JVÚ 31.

"A személyes jellegű bűnöket vallják meg Krisztusnak, aki az egyetlen közbenjáró Isten és az emberek között. Ezért 'ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus' (1Jn 2:1). Minden bűn ellenségeskedés Istennel, és be kell vallani Krisztus által. Minden nyilvános bűnt nyilvánosan valljanak be." – ESz 136.

Szerda November 15.

4. AZ ÖNIGAZULTSÁG VESZÉLYE

a. Amikor az Úr kérdőre vonta Ádámot és Évát a bűnük miatt, akkor hogyan utaltak arra, hogy az nem az ő hibájuk volt? 1Móz 3:12, 13.

"Miután Ádám és Éva a tiltott gyümölcsből ettek, szégyen és ijedtség töltötte el szívüket. Első gondolatuk az volt, hogy miként mentegessék magukat, és hogyan menekülhetnek meg az őket fenyegető halálbüntetéstől. Amikor Isten felelősségre vonta őket, Ádám részben Istenre, részben pedig feleségére igyekezett a bűnt hárítani: 'Az asszony, akit mellém adtál... ő ada nékem arról a fáról, úgy evém'. Az asszony viszont a kígyót tette felelőssé: 'A kígyó ámított el engem, úgy evém' (1Móz 3:12-13). Mentegetőzésük magában foglalta a következő kérdéseket: Vajon miért teremtetted a kígyót? Vajon miért engedted be a paradicsomba? Ezáltal Istent akarták a bűnbeesésért felelőssé tenni." – JVÚ 32.

b. Milyen kísértés van az emberen, amikor kiderül törvényszegése? Miért értelmetlen az ilyen bűnvallomás? Jób 9:20; Lk 16:15.

"Minden önigazultság a hazugság atyjától ered és megnyilvánul Ádám minden fiában és leányában. Az ilyen kijelentéseket nem a Szentlélek sugalmazza, és azért nem is tetszenek Istennek. Az igazi bűnbánat rávezeti az embert, hogy bűneit magára vegye, és hogy minden csalás és képmutatás nélkül beismerje." – JVÚ 33.

c. Hogy ismeri el bűnösségét Pál apostol? Alázatosan mit tett ő megtérése után? (Apcs 9:3-6)? Apcs 26:10, 11.

"A megtérésnek és megalázkodásnak azon őszinte példái, melyek Isten Igéjében foglaltatnak, olyan bűnvalló lelkületet nyilatkoztatnak ki előttünk, amelyben nincs mentegetődzés vagy önigazultság. Pál apostol sem takargatja, szépíti vagy kisebbíti bűneit, hanem inkább a legsötétebb színekben rajzolja azokat. [Apcs 26:10-11] Nem habozott nyíltan kijelenteni: 'Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én' (1Tim 1:15)." – JVÚ 33.

Csütörtök November 16.

5. MINDENT VAGY SEMMIT

a. Mire kér bennünket Isten, mit adjunk át neki? Mit foglal ez magába? Péld 23:26; Lk 14:33.

"Isten – mielőtt megigazíthat valakit – a szív teljes átadását kéri." – 1Sz 335.

"Midőn átadjuk magunkat Istennek, természetesen mindazt fel kell adnunk, ami elválasztana Tőle bennünket. Azért mondotta a Megváltó: 'Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom' (Lk 14:33). Mindazt el kell hagynunk és fel kell adnunk, ami szívünket elvonhatja Istentől. A gazdagság sok ember bálványa. A pénz szeretete, a vagyonszerzés vágya az az aranylánc, amely Sátánhoz kötözi őket. Gondtalan, kényelmes és felelősség nélküli élet, rang és méltóság szintén oly bálványok, melyeket sokan imádnak. Azonban szét kell törnünk a rabszolgaság eme bilincseit. Nem lehetünk félig Istené, félig pedig a világé. Nem vagyunk Istennek a gyermekei, ha nem vagyunk teljesen azok." – JVÚ 35.

b. Miért talált meghallgatásra a vámszedő imája? Lk 18:13, 14.

"A vámszedő imáját Isten meghallgatta, mert arról tett bizonyságot, hogy nem önmagában, hanem egyedül a Mindenhatóban bízik. Amit önmagában látott, azért csak szégyenkezhet. Akik Istent keresik, azoknak így kell önmagukat látniuk. Nyomorúságukban hittel – minden magabízást megtagadó hittel – kell megragadniuk a végtelen Isten hatalmát.

A parancsolatok formai betartása nem foglalhatja el a gyermeki hit és az 'én' teljes megtagadásának helyét. A maga erejével senki sem szabadulhat meg énjétől; csupán hozzájárulhatunk ahhoz, hogy Krisztus elvégezze bennünk ezt a munkát." – KP 106

Péntek November 17.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Milyen két dolgot foglal magába az őszinte bűnbánat?
- 2. Miért szükséges inkább a bűnbánat ajándékát elfogadnunk, nem pedig valami mást cselekednünk?
- 3. Mit tehetünk azért, hogy bűneinkért bocsánatot kapjunk?
- 4. Mit mutat meg az, ha az őszinte bűnbánó nem mentegeti bűneit?
- 5. Mit kell feladnunk ahhoz, hogy megigazuljunk?

Napnyugta: H15:58 Ro 16:44

BÜNBOCSÁNAT

"Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus" (1Tim 2:5).

"A bűnbánat és a bűnbocsánat is Isten ajándéka Krisztus által. A Szentlélek befolyása által győződünk meg bűneinkről és ismerjük fel, hogy szükségünk van a bűnbocsánatra." – FW 38.

Javasolt olvasmány: *The Signs of the Times, February 14, 1895; July 29, 1913.*

Vasárnap November 19.

- 1. KRISZTUS ÁLTAL
- a. Krisztus váltsága által, mit ajánl Isten számunkra és milyen céllal? Kol 1:14. Apcs 26:17, 18.

"Jézus minden lélek körülményeit ismeri. Mondhatod: bűnös vagyok, nagyon bűnös. Az lehetsz, de minél rosszabb vagy, annál inkább szükséged van Jézusra. Ő nem fordul el a síró, megtört emberektől... Minden remegő léleknek megparancsolja, hogy vegyenek bátorságot. Ingyen megbocsát mindenkinek, aki bocsánatért és megújulásért jő Hozzá...

A menedékért Hozzá forduló lelket Jézus a vádaskodó, viszálykodó nyelvek fölé emeli. Sem ember, sem gonosz angyal nem vonhatja felelősségre ezeket a lelkeket." – JÉ 477-478.

"A Nagy Tanító célja, hogy az emberben helyreállítsa Isten képmását." – FE 436.

b. Milyen része van ma Krisztusnak a bűnök megbocsátásában? Zsid 4:15; 1Tim 2:5.

"[Krisztus] alkalmassá tette magát nemcsak az emberiség képviseletére, hanem hogy a védőügyvédje legyen; hogy minden lélek elmondhassa: Barátom van a törvényszéken." – RH June 12, 1900.

Hétfő November 20.

2. KRISZTUS MEGBOCSÁTÁSA A MI MEGIGAZÍTÁSUNK

a. Miből látható, hogy a megigazítás és a bűnbocsánat egy és ugyanazon dolog? Rm 3:24, 25.

"A bűnbocsánat és megigazulás egy és ugyanaz. A bűnös, hit által, a lázadó helyzetéből, a bűn és a Sátán gyermeke helyzetéből, a Jézus hűséges alattvalójának helyzetébe tér át, nem a benne levő jóság következtében, hanem mert Krisztus az ő gyermekének fogadja. Bűnei Krisztus bocsánatában részesülnek, mivel helyettese és kezese viseli azokat. Az Úr így szól mennyei Atyjához: 'Ez az én gyermekem. Megváltom őt a halálos ítélet alól, neki adom életbiztosításomat – az örök életet – mivel, én álltam helyébe, én szenvedtem meg bűneiért, így az én szerelmes fiam lett.' A bűnbocsánatot nyert ember tehát Krisztus igaz jellemének gyönyörű palástjába öltözve szeplőtlenül áll Isten előtt.

A bűnös eltévelyedhet, Isten mégsem veti el irgalmatlanul. Ám egyedüli reménysége az Isten előtti bűnbánat és az Úr Jézus Krisztusba vetett hit. Az Atya előjoga megbocsátani vétkeinket és bűneinket, mivel Krisztus vette azokat magára, kimentve minket, igaz életét tudva be nekünk. Áldozata teljes elégtétel a törvény követelésére." – FW 103, 104.

b. Milyen dolgok állnak készen azok számára, akiknek Isten megbocsájtja bűneiket? Rm 8:28-30.

"A megváltás munkája olyan áldásokban is gyümölcsözik, amelyek erősen próbára teszik az ember képzelőerejét. 'Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknek' (1Kor 2:9). Amikor a bűnös Krisztus erejének vonzókörébe jutva, közeledik a felemelt kereszthez, és leborul az Úr előtt, megújul. Új szívet kap. Új teremtés lesz Krisztus Jézusban. A szentség nem kíván ennél többet. Isten maga igazítja meg azt, 'aki a Jézus hitéből való'. 'Akiket pedig megigazított, azokat meg is dicső-ítette' (Rm 3:26; 8:30). A bűn nagyon megalázza és mélyre süllyeszti az embert, de nagyobb lesz az a dicsőség és felmagasztalás, ahová a megváltó szeretet emeli. Emberi lények, akik igyekeznek átalakulni Isten képmására, a menny tárházából olyan csodálatos erőt kapnak, amellyel magasabbra jutnak, mint az angyalok, akik soha nem buktak el." – KP 108.

Kedd November 21.

3. ISTEN MEGBOCSÁTÁSÁNAK ELFOGADÁSA

a. A tékozló fiú példázatából milyen tanulságot vonhatunk le Isten megbocsátó szeretetéről? Lk 15:20-23.

"A példázatban nem olvassuk, hogy a tékozló fiút gúnyos megjegyzés vagy szemrehányás érte volna bűnei miatt. A fiú érzi, hogy az atya örökre megbocsátotta és elfelejtette múltját. Isten is ezt mondja a bűnösnek: 'Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet' (Ésa 44:22). 'Megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem' (Jer 31:34). 'Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.' Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izrael bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találtatnak' (Ésa 55:7; Jer 50:20).

Micsoda ígéret! Isten kész elfogadni a megtérő bűnöst." - KP 137.

"Krisztus eljött erre a világra, hogy bebizonyítsa ennek a [Sátáni] állításnak hamisságát [hogy Isten nem bocsát meg a bűnösnek], és hogy Isten a szeretet, hogy amiként a szülő sajnálja gyermekét, úgy az Úr is sajnálja az őt félőket. Kövesd a Megváltót a jászoltól a keresztig, figyeld meg önzetlen szolgálatát, az ő gyötrelmét a Gecsemáné-kertben, és halálát a kereszten, és ismerd fel, hogy Istennél bőséges a megbocsátás. Ő irtózik a bűntől, de minden ismeretet felülmúló szeretettel szereti a bűnöst." – RH January 19, 1911.

b. Mibe vessük őszintén hitünket, hogy győzhessünk? Mk 2:5.

"Jézus mindenkinek személyesen, egyénileg megbocsát; éppen ebben kételkednek sokan. Ezek Istent nem fogják szavánál. A legfelségesebb kiváltsága mindazoknak, akik a szükséges feltételeket teljesítik, hogy bűneik bocsánatának teljes tudatában legyenek. Ne kételkedj abban, hogy Isten ezen ígéreteibe téged is belefoglalt! Ez minden őszinte bűnbánóra vonatkozik. Krisztusban erőt és kegyelmet nyerhetünk, melyet Isten szolgálattévő angyalai minden egyes hívő léleknek készek vinni! Senki sem olyan bűnös, hogy Jézusban, ki érte meghalt, ne nyerhetne erőt, tisztaságot és megszentelődést. El akarja rólunk távolítani a bűnöktől beszennyezett ruhát, és az igazság fehér ruháit adja nékünk. Nem kívánhatja a bűnösök halálát, hanem hogy megtérjenek és éljenek." – JVÚ 42.

Szerda November 22.

4. AZ EMBER ÉS AZ ISTEN MEGBOCSÁTÁSA

a. Ha a bűnös megbocsátást nyer, akkor mit kell tegyen ő is? Hol van a határa a megbocsátásnak? Lk 11:4; Mt 6:15.

"Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében...

Lehet, hogy Isten egyszer már megbocsátott neki, de irgalmatlansága azt bizonyítja, hogy elfordult Isten megbocsátó szeretetétől. Eltávolodott tőle, és ugyanolyan állapotba került, mint mielőtt Isten megbocsátott neki. Megtagadta bűnbánatát, és bűnei éppúgy terhelik, mintha soha nem bánta volna meg őket." – KP 168.

"[Lk 11:4] Aki nem hajlandó megbocsátani, önmaga elől zárja el azt a forrást, amelyből egyedül nyerhet isteni irgalmasságot. Sohase gondoljuk, hogy jogunk van a megbocsátást visszatartani azokkal szemben, akik bennünket megsértettek, mert az ellenünk elkövetett igazságtalanságaikat nem akarják beismerni. Valóban az lenne a kötelességük, hogy alázatos szívvel megbánják és beismerjék bűneiket; viszont mi ettől függetlenül legyünk irgalmasok azokkal, akik ellenünk vétkeztek, akár beismerték bűneiket, akár nem! Ha mégoly súlyos volt is a megbántás, ne szomorkodjunk, ne sajnálkozzunk önmagunk felett, hanem úgy bocsássunk meg mindazoknak, akik velünk szemben igazságtalanok voltak, mint ahogy mi szeretnénk, hogy Isten megbocsássa az ellene elkövetett bűneinket!" – GH 116.

- b. Mennyire legyünk megbocsátóak azokkal szemben, akik megbántanak bennünket? Lk 17:3, 4.
- c. Hogyan bocsátott meg Jézus még azoknak is, akik haláláért voltak felelősek? Lk 23:34.

"Jézus megszerezte a jogot ahhoz, hogy az emberek szószólója legyen Atyja jelenlétében.

Krisztus ellenségeiért elmondott imája magába foglalta az egész világot: minden egyes bűnöst, azokat is, akik már leélték életüket, és azokat is, akik ezután élnek a világ kezdetétől a világ végéig. Mindegyiküket terheli Isten Fia keresztre feszítésének bűne. Isten azonban a bűnbocsánatot is ingyen felajánlotta mindegyikünk számára." – JÉ 653.

Csütörtök November 23.

5. ISTEN TÚLÁRADÓ MEGBOCSÁTÁSA

a. Miből láthatjuk, hogy Isten megbocsátása helyreállíthatja bűnös életünket is? 1Jn 1:9.ur.

"Isten megbocsátása nem pusztán egy bírósági, jogi aktus, amellyel a büntetés alól felment; ő nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem meg is akar szabadítani tőle. A megbocsátás túláradó szeretete átalakítja a szívet. Dávid tényleg tapasztalta ezt, amikor így imádkozott: 'Tiszta szívet teremts bennem, óh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem' (Zsol 51:12). Máshol pedig így szól: 'Amilyen messze van a napkelet a napnyugattól, oly messzire veti el tőlünk a mi vétkeinket' (Zsol 103:12)." – GH 118.

b. Miből ismerhetjük, hogy Isten megbocsátó kegyelme nem csak megigazítja a bűnbánó bűnöst, hanem megújítja egy engedelmes életre is? Tit 3:3–8.

"Titusnak megparancsolta [Pál], hogy tanítsa a gyülekezetet, hogy noha megváltásukért Krisztusérdemeire támaszkodjanak, azonban Istennek szívükben lakozó kegyelme az élet minden egyes kötelezettségének hű teljesítését, kell hogy munkálja bennük." – MÉ 66.

Péntek November 24.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Miért csak Jézus által nyerhetünk bűnbocsánatot? Miért volt szükséges, hogy Jézus az emberi természet részese legyen?
- 2. Hogyan bátoríthatjuk az elcsüggedt tévedőket?
- 3. Mire emlékezzünk vissza, ha arra vesz rá a kísértés, hogy miután vétkeztünk ne menjünk Istenhez?
- 4. Hogyan bánjunk azokkal, akik megbántanak bennünket? Mi történik velünk, ha nem vagyunk hajlandóak megbocsátani másoknak?
- 5. Mi fog történni azok szívében, akik elfogadják Isten megbocsátását?

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

imaház részére Nepálban

2017. december 2. Szombat

Nepál egy Dél-Ázsiai ország 26,4 millió lakossal. Sok nemzetiségű ország, ahol a nepáli nyelv a hivatalos. Kathmandu az ország fővárosa és a legnagyobb városa. A modern ország szekuláris [a vallás a politikából és a társadalmi életből való kiszorítására törekvő felfogás] szövetségi demokratikus köztársaság. Mivel szekuláris, ezért a hittérítés tiltott, ahol leginkább hinduk és buddhisták vannak. Ennek ellenére nagy Istenünk nyitva tart még ajtót népe számára, hogy dolgozzon.

Már van jó néhány éve, hogy a reformáció üzenete belépett Nepálba. Az igazság mélyen meggyökerezett ebben az országban. Mindezek mellett azt is tudjuk jól, hogy Sátán sem marad szótlan. Mint ordító oroszlán szerte jár, hogy elnyelje még a választottakat is.

Vannak érdeklődők ebben az országban. Van egy csoport, akik az Adventista egyházból vált ki, és velük áttanulmányoztuk a gyülekezeti történelmet – hogy milyen szomorú dolgok történtek az első világháború idején. Isten kegyelméből nagy eredményekkel járt ez a munka. Három csoportunk is van ezen a helyen, akik odaadóan tanulmányozzák a jelenvaló igazságot miközben megy az evangélizációs munka is – azonban nagyon nehéz ez, mivel az áttérés tiltott az országban.

"Ha volt valaha idő, amikor áldozatokat kellett hozni, az most jött el. Akiknek pénzük van, értsék meg, hogy most kell azt Istenért felhasználniuk. Ne fordítsuk a pénzt a berendezések szaporítására ott, ahol már megalapoztuk a munkát. Ne emeljetek épülete tepület mellé, ahol már sok mindent összpontosítottunk. Használjuk anyagi forrásainkat központok építésére, de új területeken. Így lelkeket hozhatunk be, akik majd megteszik a magukét az adakozásban.

Gondoljunk külföldi hittérítésünkkel. Némelyikük nyomorral küzd, csakhogy megvethesse a lábát. A legelemibb felszerelésnek híjával szűkölködnek. Ahelyett, hogy a már amúgy is bőséges berendezésekhez még hozzáadnánk, inkább a szűkölködő helyeken építsük fel a művet." – 6B 450.

Azzal a kéréssel fordulunk szeretett hittestvéreinkhez, közel és távol, hogy segítsen megszerezni egy föld területet és felépíteni egy imaházat Nepálban az újonnan alakult csoportnak.

Isten áldja meg mindazokat, akik teljes szívvel kinyújtják támogató kezüket ezen misszió érdekében. Ámen.

Hittestvéreitek Nepálból

Napnyugta: H15:54 Ro 16:40

ISTENTŐL SZÜLETETT

"Tudjuk, hogy valaki Istentől született, nem vétkezik: hanem aki Istentől született, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt." (1Jn 5:18).

"Akinek nincs ismerete az Isten dolgaiban való tapasztalatról, aki nem tudja, hogy mit jelent hit által megigazulni, akinek nincs bizonysága a Lélektől, hogy Jézus Krisztus elfogadta, annak szüksége van az újjászületésre." – RH May 12, 1896.

Javasolt olvasmány: Jézus Élete, 131-139. (Nikodémus)

Vasárnap November 26.

- 1. A HÍVÁS
- a. Hogyan hív Jézus mindenkit? Mt 11:28-30.

"Tévesen gondolod, hogy meg kell bánnod bűneidet mielőtt Jézushoz jössz. Úgy gyere Krisztushoz ahogy vagy és addig szemléld szeretetét, míg kemény szíved meg nem törik." – RH September 3, 1901.

b. Mire volt indítva Nikodémus? Miért? Jn 3:1, 2

"Nikodémus hallotta Keresztelő János prédikálását a bűnbánatról és a keresztségről. János ráirányította az emberek figyelmét arra, Aki Szentlélekkel keresztel. Nikodémus maga is érezte a lelkiség hiányát a zsidóknál, és azt, hogy nagymértékben a vakbuzgóság és a világi ambíciók irányítják őket. Remélte, hogy a dolgok jobbra fordulnak a Messiás eljövetelével. Keresztelő János szívet vizsgáló üzenete mégsem tudta a bűn elítélésére vezetni. Mint szigorú farizeus, büszke volt jó cselekedeteire. Köztiszteletnek örvendett jótékonysága és a templomi szolgálat fenntartása iránti bőkezűsége miatt, s úgy érezte, hogy biztosította Isten kegyét." – JÉ 133.

Hétfő November 27.

2. ÚJJÁ KELL SZÜLETNI

a. Milyennek kell lenni az embernek mielőtt megláthatná Isten országát? Miért? Jn 3:3.

"[Nikodémust] megijesztette egy olyan ország gondolata, amely túl tiszta ahhoz, hogy ő jelen állapotában megláthassa." – JÉ 133.

"Önmagától egyetlen ember sem ismerheti fel hibáit. 'Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?' (Jer 17:9.) A szánkkal talán elismerjük lelki szegénységünket, de szívünk tiltakozik. Míg Istennek lelki szegénységről beszélünk, lehet, hogy szívünket majd szétveti a gőg felsőbbrendű alázatosságunk és igaz voltunk érzetében. Igazi önismeretre csak egy úton juthatunk: Krisztust kell szemlélnünk. Az ember azért tartja magát igaznak, mert nem ismeri Krisztust. Ha Jézus tiszta és tökéletes lényét figyeljük, igazi megvilágításban látjuk meg saját gyengeségünket, szegénységünket és hibáinkat. Meglátjuk magunkat önigazultságunk rongyaiban. Felismerjük, hogy éppoly elveszettek és gyógyíthatatlanok vagyunk, mint minden más bűnös. Belátjuk, hogy ha üdvözülni fogunk, azt nem a saját jóságunknak köszönhetjük, hanem Isten végtelen kegyelmének." – KP 105-106.

b.	Hogyan magyarázta to	vább Jézus ezt	t az igazságot	Nikodémus	mak?
	Mi volt ezzel Krisztussz	zándéka? J <u>n 3:</u> 4	~~1-6.~~		

"Jézus folytatta: 'Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az' (Jn 3:6). A szív természeténél fogva gonosz, és 'ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki' (Jób 14:4). Nincs emberi találmány, ami segíthetne a bűnös szíven. 'A test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti' (Rm 8:7). 'A szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások' (Mt 15:19). A szív forrását kell megtisztítani, mielőtt a víz tisztán csörgedezhet belőle. Lehetetlenséget kísérel meg, aki a maga erejéből, a törvény megtartásával próbálja elérni a mennyet. Nincs biztonságban, akinek vallása pusztán a törvényesség, a kegyességbe burkolózás. A keresztény élet nem a régi módosítása vagy továbbfejlesztése, hanem a természet átalakulása. Halál a bűnnek és az énnek, és egészében új élet. Ezt a változást csakis a Szentlélek hatékony munkálkodása hozhatja létre." – JÉ 134.

Kedd November 28.

3. A FORDULAT

a.	Az evangélium	mely alapvető	áldást	tartalmazza?	Miért?	Gal	3:14;
	Apcs 3:26.						

b. Miért lehetetlenség az, hogy önmagunktól elforduljunk a bűnös élettől? Rm 8:7.

"Lehetetlen, hogy saját erőnkből kimenekülhessünk a bűn örvényéből, amelybe beleestünk. Szívünk hajlamai gonoszak, és mi ezen változtatni nem tudunk. 'Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki' (Jób 14:4). 'Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti' (Rm 8:7). Nevelésnek és képzésnek, az akaratfejlesztésnek és igyekezetnek megvan a maga kellő hatásköre, de e tekintetben teljesen tehetetlen. Külsőleg kifogástalan magaviseletet előidézhetnek ugyan, de a szívet átalakítani és a cselekvés titkos rugóit megtisztítani nem tudják. Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működnie; felülről jövő új életre van szükség, mielőtt a bűnös ember a szentség állapotába juthat. Ez a hatalom: Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek holt erőit megeleveníteni és Istenhez, szentséghez vezetni.

Az Üdvözítő maga mondta: 'Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát' (Jn 3:3). Az embernek új szívet, új vágyakat, új indokokat és terveket kell nyernie, hogy új életet folytathasson." – JVÚ

c. Mit kell tegyünk mivel nem változtathatjuk meg bűnös szívünket? Mi tehetünk? Józs 24:15.

"Amit meg kell értened, az: az akarat tényleges ereje. Ez az emberi természetet uraló erő, a döntés vagy a választás hatalma. Minden az akarat helyes irányú tevékenységétől függ. A választás képességét Isten megadta az embernek; tőled függ, hogy helyesen élj azzal. Bár szívedet nem változtathatod meg, és saját erődből Istent nem szeretheted, mégis szabad választásodtól függ, hogy Őt szolgáld. Mihelyt átadod néki akaratodat, Ő fogja benned munkálni úgy az akarást, mint a cselekvést. Ily módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja; szereteted Isten Fiában összpontosul s gondolataid összhangban lesznek vele." – JVÚ 37.

Szerda November 29.

4. HOGYAN VALÓSULHAT MEG

a.	Ki tudja	megváltoztatni	szívünket	és hogyan?	Jn 3:7, 8; Jr	12:32.
----	----------	----------------	-----------	------------	---------------	--------

"A szél hallható a fák ágai között, susogtatja a leveleket és a virágokat; mégis láthatatlan, és senki sem tudja, honnan jön vagy hová megy. Ilyen a Szentlélek munkája a szívben. Nem lehet jobban megmagyarázni, mint a szél mozgását. Az ember lehet, hogy nem tudja megmondani megtérésének pontos idejét vagy helyét, vagy nyomon követni az összes körülményeket, ez azonban még nem bizonyítja, hogy megtéretlen. Valaki által, aki éppoly láthatatlan, mint a szél, Krisztus folytonosan munkálkodik a szívben. Lassan-lassan, talán az ember számára észrevétlen, a kapott benyomások a lelket Krisztus felé vonják. Ilyen élményeket kaphat az ember, ha Róla elmélkedik, olvassa a Szentírást, vagy egy prédikátortól élőszóban hallgatja az igét. Egyszerre csak, amikor a Szentlélek határozottabban kérlel, a lélek boldogan adja át magát Jézusnak. Sokak szerint ez a hirtelen megtérés; valójában azonban Isten Lelke hosszan tartó munkájának eredménye; türelmet, időt igénylő folyamat." – JÉ 134.

"A bűnös ellenállhat ennek a szeretetnek, vonakodhat Krisztushoz közelebb jutni; de ha nem ellenkezik, Jézus végül magához vonja. Ha a bűnös megismeri Isten üdvtervét, akkor a kereszt tövéhez borul, és komolyan megbánja bűneit, melyek Isten hűséges Fiának szenvedéseit okozták." – JVÚ 22.

b. Az újjászületés egy új szívet jelent – új vágyakat, célokat és indítóokot. Mivel táplálkozzunk, hogy újjászülessünk? 1Pt 1:23; 2:2.

"Ha az igazság életünket uraló alapelvvé válik, a lélek is 'újjászületik... nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek igéje által, amely él és megmarad örökké' (1Pt 1:23). Az újjászületés eredménye, ha Krisztust, mint Isten Igéjét elfogadjuk. Ha a Szentlélek isteni igazságokat plántált a szívbe, az értelmet is megújítja, és az eddig szunnyadó erőket felébreszti Isten szolgálatára." – AT 356.

c. Milyen világosságot használ Isten szívünk megváltoztatásához? 2Kor 4:6. Csütörtök November 30.

_	TEKINTS	TOTTEN		TTA TO A
-			R A D A N	VADA

a.	Mit kell	Jézusról	megismernünk	ahhoz,	hogy	megváltozzunk?
	Jn 3:14, 1	l5; Jn 1:2	<u>9</u> .			

"A bűnösnek Krisztust mint Megváltót kell megismernie, aki a világ bűneiért életét áldozta fel. Ha Isten Bárányát a Golgota keresztjén szemléljük, kibontakozik előttünk a megváltás titka, és Isten szeretete bűnbánatra vezet bennünket. Krisztus, szenvedése és halála által hozzánk, bűnösökhöz való felfoghatatlan szeretetéről tett bizonyságot; s miközben a bűnös szemléli ezt a szeretetet, szíve meglágyul, elméje fogékonnyá lesz, s lelkét töredelemre készteti." – JVÚ 21.

b. Mi történik, ha alárendeltük magunkat Krisztusnak? Ez 36:26, 27.

"Amikor a bűnös Krisztus erejének vonzókörébe jutva, közeledik a felemelt kereszthez, és leborul az Úr előtt, megújul. Új szívet kap. Új teremtés lesz Krisztus Jézusban. A szentség nem kíván ennél többet. Isten maga igazítja meg azt, 'aki a Jézus hitéből való.' Akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette' (Rm 3:26; 8:30)." – KP 108-109.

c. Ha újjászülettünk, akkor kit dicsőítünk egyedül? Gal 6:14.

Péntek December 1.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Mit fog megtapasztalni, aki Krisztushoz jön?
- 2. Mit kell elismerni önmagadról, ha újjá akarsz születni?
- 3. Miért nehéz számunkra, hogy jót tegyünk?
- 4. Mivel táplálkozzunk, hogy megtapasztalhassuk az újjászületést?
- 5. Mit tesz Isten, ha alárendeljük magunkat Krisztusnak?

Napnyugta: H 15:53 Ro 16:39

MEGSZENTELŐDÉS

"Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek; Hanem amiképen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben; Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok." (1Pt 1:14–16).

"A szentségtelen állapotból megszenteltre változás egy állandó folyamat. Isten napról napra munkálkodik a megszentelődésünkért, de nekünk is együtt kell munkálkodnunk Ővele azáltal, hogy kitartó erőfeszítéseket teszünk a helyes szokások elsajátítása érdekében." – RH March 15, 1906.

Javasolt olvasmány: Apostolok Története, 381-387. (Átalakult élet)

Vasárnap December 3.

1. NÉPE SZENT LEGYEN

a. Isten mely jellemvonásának kell megjelennie azok életében, akik jelenlétébe szeretnének kerülni, amely az egész mennyet is áthatja? 1Pt 1:14–16.

"Isten igazsága tökéletes. Minden munkáját és törvényét igazság jellemzi; amilyen Ő, olyannak kell lennie népének is. Krisztus életének meg kell mutatkoznia követőinek életében. Gyakorlati szentség jellemezte minden nyilvános és magán jellegű tettét és kimondott szavát. Ennek a szentségnek tanítványai életében is meg kell nyilvánulnia." – 1Sz 188.

"[Isten] nem tűrheti a bűn jelenlétét. Isten Lelke gyűlöli a bűnt... Isten trónjának alapzata szentség, a bűn a szentségnek az ellentéte. A bűn feszítette keresztre Istennek Fiát. Ha az emberek láthatnák, hogy a bűn mennyire gyűlöletes, akkor nem tűrnék el, sem nem nevelnék magukat bűnre. Életüket és jellemüket megreformálnák. Titkos hibáikat legyőznék. Ha a menny szentjei akartok lenni, akkor először a földön legyetek szentek." – BL 64.

b. Mi volt Isten célja az emberrel kezdetben? Hogyan beszél a Szentírás Isten akaratáról? Ef 1:4; 1Thess 4:3.

Hétfő December 4.

2. A TULAJDONÍTOTT ÉS RÉSZESÍTETT IGAZSÁGOSSÁG

a.	nik meg, hanem állandó fejlődéssel? Milyen lépéseket kell megtenni,			
	hogy elérjük ezt a célt? Zsid 6:1; Fili 3:13, 14; 2Pt 1:5-10.			

"A Szentírás világosan kinyilatkoztatja, hogy a megszentelődés útján lépésről lépésre lehet előre jutni. Amikor a bűnös a megtéréskor békességet talál Istenben az engesztelő vér útján, a keresztény élet csak elkezdődött. A hivőnek törekednie kell a 'tökéletességre', és felnőni 'Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére'. Pál apostol ezt mondja: 'Egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam megett vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nékik dőlvén, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára' (Fil 3:14). Péter pedig elénk tárja azokat a lépcsőfokokat, amelyeken át a bibliai megszentelődés elérhető: 'Minden igyekezetetekkel törekedjetek arra, hogy hitetekben mutassatok igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet, az ismeretben önuralmat.' (2Pt 1:5-6)" – NK 419.

"A saját megváltásunkról való gondoskodást világosan meghatározza 2. Péter első fejezete. Kegyelemhez kegyelmet kell adjunk folyamatosan, és mialatt így teszünk, Isten megsokszorozza azt." – RH March 15, 1906.

b. Mit tett értünk Krisztusaz ő halálával? Mi lesz a naponkénti tapasztalatuk azoknak, akik Krisztusban lakoznak? Rm 5:10.

"A megigazulás azt jelenti, hogy megmenti a lelket a kárhozattól, hogy eljusson a megszentelődésre s a megszentelődés által a mennyei életre. A megigazulás azt jelenti, hogy a holt cselekedetektől megtisztított lelket oda helyezi, ahol a megszentelődés áldásaiban tud részesülni." – TII 207.

"A belső igazságosságról a külső igazságosság tesz bizonyságot. Akiben él az igazság, az nem lehet keményszívű és érzéketlen, hanem napról napra alakul át Krisztus képmására, és mindjobban megerősödik. Akit az igazság megszentel, az önfegyelmet gyakorol, Krisztus nyomdokait követi, és így a kegyelem elvész a dicsőségbe. Az igazságosság amely megigazított, az betudott, az nekünk tulajdonított. Az igazságosság amely megszentelt, az részesített. Az előbbi megadja a jogcímet arra, hogy bejuthassunk a mennybe, az utóbbi pedig alkalmassá tesz, hogy valóban beléphessünk oda." – RH June 4, 1895.

Kedd December 5.

3. A MEGSZENTELŐDÉS FOLYAMATA

a. Hogyan szentelődhetünk meg Krisztus nekünk tulajdonított igazságosságával? Milyen céllal? <u>1Thess 5:23</u>.

"Megszentelődésünk az Atya, a Fiú és a Szentlélek munkája. Annak a szövetségnek beteljesedése ez, melyet Isten a hozzá csatlakozottakkal kötött, hogy ő mellette, Fia mellet és a Szentlélek mellett állnak szent közösségben. Újjászülettél-e? Új teremtés lettél-e Krisztus Jézusban? Működj hát együtt a menny három érted fáradozó nagyhatalmával." – TII 206.

"A Szentlélek munkája, a megszentelődés által a hívő alkalmassá válik a menny udvaraiba való belépésre, mert Krisztus munkálkodik bennünk és igazságának részesei vagyunk. E nélkül senki nem nyerhet jogcímet a mennyre. Nem lenne örömünk a mennyben, ha a Szentlélek befolyása és Krisztus igazsága nem készítene fel minket annak szent légkörére." – 1Sz 362.

b. Hogyan valósítható meg ez? Mi a bűnös feladata ebben? Tit 3:5.

"Amikor a lélek aláveti magát Krisztusnak, új erő veszi birtokába az új szívet. Olyan változás megy végbe, amelyet az ember maga sohasem képes véghezvinni. Természetfeletti munka ez, természetfeletti elemet visz az emberi természetbe." – JÉ 266.

"Noha Krisztus minden, mégis mindenkit lankadatlan igyekezetre kell ösztönöznünk. Küzdenünk, birkóznunk, gyötrődnünk, vigyáznunk és imádkoznunk kell, nehogy legyőzzön bennünket a ravasz ellenség. Istentől jön az az erő és kegyelem, ami által ezt megtehetjük. Szüntelen bíznunk kell abban, aki a teljesen képes megváltani mindazokat, akik Istenhez jönnek általa. Soha ne tegyétek azt a benyomást az emberekre, hogy keveset vagy semmit nem kell tenniük saját részükről. Inkább tanítsátok őket Istennel való együttműködésre, hogy sikerrel győzedelmeskedjenek." – 1Sz 350.

Szerda December 6.

4. A BIBLIAI MEGSZENTELŐDÉS

a. Milyen a bibliai megszentelődés? Mit foglal ez magába? 1Thess 3:13.

"Isten Igéjéből a Szentlélek által feltárulnak az ember előtt az igazság nagyszerű elvei, amelyeket a törvény foglal magában. És mivel Isten törvénye 'szent és igaz és jó', a tökéletes Isten tükörképe, ebből az következik, hogy az a jellem, amelyet e törvénynek való engedelmesség formált, szintén szent. Krisztus az ilyen jellem tökéletes példája. Ezt mondja. 'Én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait.' 'Én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek' (Jn 15:10; 8:29). Krisztus követői hasonlók lesznek Urukhoz, és Isten kegyelméből jellemük szent törvényének elveihez igazodik. Ez a bibliai megszentelődés." – NK 418.

"A Bibliában bemutatott szentség az ember egész lényét – értelmét, lelkét és testét – érinti." – NK 422.

b. Milyen tapasztalatot fog szerezni az a hívő, aki igazán megtért? Mit fog tenni egy ilyen hívő, ha bűnbánatra szólítják fel? 1Kor 15:57.

"A keresztény is érzi a bűn csábítását, de állandóan harcol ellene. Itt van szükség Krisztus segítségére. Az emberi gyengeség egyesül a mennyei erővel, és a hívő így kiált: 'Hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által' (1Kor 15:57)." – NK 418-419.

"Nem őszinte az a bűnbánat, amely nem eredményez teljes megújulást. Krisztus igazságossága nem köpeny, mellyel eltakarhatók a meg nem vallott és el nem hagyott bűnök; sokkal inkább egy olyan életely, amely átalakítja a jellemet, és a magatartást befolyásolja. Az igazságosság teljes átadást jelent Isten számára; hogy a mennyei elvek bennünk lakozhassanak." – JÉ 466-467.

"Nem lehet élő keresztény az, aki nem szerez naponkénti tapasztalatot Isten dolgaiban, aki nem gyakorol önmegtagadást, nem viseli jókedvvel a keresztjét, és nem követi Krisztust. Minden élő keresztény naponta gyarapodik Krisztus követése terén. Amint halad a tökéletesség felé, naponta megtapasztalja az Istenhez való megtérést. Ez a megtérés mindaddig nem válik teljessé, amíg el nem éri a keresztényi jellem tökéletességét, és egészen fel nem készül a halhatatlanságra való elváltozásra." – 2B 505.

Csütörtök December 7.

5. A MEGSZENTELŐDÉS BIZONYÍTÉKA

a. Milyen tapasztalatot szerez az, akinek szíve megszentelődött? Mi lesz a legnagyobb öröme az ilyen embernek? Zsol 119:14–16.

"Minden igazi engedelmesség a szívből származik. Krisztusnál is az engedelmesség a szív ügye volt. Ha egyetértünk Krisztussal, akkor Krisztus is azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így vegyül össze szívünk és elménk összhangban Krisztus akaratával, hogy amikor neki engedelmeskedünk, akkor tulajdonképpen nem teszünk mást csak azt, hogy eleget teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratunk Krisztus szolgálatának a végzésében találja majd meg legnagyobb örömét. Mikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kiváltságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folytonos engedelmesség élete lesz. Krisztus lényének az értékelése, megbecsülése által az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra." – JÉ 574.

b. Mi a bizonyítéka a megszentelődésnek? Honnan ismeri az útját a bűnbánó bűnös? 1Jn 2:3-6.

"Az életszentségről életmódunk tesz bizonyságot. Akiben él az igazság, az nem lehet keményszívű és érzéketlen, hanem napról napra alakul át Krisztus képmására, és mindjobban megerősödik. Akit az igazság megszentel, az önfegyelmet gyakorol, Krisztus nyomdokait követi, és így a mennyei kegyelem teljesen átformálja." – RH June 4, 1895.

Péntek December 9.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Mit jelent szentnek lenni?
- 2. Mi a különbség a tulajdonított és részesített igazságosságnak?
- 3. Hogyan valósul meg a megszentelődés?
- 4. Mit eredményez a valódi megszentelődés?
- 5. Mi tanúsítja a megszentelődés létrejöttét?

Napnyugta: H 15:53 Ro 16:40

IGAZSÁGOSSÁG MA

"Fiacskáim! senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz:" (1Jn 3:7).

"A megigazultság azt jelenti, hogy helyesen cselekedni. Isten mindenkit cselekedetei szerint ítél meg. Tetteinkből tűnik ki, hogy milyen a jellemünk. Cselekedeteink mutatják meg, hogy valódi-e a hitünk." – KP 214.

Javasolt olvasmány: Faith and Works, pp. 91–94.

Vasárnap

December 10.

- 1. MINDENKINEK SZÜKSÉGES AZ IGAZSÁGOSSÁG
- a. Mi az igazságosság? Ki kaphatja meg? Mt 5:6.

"Az életszentség: hasonlóság Istenhez, és 'az Isten szeretet' (1Jn 4:16). Ez összhangban áll Isten törvényeivel, mert "minden parancsolatod igaz" (Zsol 119:172), és a 'törvénynek betöltése a szeretet' (Rm 13:10). Az igazság: szeretet, és a szeretet Isten világossága és élete. Az az igazság Krisztusban vált testté, és akkor nyerhetjük el, ha Őt elfogadjuk." – GH 23.

b. Hová kell tekintsünk, hogy igazságosságra találjunk? Ésa 45:22-25.

"Ha magunkban keressük azt az igazságosságot, amely által Isten elfogadhat, akkor rossz helyen keressük. 'Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.' (Rm 3:23) Jézusra kell tekintenünk, hogy 'mi... az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arczczal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.' (2Kor 3:18) Tökéletességedet Isten Bárányát szemlélvén találod meg, aki elvette a világ bűneit." – FW 108.

Hétfő December 11.

2. KRISZTUS A MI IGAZSÁGOSSÁGUNK

a. Hogyan szerezhetjük meg Krisztus igazságosságát? Rm 3:24-26.

"A Krisztus kegyelme érdemek nélkül megigazulttá teszi a bűnöst. A megigazulás a bűn teljes bocsánata. Amint a bűnös hit által elfogadja Krisztust, máris bocsánatot nyert. Krisztus igaz életét tudja be neki az Úr s neki nem szabad kételkednie többé Isten megbocsátó kegyelmében." – TII 172.

"Krisztus lelkünkbe tekint, és amikor meglát bennünket, amint hittel hordozzuk terhünket, az Ő tökéletes szentsége engesztelést szerez gyengeségeinkre. Amikor a tőlünk telhetőt megtesszük, Ő a mi igazságunkká lesz." – FW 102.

b. Miért nagyon fontos a kegyelem ahhoz, hogy Krisztus igazságosságát elfogadjuk? Miért nem annyira a cselekedet a hangsúlyos a megigazulásban? Rm 4:3-5.

"Krisztus kegyelme nélkül a bűnös helyzete reménytelen. Semmit nem lehet tenni érte, az isteni kegyelem azonban természetfeletti erővel ruházza fel, ami munkálkodik értelmén, szívén és jellemén. A Krisztus kegyelmében való részesedés az, ami által az ember felismeri a bűn gyűlöletes természetét és végül kiűzi azt lelkének templomából. Kegyelem által kerülünk közösségbe Krisztussal, hogy társuljunk Hozzá a megváltás munkájában. A hit az a feltétel, amit Isten megfelelőnek látott arra, hogy megbocsásson a bűnösnek. Ez nem azért van, mert valami olyan erény van benne, mely által az üdvösség kiérdemelhető, hanem mert megragadhatja Krisztus érdemeit, a bűnös orvosságát. A bűnös törvényszegése és tökéletlensége helyébe a hit Krisztus tökéletes engedelmességét állítja. Amikor a bűnös személyes Megváltójaként hisz Krisztusban, akkor Isten – biztos ígéreteihez híven – megbocsátja bűnét és ingyen megigazítja. A bűnbánó bűnös felismeri, hogy megigazulását Krisztus mint az ő helyettese és kezese tette lehetővé, aki meghalt érte, aki az ő engesztelő áldozata és igazsága." – FW 100, 101.

"Az ember legjobb törekvései is értéktelenek, ha azok saját erőből valók, és nem tudnak eleget tenni a megszegett szent és igaz törvény kívánalmainak. Krisztusban való hit által azonban, Isten Fia mindenre elegendő igazságáért folyamodhat. Krisztus – emberi természetben – eleget tett a törvény követelményeinek... Az őszinte hit megragadja Krisztus igazságát és a bűnös győzelemre jut Krisztussal, mert isteni természet részesévé lett, s így életében az isteni és az emberi természet eggyé vált." – FW 93, 94.

Kedd December 12.

3. AZ IGAZSÁG MEGLÁTHATÓ A CSALÁDON

a. Mire van szükségünk mielőtt a család áldására lehetnénk? Jn 1:12.

"Akik elnyerték Krisztust, azoknak meg kell mutatniuk otthon, mily kegyelmes volt hozzájuk. 'Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek' (Jn 1:12). Krisztusban tudatos hatalom hatja át az igaz hívőt és ez láthatóvá teszi befolyását egész otthonában. Ez kedvezően hat az otthonban mindannyiuk jellemének tökéletesedésére." – BO 34-35.

b. Hogyan viselkedjünk azokkal, akik a családunkhoz tartoznak? <u>Kol</u> 3:12,13.

"Minden keresztény otthonból szent fény áradjon szét. A szeretet tettben nyilvánuljon meg. Legyen láthatóvá az otthoni társalgásban, nyilatkozzon meg figyelmes kedvességben, szelíd, önzetlen előzékenységben!" – BO 36.

"A kölcsönös kedvesség és türelem Édenné alakítja az otthont és a családi körbe vonja a szent angyalokat." – BO 356.

"Ápoljátok a mások iránti rokonszenvet. Otthonotokat hassa át a vidámság, a kedvesség és a szeretet. Ez növeli a vallásgyakorlat szeretetét és a nagy, vagy kicsiny kötelességeket könnyed szívvel fogjátok végezni." – BO 365.

c. Mi legyen a család célkitűzése? Mt 5:14-16.

"A keresztények legfontosabb munkája, hogy egység legyen a családban, majd terjesszék ki munkájukat közeli és távoli szomszédjaikra. Azok, akik elnyerték a világosságot, árasszák szét azt tiszta sugarakban. Krisztus szeretetétől áthatott szavuk legyen 'élet illata az életre'.

Minél szorosabban munkálkodnak együtt a család tagjai otthon, annál felemelőbb és hasznosabb lesz az a befolyás, amelyet az apa, az anya, a fiúk és a leányok az otthonukon kívül árasztanak." – BO 36.

Szerda December 13.

4. KERESZTÉNYIESSÉG A GYÜLEKEZETBEN

a. Hogyan viselkedjünk másokkal szemben? Ezen magatartásunk, miként befolyásolja Krisztusba vetett bizalmunkat? Fili 2:3.

"Nem mintha igazak lennénk, hanem mert függő, hibás, tévelygő és tehetetlen emberek vagyunk, ezért a Krisztus, nem pedig a magunk igazságosságára támaszkodnunk." – HP 23.

b. Hogyan tanúsítsunk különleges figyelmet azok iránt, akikkel egy hiten vagyunk? Rm 12:10.

"Ahogy egy igazi család tagjai viselnek gondot egymásról – szolgálnak a betegeknek, támogatják a gyengéket, tanítják a tudatlanokat, oktatják a tapasztalatlanokat – úgy 'hitünk cselédei'-nek is törődniük kell szűkölködő és elhagyatott tagjaikkal. Semmi esetre sem szabad őket elhanyagolni." – NOL 135.

"Olyan kegyelmesek kell legyünk mint Krisztus, így válunk képessé arra, hogy szeretetben és egységben együtt éljünk ebben az életben. E nélkül nem lakhatunk majd együtt az eljövendő életben." – TDG 372.

"Minél közelebb kerülünk Krisztushoz, annál közelebb kerülünk egymáshoz. Isten dicsőül meg, midőn népe egységes tevékenységben egyesül." – BO 152.

c. Mi bizonyítja, hogy bennünket, mint akik a gyülekezet tagjai, Krisztuselfogadott és megszentelődtünk? Ez 20:12. Mi fog történni, ha elmulasztjuk megszerezni Krisztusigazságosságát?

"A zsidókra vonatkozó rendelkezések közül egyik sem különböztette meg őket olyan tökéletesen a környező népektől, mint a szombat. Isten terve szerint a szombat megtartása az Őt imádók megjelölése lesz. Elkülönülésük jele a bálványimádástól, és jele az igaz Istennel való kapcsolatuknak is. A szombat megszenteléséhez azonban az embernek magának is szentnek kell lennie, hogy hit által Krisztus igazságosságának részesévé váljék...

Midőn a zsidók eltávolodtak Istentől, ami maga után vonta Krisztus hit általi igazságának elvesztését, számukra maga a szombat is elvesztette jelentőségét." – JÉ 231.

Csütörtök December 14.

5. AZ IGAZI MISSZIONÁRIUS

a. A körülöttünk lévők számára, hogyan tudunk valóban visszatükrözői lenni Krisztusnak és az ő igazságosságának? Jn 15:4, 5.

"Tetteinkkel és szavainkkal ki tudjuk nyilvánítani az igazság azon hatalmát, hogy átalakítsa a jellemet. Mindannyian kinyilváníthatjuk, hogy a Krisztus igazságosságára támaszkodunk, nem pedig a magunk kigondolt igazságosságára. Úgy maradhatunk meg Krisztusban, ahogyan a szőlővessző marad a tőkén. Olyan élő kapcsolatban állva vele, hogy öröm lesz számunkra, ha úgy viselkedünk, ahogyan ő viselkedett, ha segítség és áldás vagyunk a testvérek számára. A Krisztus cselekedeteit végezhetjük, azokat a dolgokat művelve, melyek kedvesek az Úr szeme előtt." – 1KB 159.

b. Krisztus milyen tulajdonságát kell utánozzuk mi is, abban ahogyan másokkal viselkedett? Zsol 119:88; 69:17.

"Feledkezzünk el önmagunkról és keressük az alkalmat még a kicsiny dolgokban is, hálát adva a másoktól kapott jóindulatért, és vigyázzunk az alkalmakra, hogy megvidámítsunk másokat és könnyítsünk, enyhítsünk bánatukon és terhükön, a tapintatos kedvesség és szeretet apró tetteinek cselekvésével. E gondos figyelmességek, melyek családunkban kezdődnek, túlterjednek a családi körön, mely az élet boldogságának tartalmát kiegészíti. Ám e kicsiny dolgok elhanyagolása az élet keserűségét és szomorúságát fokozza...

Képtelenség egységben lenni Krisztussal, ugyanakkor barátságtalannak lenni másokkal, megfeledkezve jogaikról." – BO 360. 361.

Péntek December 15.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Hová tekintsünk, hogy Isten elfogadhasson bennünket?
- 2. Hogyan bocsát meg Jézus a bűnös számára? Mennyire teljes ez a megbocsátás?
- 3. Hol kezdjük munkánkat, mint keresztények? Mit foglal ez magába?
- 4. Ha nem élünk szeretetben és egyetértésben testvéreinkkel, akkor milyen reménységünk lehet az eljövendő életre? Hogyan viselkedjünk egymással?
- 5. Hogyan tudjuk kifejezni az egymás iránti szeretetünket? Mit fejez az ki, ha barátságtalanok vagyunk másokhoz?

Napnyugta: H15:56 Ro 16:43

TÖKÉLETESEK KRISZTUSBAN

"És ti Ő benne vagytok bételjesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak." (Kol 2:10).

"A Krisztusba vetett hit által a jellem minden hiányosságát pótolhatjuk, minden szennytől megtisztulhatunk, minden hibát kijavíthatunk, minden erényt fejleszthetünk." – Nev 227.

Javasolt olvasmány: Értelem Jellem Egyéniség, 1. kötet, 20-27. (Lelki hatások és értelem)

Vasárnap

December 17.

- 1. LÉGY TÖKÉLETES
- a. Mire kér Jézus, milyenek legyünk ebben a világban? Mt 5:48.

"Isten magasabb eszményképet tűzött gyermekei elé, mint amit a legmagasabb röptű emberi gondolat is elérhetne. 'Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes' (Mt 5:48). Ez a parancs egyben ígéret is. A megváltási terv Sátán hatalmából történő teljes szabadulásunkat tűzi ki. Krisztus mindig különbséget tesz a megtört lélek és a bűn között. Azért jött, hogy lerombolja a gonosz munkáit, s a Szentlélek kiáradhasson minden bűnbánó lélekre, megőrizhesse őket a bűntől." – JÉ 255.

b. Kihez kell hasonlóvá válnunk? Rm 8:29.

"A keresztény jellemideál a Krisztushoz való hasonlatosság. Ahogyan az ember Fia tökéletes volt életében, úgy kell követőinek is tökéleteseknek lenniük a saját életükben. Jézus minden tekintetben hasonlatos volt felebarátjaihoz. Testté lett, amilyenek mi vagyunk. Éhezett, megszomjazott, elfáradt. Az étel megerősítette, az alvás felfrissítette. Osztozott az emberi sorsban, mégis Isten szeplőtlen Fia volt, testében Isten. Jelleme legyen a miénk is!" – JÉ 255-256.

Hétfő December 18.

2. JÉZUSBAN TÖKÉLETES

a. Milyen bátorítást hallhatunk, ha bűneink bocsánatot nyertek és újjászülettünk? Kol 2:10.

"Jó cselekedetekkel nem érhetjük el az üdvösséget. Aki hittel Jézusra tekint, az saját igazságosságát megtagadja. Úgy látja önmagát, mint aki még nem tökéletes, mint akinek bűnbánata még nem elégséges, akinek erős hite is gyenge, akinek legköltségesebb áldozata is csekélyke, és így alázza meg magát a kereszt lábánál. Azonban Isten szavát hallja meg jövendöléseiből. Csodálattal hallgatja: 'ti Ő benne vagytok bételjesedve'. Most nyugszik meg lelke teljesen. Már nem igyekszik valami értéket talál önmagában, sem dicséretre méltót, ami által Isten kegyét elnyerhetné." – FW 107, 108.

b. Milyen állapotot kell fenntartani folyamatosan, ha az ember elérte a megigazulást? Kol 4:12.ur.

"Az Úr Jézus a Szentlélek által működik, mert a Szentlélek az Ő képviselője. Általa Jézus lelki életet küld az emberi lelkeknek, erőt ad a jóra, megtisztítja az erkölcsi szennytől és felkészíti őket országa számára. Jézus kész bőséges áldást árasztani, és az emberek között gazdag ajándékokat osztogatni. Ő a csodálatos Tanácsos, határtalan bölcsességű és erejű; ha mi elismerjük az ő Lelkének erejét, és megengedjük, hogy formáljon minket, akkor benne tökéletessé válhatunk. Milyen gyönyörű gondolat ez! Krisztusban 'lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, és ti Őbenne vagytok bételjesedve'. (Kol 2:9-10)" – OHC 152.

c. Jézus, mint közbenjárónk, mit tesz azokért folyamatosan, akik hit által benne lakoznak? Zsid 7:25.ur.

"Jézus áll a szentek szentjében, hogy megjelenjen értünk Isten előtt. Ott nem szűnik meg percről-percre őbenne teljesnek bemutatni népét. De mivel Krisztus így képvisel bennünket az Atya előtt, ne képzeljük, hogy visszaélhetünk kegyelmével, hogy hanyagok, közönyösek és bűnös vágyainkat kielégítők lehetünk. Krisztus nem a bűn papja. Teljesek vagyunk benne, igaz, elfogadva szeretett Fiában, de csak amennyiben hit által benne is élünk." – FW 107.

Kedd December 19.

3. ELFOGADHATÓ ENGEDELMESSÉG

a. Mi az a fontos igazság, amelyet meg kell értsünk, miközben azon igyekszünk, hogy Isten kegyét megszerezzük? Fili 2:12, 13.

"A lehetetlent kísérli meg az, aki saját cselekedetei – a törvény betöltése – által próbálja elérni a mennyet. Az ember engedelmesség nélkül nem üdvözülhet, de cselekedetei nem lehetnek saját erejéből valók. Krisztusnak kell munkálnia benne mind az akarást, mind a véghezvitelt jókedvéből. Ha az ember képes lenne saját tettei révén megmenteni magát, akkor lehetne valami saját magában, amiben örvendezhet. Káin áldozata az embernek azt a törekvését példázza, amit saját erejéből próbál tenni üdvössége érdekében. Mindent, amit az ember Krisztus nélkül tenni képes, azt önzés és bűn szennyezi be; ami viszont hit által történik, az elfogadásra talál Istennél. Lelki fejlődésben van részünk akkor, amikor Krisztus érdemein keresztül törekszünk a menny elérésére. Jézusra mint hitünk szerzőjére és bevégzőjére tekintve győzelemről győzelemre jutunk, mert Isten kegyelme Krisztus által tette lehetővé teljes megváltásunkat." – 1Sz 334.

b. Ki volt az, akinek erőfeszítéseit és istentiszteletét nem fogadta el Isten? Miért nem? Lk 18:11, 12.

c. Csak hogyan talál elfogadásra Istennél a jó cselekedeteink? Zsid 7:25.

"A vallásos szolgálatok, az imák, a hálaadás és a bűnvallomás tömjénként áradnak föl a mennyei szentélybe az igaz hívőtől. Az emberiség romlott csatornáin áthaladva azonban azok oly szennyesek, hogy hacsak vér által meg nem tisztulnak, Isten szemében soha nem lehet értékük. Nem folt nélküli tisztaságban áradnak fel, s ha az Isten jobbján álló Közbenjáró nem ajánlja fel és tisztítja meg mindet igazságossága által, akkor azokat Isten nem fogadja el. A földi szentélyek minden jóillatának össze kell elegyednie a Krisztus vérének megtisztító csöppjeivel. Jézus saját érdemeinek tömjénezőjét tartja az Atya előtt, melyben a földi romlásnak nyoma sincs. Ebbe a tömjénezőbe gyűjti népének imáit, háláit és bűnvallomásait, és ezek mellé teszi saját folt nélküli igazságosságát. Ezután, Krisztus engesztelésének érdemeivel illatosítva, a tömjénfüst teljesen elfogadható állapotban kerül Isten elé, akitől kegyelmes válaszok kerülnek vissza az emberekhez." – 1Sz 316-317.

Szerda December 20.

4. TÖKÉLETESNEK LENNI

a. Mit kell tegyünk ma, hogy Krisztusban lakozhassunk, teljesen bizonyossággal arról, hogy Isten elfogadott? Zsid 6:1.

"Soha nem láthatjuk meg Urunkat békességben, ha lelkünk nem tisztul meg teljesen. Krisztus tökéletes mását kell bemutatnunk a világnak. Minden gondolatunkat alá kell vetnünk Krisztus akaratának. Az apostol kifejezése szerint a 'Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére' kell eljutnunk. Komoly erőfeszítés nélkül ezt nem érhetjük el. Naponta kell küzdenünk a kívülről támadó gonosz és a belső bűn ellen, ha el akarjuk érni a keresztény jellem tökéletességét." – 3Sz 133-134.

b. Hogyan tudunk valóban engedelmesek lenni Istennek, miközben mindent megteszünk ezért? 2Kor 3:5.

"Krisztus a mi példaképünk, a tökéletes és szent példakép, akit követnünk kell. Soha nem lehetünk azonosak a példaképpel, de képességünk szerint követhetjük Őt és hasonlóvá válhatunk hozzá." – SzE 369.

"Amikor az van szívünkben, hogy engedelmeskedjünk Istennek és amikor törekszünk is erre, akkor Jézus legjobb szolgálatunkként veszi hozzáállásunkat és igyekezetünket, és saját isteni érdemével pótolja a hiányosságot." – 1Sz 350-351.

"Jézus szereti gyermekeit, még ha hibát követnek is el... Jézus figyelemmel kíséri őket, és nyugodtak lehettek afelől, hogy amikor megteszik a tőlük telhető legjobbat, és Istenhez folyamodnak segítségért, szolgálatuk a hiányosságok ellenére is elfogadást nyer Isten előtt." – 3Sz 176.

c. A tökéletesség felé haladva, mire indítja a Szentlélek szívünket? Rm 5:5; 1Jn 3:18.

"A keresztényi jellem akkor éri el tökéletességét, ha a másokon való segítés vágya állandóan ott él a hívők lelkében." – AT 377.

"A hit olyan jócselekedetekkel párosul, mint például a betegek meglátogatása, a szegények gondozása, az árvák és özvegyek gyámolítása, a ruhátlan felöltöztetése és az éhező megelégítése. Krisztus mindenütt jót tett, és amikor az emberek egyesülnek vele, akkor azok szeretik Isten gyermekeit és szelídség és igazság vezeti lépteiket." – 1Sz 364.

Csütörtök December 21.

5. A MEGVÁLTÁS ÍGÉRETE

a. A bűnbánó bűnös számára, mennyire teljes bűnbocsánat van felajánlva? 1Jn 1:9.

"Az értünk hozott áldozat árán bűneinkre tökéletes megbocsátást nyerhetünk. Nem arra támaszkodunk, amire az ember képes, hanem arra, amire Isten képes az emberért, Krisztus által. Amikor teljességgel átadjuk magunkat Istennek és teljességgel hiszünk, akkor Krisztus vére megtisztít bennünket minden bűntől. A lelkiismeret felszabadulhat a vád alól. A Krisztus Jézus vérében való hit által minden tökéletessé válhat. Hála Istennek, hogy számára semmi nem lehetetlen. Igényt tarthatunk a megszentelődésre és élvezhetjük Isten jóindulatát. Nem azon kell aggódnunk, hogy mit gondol Ő rólunk, hanem hogy mit gondol Krisztusról, Helyettesünkről... Az Úr biztosítja a bűnbánó, hívő lelket arról, hogy Krisztus elfogadja odaszentelődését az Ő képmására való átformáltatásra." – 2Sz 32.

b.	Milyen ígéretünk van arról, hogy	Isten képes	megmenteni	napjaink
	bűneitől? <u>Júd 1:24</u> ; <u>Fili 1:6</u> .	-	C	

"Akinek szívében Krisztus az úr, ott tisztaság van, ott nincs bűn, ott az evangélium programja a maga dicsőségében, teljességében és tökéletességében megvalósult. A Megváltó elfogadásával tökéletes béke, tökéletes szeretet, tökéletes biztonságérzet jár együtt. Krisztus jellemének szépsége és jó illata megmutatkozik az ember életében, és tanúsítja, hogy Isten valóban elküldte Fiát Megváltóként a világnak." – KP 290.

Péntek December 22.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Hogyan lehet parancs és ígéret is az a felszólítás, hogy "legyetek tökéletesek"?
- 2. Miért oly fontos ma Krisztus közbenjárása?
- 3. Mi szükséges ahhoz, hogy Isten elfogadhassa cselekedeteinket?
- 4. Mit jelent a gyakorlatban, tökéletesnek lenni?
- 5. Hogyan lehetünk teljesen biztosak megváltásunk felől?

Napnyugta: H16:01 Ro 16:48

A HARMADIK ANGYALI ÜZENET

"És az ő szájokban nem találtatott álnokság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek." (Jel 14:5).

"Többen írtak nekem arról tudakozódván, hogy a hit általi megigazulás üzenete megegyezik-e a harmadik angyal üzenetével. Azt válaszoltam: igen, az a harmadik angyal üzenetének igazsága." – RH April 1, 1890.

Javasolt olvasmány: *The Faith I Live By, pp. 209-215.*

Vasárnap December 24.

- 1. A HELYREÁLLÍTOTT IGAZSÁGOK
- a. Mi az evangélium reménysége? Hogyan kapcsolódik ez a hármas angyali üzenethez? Jel 14:6; Kol 1:23, 26-28.

"Krisztus sóvárogva várja, hogy képmása megmutatkozzék egyházában. Krisztus akkor jön el népéért, ha majd az Ó jellemét tökéletesen tükrözni fogja." – KP 40.

b. Melyik tanítás lett helyreállítva Krisztus második eljövetelének mozgalma folyamán? Milyenné lettek ezek az emberek? Ésa 56:1, 2; 58:12.

"Az Úr erre az időre szóló üzeneteket küldött számunkra, hogy örök alapokra állítsuk a kereszténységet. S aki csak hisz a jelen igazságban, elengedhetetlenül ne a maguk, hanem Isten bölcsessége szerint álljanak; építsék fel emberöltők alapjait. Ezeket romlás építőiként, ösvények megújítóiként jegyzik be a menny könyvébe, hogy ott lakhassanak. Akár a legkeserűbb ellenállással szemben is, de fönn kell tartanunk az igazságot, mivel ez az igazság. Nem egyedül az ember fáradozik, hanem Isten is munkálkodik az emberek értelmén. A nagy fölvilágosító hatalom Krisztustól jön; Krisztus példájának tündöklő voltát minden igehirdetésen a nép előtt kell tartanunk." – TII 92.

Hétfő December 25.

2. A HIT EGYSÉGE

a. Milyen ajándékaik voltak az őszinte advent hívőknek, hogy felismerjek az akkori idők igazságait? 1Kor 12:28.

"Isten kivezeti népét a világból, éspedig az örökkévaló igazság magasztos színvonalára, nevezetesen, Isten parancsolatainak és Jézus hitének magaslatára. Isten fegyelmezi és teszi alkalmassá népét. Nem lesz köztük véleménykülönbség, hogy az egyik ezt, a másik pedig éppen az ellenkezőjét higgye és vallja, a közösségtől függetlenül. Az egyháznak juttatott adományok és kormányok különbözősége által mindannyian eljutnak a hitnek egységére. Ha valaki fenntartja a Biblia igazságairól alkotott véleményét, függetlenül hittestvéreinek nézeteitől, s állítja, hogy jogosan ragaszkodik sajátságos szempontjaihoz, majd pedig másokra is előállnak nézeteikkel, egyenként jogaikra hivatkozva, hogy tetszése szerint hihet és beszélhet, tekintet nélkül a közösség hitére, akkor hova lesz az az összhang, amely Krisztus és az Atya között létezett, s amiért Krisztus imádkozott, hogy fennálljon testvérei között?" – BL 8.

b. A gyülekezeti egység, hogyan befolyásolja az igazságról tett bizonyságtevésünket? <u>Jn 13:35</u>.

"Az egyházat az egység teszi képessé arra, hogy tudatos befolyást árasszon a hitetlenekre és a világiakra." – TMK 153.

"Az egységünk és az egymás iránti szeretetünk által teszünk bizonyságot a világ számára arról, hogy Isten az ő Fiát adta a bűnös megmentéséért." – TDG 120.

c. Mi történhetne meg, ha a hívők teljes hittel elfogadnák Krisztus igazságosságának ajándékát? <u>Ef 4:13</u>.

"A Szentlélek, a Vigasztaló – akiről Jézus mondta, hogy elküldi Őt a világba – Ő az, aki Krisztus képmására formálja át jellemünket; és amikor ez a munka befejeződik, akkor tükörként verjük vissza az Úr dicsőségének sugarait. Így hát annak jelleme, aki így szemléli Krisztust, annyira hasonlóvá válik az Övéhez, hogyha valaki ránéz, Krisztus jellemét látja ragyogni rajta, mint egy tükörképből. Útjaink és akaratunk úgy változnak át napról napra Krisztus útjaivá és akaratává, szépséges jellemévé, hogy észre sem vesszük. Így növünk fel Krisztushoz és tükrözzük vissza önkéntelenül az ő képmását." – RH April 28, 1891.

Kedd December 26.

3. AZ ÍTÉLET

a. Mit láthatott meg Dániel próféta? Mikor kezdődött ez el? Hogyan kapcsolódik ehhez Krisztusszolgálata? <u>Dán 7:9, 10, 13, 14</u>; <u>1Jn 2:1</u>; Dán 8:14.

"[Dn 7:13-14] Ebben a leírásban nem Krisztus második adventjéről van szó, hanem arról, hogy Jézus a mennyben az Öregkorúhoz megy, hogy átvegye a hatalmat, a dicsőséget és az országot, amelyet – közbenjárói munkája befejeztével – ad az Isten neki. A prófécia szerint ez az esemény lesz a 2300 nap végén, azaz 1844-ben, és nem a második advent. Nagy Főpapunk a mennyei angyalok kíséretében belép a szentek szentjébe, és ott megjelenik Isten színe előtt, hogy elkezdje az emberért végzett szolgálatának utolsó szakaszát – a vizsgálati ítéletét és az engesztelést mindazokért, akikről bebizonyosodik, hogy részesülhetnek áldásaiban." – NK 427-428.

 b. Hogyan állhatunk az ítélet elé, ha elfogadtuk Krisztus beszámított igazságosságát és részesített igazságának erejével élünk? <u>Préd 12:16</u>; Mt 12:36, 37.

"Azoknak a neve mellett, akik őszintén megbánták bűneiket, és hittel igényelték Krisztus engesztelő áldozatként bemutatott vérét, ez olvasható: bocsánatot kapott. Mivel Krisztus igazságának részesei lettek, és jellemük összhangba került a menny törvényével, Isten eltörli bűneiket, őket pedig méltónak ítéli az örök életre...

A meg nem bánt és el nem hagyott bűnökre nem lesz bocsánat. E bűnök bent maradnak a mennyei könyvekben, és tanúskodnak a bűnös ellen az ítélet napján. Mind a nappali fényben, mind az éj sötétjében elkövetett bűnök nyilvánvalóak és leplezetlenek a Bíró előtt. Isten angyalai tanúi voltak minden bűnnek, és feljegyezték őket a mennyei könyvekbe. A bűnt lehet titkolni, tagadni, leplezni apa, anya, feleség, gyermekek és barátok előtt; lehet, hogy egyáltalán nem gyanítja senki sem, de a mennyei lények előtt leplezetlen... Az embert megtévesztik a romlott szívű emberek, de Isten átlát minden álruhán; Ő olvas az ember szívében." – NK 430. 433.

Szerda December 27.

4. A BŰN ELTÖRLÉSE

a.	Mi látható meg azok állapotán és jellemén, akik megszentelődtek az
	elpecsételés idején? Jel 14:1-5.

"Krisztus igazságos cselekedeteinek ragyogóan tiszta öltözetét adják Isten megpróbált, megkísértett, de hűséges gyermekeire. Dicsőséges ruhákba öltöztetik most a megvetett maradékot, hogy a világ romlottsága soha többé ne piszkolja be őket. Nevük a Bárány életkönyvében marad, minden korok hűségeseinek neve mellett. Ellenálltak a kísértő ámításának, a sárkány üvöltése nem tántorította el őket hűségüktől. Most már örökre biztonságban lesznek, nem kell félniük a gonosz megtévesztő fortélyaitól." – 5B 347.

b. Mi fog történni a mennyei szentélyben az élő és a halott igazak ítélete alatt? Apcs 3:19.

"Láttam, hogy sokan elmulasztják a szükséges előkészületet és a 'felüdülés' és a 'késői eső' idejét várják, mely őket alkalmassá tegye, hogy az Úr napján megállhassanak, s színe előtt élhessenek. Óh, hány embert láttam minden oltalom nélkül a szomorúság idején. Elhanyagolták a szükséges előkészületet, és ezért nem nyerhették el a felüdülést sem, ami pedig feltétele annak, hogy megállhassanak a szentséges Isten színe előtt." – TL 58.

c. Milyennek kell lennie lelki állapotunknak, amikor Jézus visszatér? Zsid 12:14; 2Pt 3:14.

"'Igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.' (2Pt 3:14). Erre a szintre kell eljutnia minden kereszténynek, de nem a saját képességeivel, hanem a Jézus Krisztustól kapott kegyelem által. Tehát küzdjünk le minden bűnt és vizsgáljunk meg minden türelmetlenséget, haragot." – OHC 235.

"Sátán nem talált semmi olyat Isten Fiában, ami által legyőzhette volna. Jézus megtartotta Atyja parancsolatait, és nem volt benne semmi bűn, amit Sátán ki tudott volna aknázni. Csak ilyen lelkülettel lehet megállni a nyomorúság idején." – NK 554.

Csütörtök December 28.

5. A GYŐZTES IGAZAK

a.	Hogyan szól a figyelmeztetés arról, hogy Isten népe vigyázzon az utolsó napok egyházainak csalásai miatt? Milyen felelősség van azoknak, akik jól tudják ezt? Jel 14:9-11; Ez 33:2-4.

"A harmadik angyal üzenetét a lehető legfontosabbnak kell tekintenünk. Élet vagy halál kérdése ez. Az üzenet hatása hirdetésének komolyságával lesz arányos." – TII 251.

b. Mi van megírva azokról, akik győznek és készek Jézus második eljövetelére? Jel 14:12.

"Istennek népe – Kik ezek? Isten különleges népe, akik a földön bebizonyították hűségüket. Kik ezek? Akik megtartották Isten parancsolatait és a Jézus hitét; akik a megfeszítettet tartották üdvözítőjüknek." – TII 252.

"Nem elégséges hinni valamit Krisztusról; Krisztusban kell hinnünk. Az egyetlen olyan hit, melyből hasznunk származhat, személyes Megváltóként fogadja el Őt, és érdemeit a miénkké teszi. Sokan egyfajta véleménynek tekintik a hitet. A megmentő hit egyesség: akik elfogadják Krisztust, szövetségi kapcsolatba kerülnek Istennel. Az őszinte hit élet. Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, mely által a lélek győzedelmes hatalommá válik." – JÉ 286.

Péntek December 29.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Hogyan értsük azt, hogy "háza romlásai javítói" legyünk?
- 2. Miért nagy jelentőségű a gyülekezeti egység? Hogyan érhetjük ezt el?
- 3. Milyeneknek kell legyünk, hogy bűneink kitöröltessenek?
- 4. Hogyan érhetjük el az Isten által elvárt jellemet?
- 5. Miért nem elegendő a Krisztusba vetett hit? Mit jelent ez?

JAVASOLT OLVASMÁNYOK

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 111-132. (LUTHER ELSZAKAD RÓMÁTÓL)

Luther Márton a legkiemelkedőbb azok között, akik által Isten a katolicizmus sötétségéből a tisztultabb hit világosságára vezette az egyházat. A buzgó, lánglelkű, mélyen vallásos Lutherre, aki az istenfélelmen kívül nem ismert más félelmet, és aki a vallásos hit alapjaként csak a Szentírást ismerte el, korának nagy szüksége volt. Általa Isten csodálatos munkát végzett, hogy az egyházat megreformálja és a világot felvilágosítsa.

Az evangélium első hírnökeihez hasonlóan Luther is szegény család sarja volt. Gyermekéveit egy német parasztember szerény otthonában töltötte. Apja a bányászélet naponkénti fárasztó munkájával kereste meg fia iskoláztatásának költségeit. Ügyvédnek szánta. Isten azonban azt akarta, hogy magasztos templomát építse, amely oly lassan növekedett a századok során. Luthert a végtelen bölcsesség sok viszontagságok, nélkülözések és a kemény fegyelmezés iskolájában készítette fel élete fontos küldetésére.

Luther apja világos látású, jellemes, céltudatos, becsületes, egyenes ember volt. Azt tette, amit a meggyőződése diktált, nem félve a következményektől. Rendkívül józan ítélőképessége bizalmatlanná tette a szerzetességgel szemben. Szerfölött bosszankodott, amikor Luther az ő beleegyezése nélkül belépett egy kolostorba, és csak két év elteltével békült meg fiával. Nézetei azonban akkor sem változtak meg.

Luther szülei nagy gondot fordítottak gyermekeik nevelésére és iskoláztatására. Igyekeztek megtanítani őket Isten ismeretére és a keresztény erények gyakorlására. Az apa gyakran imádkozott fia hallatára azért, hogy a gyermek ne felejtse el az Úr nevét, és egy napon álljon igazságának ügye mellé. Ezek a szülők megragadtákaz erkölcsi és szellemi művelődés minden lehetőségét, amit csak fárasztó munkával telt életük megengedett. Lelkiismeretesen és rendületlenül igyekeztek gyermekeiket istenfélő, hasznos életre felkészíteni. A határozott és szilárd jellemű szülők néha túl szigorúak voltak, de a reformátor, aki jóllehet tudta, hogy egyes dolgokban tévedtek, fegyelmezésüket inkább helyeselte, mint elítélte.

Az iskolában, ahova kicsi korában járt, keményen, sőt kegyetlenül bántak Lutherrel. Szülei olyan szegények voltak, hogy amikor egy másik városban járt iskolába, egy ideig kénytelen volt élelmét házról házra járva énekléssel megkeresni. Sokszor éhezett. Az akkori nyomasztó, vallásos, babonás elképzelések félelemmel töltötték el. Esténként nehéz szívvel feküdt le. Félt a sötét jövőtől. Állandó rettegésben élt, mert Istent nem jóságos mennyei Atyának, hanem szigorú, könyörtelen bírónak, kegyetlen zsarnoknak vélte.

Luther ilyen súlyos és csüggesztő körülmények között is céltudatosan igyekezett kimagasló erkölcsi és szellemi tökéletességre, amit értékesnek tartott. Sokat szeretett volna tudni. Komolysága és gyakorlatiassága inkább a maradandó és hasznos, mint a látványos és felszínes dolgok utáni vágyat táplálta benne.

Tizennyolc éves korában, amikor beiratkozott az erfurti egyetemre, helyzete kedvezőbb lett, és kilátásai biztatóbbá váltak, mint fiatalabb korában. Szülei takarékossággal és szorgalommal rendezett anyagi helyzetet teremtettek, és minden szükséges segítséget meg tudtak adni neki. Józan barátainak befolyására pedig némiképp csökkent korábbi iskoláinak nyomasztó hatása. Szorgalmasan tanulmányozta a legjobb szerzők írásait, igyekezve legfontosabb gondolataikat emlékezetében elraktározni, és a bölcsek bölcsességét magáévá tenni. Korábbi tanárainak szigorú fegyelmezése ellenére is megmutatkozott benne a jövő kiváló embere, és a későbbi kedvező hatások következtében szellemileg rohamosan fejlődött. Biztos emlékezőtehetsége, eleven képzelőereje, jó logikája és fáradhatatlan szorgalma csakhamar társai élére emelte. A fegyelmezett tanulással megszerzett szellemi érettsége, élénk gondolkozása és jó felfogóképessége felkészítette a küzdelmes életre.

Luther félte az Urat. Ebből fakadt kitartó céltudatossága és Isten előtti mélységes alázata. Állandóan tudatában volt annak, hogy Isten segítsége nélkül semmit sem tehet. A napot mindig imával kezdte, és szüntelenül eligazításért, segítségért fohászkodott. "Aki jól imádkozik - mondta sokszor -, az a tanulás nagy részét elvégezte. "'

Egy napon az egyetem könyvtárában böngészgetve Luther felfedezett egy latin Bibliát. Soha azelőtt nem látta ezt a könyvet. Azt sem tudta, hogy létezik. Hallott ugyan részleteket az evangéliumokból és az apostoli levelekből a nyilvános istentiszteleten, de azt gondolta, hogy az az egész Biblia. Életében most látta először a teljes Szentírást. Áhítattal vegyes csodálkozással lapozgatta a szent iratot. Érverése meggyorsult, és szíve hevesebben dobogott, amikor saját szemével olvasta az élet igéit. Néha megállt és felkiáltott: "ó, bárcsak Isten adna nekem egy ilyen könyvet!"

Mennyei angyalok álltak mellette, és az Isten trónjától áradó fénysugarak felfedték előtte az igazság kincseit. Mindig félt attól, hogy megsérti Istent, de soha nem érezte ennyire, hogy milyen bűnös.

A bűntől való szabadulás és az Istennel való megbékélés utáni mélységes vágy végül arra késztette, hogy kolostorba vonuljon, és szerzetesi életet éljen. Itt a legmegalázóbb munkát kellett végeznie. Azt is megkövetelték tőle, hogy házról házra járva kolduljon. Abban a korban volt, amikor az ember megbecsülésre és elismerésre sóvárog. Ezek az alantas szolgálatok mélységesen sértették természetes érzéseit. De türelmesen elviselte ezt a megalázást, mert azt hitte, hogy erre bűnei miatt szükség van.

Minden percet, amit napi feladatai megengedtek, tanulással töltött. Inkább nem aludt, és még a szűkös étel elfogyasztására is sajnálta az időt. Mindennél nagyobb örömet talált Isten Igéjének kutatásában. Rábukkant egy Bibliára, ami a kolostor falához volt láncolva, és ide sűrűn eljárt. Amikor még inkább megygyőződött a maga bűnös voltáról, arra törekedett, hogy saját cselekedetei által bűnbocsánatot szerezzen, és békét találjon. Szerfölött önmegtartóztató életet élt. Böjtöléssel, virrasztással és önsanyargatással igyekezett megzabolázni bűnös természetét, amelyen a szerzetesi élet semmit sem javított. Nem riadt vissza egyetlen olyan áldozattól sem, amely által szíve megtisztulását és Isten tetszésének elnyerését várhatta. "Igazán kegyes szerzetes voltam - mondta később. Szigorúbban követtem rendem szabályait, mint azt ki tudnám fejezni. Ha egy szerzetes egyáltalán elnyerheti a mennyet szerzetesi cselekedetei által, én minden bizonnyal jogot szereztem rá... Ha ez még sokáig tartott volna így, halálra sanyargattam volna magam. " E kínzó önfegyelmezés következtében legyengült, és ájulást okozó görcsöket kapott, amelyek kihatásaiból soha nem gyógyult meg. De minden igyekezete ellenére sem lett könnyebb lelkének terhe. Már a kétségbeesés határán volt.

Amikor Luther úgy érezte, hogy minden elveszett, Isten egy barátot és segítőt adott mellé. A kegyes Staupitz megnyitotta előtte Isten Igéjét. Kérte, hogy ne önmagára nézzen, hanem bűnbocsátó Megváltójára, Jézusra; és ne foglalkozzon az Isten törvényének áthágásáért járó örök büntetéssel. "Ne gyötörd magad bűneid miatt, hanem vesd magad a Megváltó karjába! Bízzál benne, az Ő igaz életében, a halála általi engesztelésben! … Hallgasd Isten Fiát! Ő emberré lett, hogy biztosítson Isten pártfogásáról. Szeresd Őt, aki előbb szeretett téged! "4 Így beszélt a kegyelem hírnöke. Szavai mély nyomot hagytak Luther szívében. Sok-sok harc után, amelyet sokáig melengetett hibáival vívott, fel tudta fogni az igazságot, és nyugtalan lelkébe béke költözött.

Luthert pappá szentelték, és a kolostorból a wittenbergi egyetem meghívta professzorának. Wittenbergben eredeti nyelven szorgalmasan tanulmányozta, majd pedig tanította a Bibliát. A zsoltárokat, az evangéliumokat és az apostoli leveleket tömegek hallgatták nagy elragadtatással. Staupitz, Luther barátja és felettese, a szószéki szolgálatra, Isten szavának prédikálására buzdította. Luther vonakodott, érdemtelennek érezve magát arra, hogy Krisztus nevében szóljon az emberekhez. Csak hosszú küzdelem után engedett barátai kérlelésének. A Szentírásban már jártas volt, és Isten kegyelme nyugodott rajta. Ékesszólása lebilincselte hallgatóit; buzgalma érintette szívüket, az igazság világos és energikus feltárása pedig meggyőzte őket.

Luther ekkor még a pápai egyház hű fia volt, és nem is gondolt arra, hogy ez valaha másként lesz. A Gondviselés utat készített neki egy római látogatásra. Gyalog ment, és útközben kolostorokban szállt meg. Az egyik olaszországi kolostor gazdagságán, pompáján és fényűzésén mélyen elcsodálkozott. A fejedelmi jövedelmet élvező szerzetesek pompás lakosztályokban laktak, a legdíszesebb és legdrágább ruhákba öltözködtek, roskadozó asztalokról lakomáztak. Luther fájó kétségek között állította szembe e képpel saját önmegtagadását és viszontagságait, és elbizonytalanodott.

A távolban végre megpillantotta a hét halmon épült várost. Mélyen megindulva borult a földre, és így kiáltott: "Szent Róma, köszöntelek!"' És belépett a városba. Meglátogatta a templomokat, hallgatta a papok és szerzetesek csodálatos elbeszéléseit, és elvégzett minden megkövetelt szertartást. Mindenütt olyan látvány tárult elé, ami csodálkozással és iszonyattal töltötte el. A papság minden osztályában romlottságot látott. Főpapok ajkáról illetlen vicceket hallott, és elborzadt rettenetes szentségtörésükön, ami még a mise alkalmával sem maradt el. A szerzetesek és a polgárok közé vegyülve tékozlással és kicsapongással találkozott. Amikor a szent helyek felé fordult, szentségtörést látott. "Senki el sem képzelheti - írta -, micsoda bűnöket és becstelen cselekedeteket követnek el Rómában. Látni és hallani kell, hogy elhiggye az ember. Az a mondás járja: "Ha van pokol, Róma afölé épült.' Olyan örvény ez, ami mindenféle bűnt bocsát ki magából. "

A pápa egyik újabb rendelete bűnbocsánatot ígért mindazoknak, akik térdelve megmásszák "Pilátus lépcsőjé"-t, amelyen a legenda szerint Megváltónk leereszkedett, miután távozott a rómaiak tárgyalóterméből, és csodaképpen Jeruzsálemből Rómába került. Luther egy napon áhítatosan kapaszkodott fel ezen a lépcsőn, amikor hirtelen mennydörgésszerű hangon ezt hallotta: "Az igaz ember... hitből él" (Róm 1:17). Luther talpra ugrott, és szégyenkezéssel vegyes rémülettel sietett el onnan. Ez az ige soha nem csökkenő súllyal élt ezután lelkében. Ettől kezdve tisztábban látta, mint valaha, milyen nagy tévedés az emberi cselekedetek üdvözítő erejében bízni, és milyen nagy szükség van a Krisztus

érdemeibe vetett állhatatos hitre. Szeme kinyílt, és soha többé nem volt vak a pápamegtévesztéseivel szemben. Amikor arcát elfordította Rómától, szívében is elfordult tőle, és ettől kezdve egyre jobban mélyült a szakadék, mígnem Luther megszakított minden kapcsolatot a pápai egyházzal.

Amikor Luther Rómából visszatért, a wittenbergi egyetemen megkapta a hittudományok doktora címet. Most szabadabban szentelhette magát a szeretett Szentírás kutatásának, mint bármikor azelőtt. Ünnepélyesen megfogadta, hogy egész életében Isten Igéjét fogja figyelmesen tanulmányozni és becsületesen prédikálni, nem pedig a pápák mondásait és tanait. Most már nemcsak szerzetes és egyetemi tanár volt, hanem a Biblia hivatalos hirdetője is. Isten elhívta, hogy pásztorolja nyáját, amely éhezett és szomjazott az igazságra. Luther határozottan kimondta, hogy a keresztényeknek csak a Szentírás tekintélyével alátámasztott tanítást szabad elfogadniuk. Ezek a szavak a pápai fennhatóság alapját ingatták meg, és a reformáció létfontosságú elvét hangsúlyozták.

Luther látta, hogy veszélyes dolog az emberi elméleteket Isten Igéje fölé emelni. Bátran támadta az okoskodó teológusok hitetlenségét, és ellenezte azt a filozófiát és teológiát, amely oly sokáig irányította és befolyásolta az embereket. Nem csupán értéktelennek bélyegezte ezeket a tanításokat, hanem ártalmasnak is tartotta őket, és igyekezett hallgatói figyelmét a filozófusok és teológusok álokoskodásairól a próféták és apostolok által ismertetett igazságra irányítani.

Drága volt az az üzenet, amelyet tolmácsolt a szavain csüggő lelkes tömegeknek. Soha nem hallottak ilyen tanítást. A Megváltó szeretetének örvendetes híre, a Jézus engesztelő vére által ígért bocsánat és béke megörvendeztette szívüket, és az örökkévalóság reménységét ébresztette bennük. Wittenbergben fény gyúlt. Sugarainak el kellett jutniuk a föld legtávolabbi részeibe is, hogy az idők végéig egyre fényesebben ragyogjanak.

De a fény és a sötétség nem férhet meg egymással. Az igazság és tévelygés között kibékíthetetlen ellentét van. Az egyik fenntartása és megvédése a másik megtámadását és megdöntését jelenti. A Megváltó kijelentette "Nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert" (Mt 10:34). Néhány évvel a reformáció kezdete után Luther ezt mondta: "Isten nem vezet, hanem előre taszít. Magával ragad. Nem vagyok a magam ura. Szeretnék nyugodtan élni, de belekényszerültem a kavargások és forrongások közepébe. "' A küzdelem már a küszöbön volt. Nem térhetett ki előle.

A római egyház áruba bocsátotta Isten kegyelmét. A pénzváltók asztalát (Mt 21:12) az oltár mellett állította fel. A levegő visszhangzott a vevők és árusok kiabálásától. A pápa azzal az ürüggyel, hogy a római Szent Péter-templom építé-

séhez gyűjti a pénzt, nyilvánosan árultatta a bűnbocsánatot. Bűncselekmények árából akartak Isten tiszteletére templomot építeni, szegletkövének lerakását pedig gonoszsággal akarták kifizetni. De éppen az az eszköz, amelyet Róma a maga tekintélyének növelésére alkalmazott, hívta ki a halálos csapást hatalma és nagysága ellen. Ez rázta fel a katolicizmus legelszántabb és legsikeresebb ellenfeleit, és ez vezetett ahhoz a harchoz, amely megingatta a pápa trónját és fején a hármas koronát.

A bűnbocsánat árulásának németországi főmegbízottját - név szerint Tetzelt - előzőleg elítélték, mert a leggaládabbul megsértette Isten és a társadalom törvényét. De megmenekült a bűncselekményeiért kijáró büntetéstől, és a pápa felhasználta a maga nyereségvágyó és lelkiismeretlen céljaira. Tetzel arcátlanul mondogatta a legégbekiáltóbb hazugságokat, és csodálatos mesékkel vezette félre a tudatlan, hiszékeny és babonás népet. Ha ismerték volna Isten szavát, nem lehetett volna megtéveszteni őket. A pápaság azért rejtette el a Bibliát az emberek elől, hogy saját befolyása alatt tartsa őket, hogy becsvágyó vezetői hatalmát és vagyonát növelje.

Amikor Tetzel belépett egy városba, futár ment előtte, és közhírré tette: "Isten és a szentatya kegyelme van kapuitoknál. "9 És az emberek úgy fogadták az istenkáromló csalót, mintha Isten jött volna le hozzájuk a mennyből. A becstelen üzérkedés a templomban folyt, és Tetzel a szószékre lépve Isten legdrágább ajándékaként dicsőítette a búcsút. Kijelentette, hogy akik bűnbocsátó cédulát vásárolnak, minden bűnükre, amelyet a jövőben elkövetnek, bocsánatot kapnak, és "még bűnbánatra sincs szükség."1° Sőt arról is biztosította hallgatóit, hogy a bűnbocsátó cédulák nemcsak az élőket, hanem a halottakat is megmentik; hogy abban a pillanatban, amikor a pénz megcsörren pénzesládája fenekén, annak a lelke, akiért kifizették, megmenekül a purgatóriumtól, és elindul a menny felé."

Péter így válaszolt Simon mágusnak, aki az apostoloktól meg akarta vásárolni a csodatevő erőt: "A te pénzed veled együtt vesszen el, mivel azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen megvehető" (Acs 8:20). Tetzel ajánlatán azonban ezrek kaptak mohón. Kincstárába ömlött az arany és az ezüst. A pénzen megvásárolható üdvösség olcsóbb, mint az az üdvösség, amely bűnbánatot, hitet, a bűn legyőzéséhez pedig kitartó erőfeszítést igényel.

A búcsú tanútételét a katolikus egyház számos művelt és kegyes tagja ellenezte, és sokan nem hittek a józan ésszel és a kinyilatkoztatással ellentétes tanításokban. Egyetlen főpap sem merte felemelni szavát e gonosz üzérkedés ellen, de a köznépet aggasztotta és nyugtalanította ez a dolog. Sokan türelmetlenül kérdezték, vajon Isten nem tesz semmit az egyház megtisztításáért?

Luther, aki még mindig katolikus volt, mégpedig a legszigorúbbak közül való, elborzadt a bűnbocsátás árusának istenkáromló vakmerősége láttán. Saját gyülekezetéből is sokan vásároltak bűnbocsátó cédulákat. Majd csakhamar felkeresték lelkészüket, és bűneiket megvallva feloldozást akartak kapni; nem mintha a bűnt megbánva meg akartak volna javulni, hanem a búcsú alapján. Luther megtagadta feloldozásukat, és figyelmeztette őket, hogy ha nem bánják meg bűneiket, és nem változnak meg, elvesznek. Ezek után kétségek között visszamentek Tetzelhez, - és elpanaszolták, hogy gyóntatójuk nem fogadta el céduláját. Néhányan még bátran vissza is követelték a pénzüket. A szerzetest elöntötte a harag, és a legiszonyúbb átkokat szórta. A köztereken tüzet gyújtatott, és azt mondta: "a pápától parancsot kapott, hogy eretnekként égessen el mindenkit, aki ellenezni merészeli legszentebb búcsúit".

Luther az igazság bajnokaként most bátran munkához látott. A szószékről komolyan és ünnepélyesen figyelmeztette hallgatóit. Feltárta előttük a bűn visszataszító voltát, és azt, hogy az ember képtelen saját cselekedeteivel kisebbíteni vétkességét, vagy elkerülni a megérdemelt büntetést. A bűnös ember csak akkor juthat üdvösséghez, ha Isten előtt megbánja bűneit, és hisz Krisztusban. Krisztus kegyelmét nem lehet megvásárolni. Krisztus kegyelme ingyen van, ajándék. Azt tanácsolta az embereknek, hogy ne bűnbocsátó cédulákat vásároljanak, hanem tekintsenek hittel a keresztre feszített Megváltóra. Elmondta hallgatóinak saját fájó élményét, hogy megalázkodással és vezekléssel hiába igyekezett üdvösséget szerezni; hogy akkor lelt békére és örömre, amikor önmagáról levéve tekintetét, hitét Krisztusba vetette.

Amikor Tetzel folytatta a kufárkodást és hamis állításait, Luther elhatározta, hogy hatékonyabban fog tiltakozni az égbekiáltó visszaélések ellen. Nemsokára alkalom kínálkozott erre. A wittenbergi vártemplomnak számos ereklyéje volt, amelyeket bizonyos ünnepeken közszemlére tettek ki, és teljes bűnbocsánatot ígértek azoknak, akik ekkor elmennek a templomba és meggyónnak. Ezért ezeken a napokon nagyon sokan keresték fel a templomot. Közeledett a mindenszentek ünnepe, az egyik legfontosabb ilyen alkalom. Egy nappal előbb Luther a templom felé igyekvő tömeghez csatlakozott, és a templom kapujára egy papírlapot tűzött, amelyen a búcsú tana elleni kilencvenöt tétele állt. Luther kijelentette, hogy hajlandó e tételeket másnap az egyetemen megvédeni mindazokkal szemben, akik ezzel nem értenek egyet.

Luther tételei nagy érdeklődést keltettek. Az emberek újra meg újra elolvasták, és mindenütt mondogatták. Felbolydult az egyetem és az egész város. Ezek a tételek feltárták, hogy soha senki - sem a pápa, sem más - nem kapott hatal-

mat a bűnbocsánat adására, sem a büntetés elengedésére. Az egész rendszer értelmetlenség, Sátán fortélya, ügyes fogás, amelynek az a célja, hogy pénzt csikarjanak ki az emberektől babonaságuk kihasználásával, és amely tönkreteszi mindazok lelkét, akik elhiszik e hazugságokat. Luther azt is világosan kimutatta, hogy az egyház legértékesebb kincse Krisztus evangéliuma, és hogy a benne kinyilatkoztatott istenikegyelemben ingyen részesül mindenki, aki bűnbánattal és hittel igényli.

Luther tételei vitára hívtak. De senki sem merte elfogadni a kihívást. Az általa felvetett kérdések néhány nap leforgása alatt elterjedtek egész Németországban, és néhány hét múlva az egész keresztény világ visszhangzott tőlük. Sok buzgó római katolikus, aki látta és fájlalta az egyház iszonyú romlottságát, de nem tudta, miként állítsa meg ezt a folyamatot, nagy örömmel olvasta a tételeket. Sokan Isten hangját ismerték fel bennük. Úgy érezték, hogy a könyörületes Isten kinyújtotta kezét, hogy megállítsa a római Szentszéktől kiinduló romlottság rohamosan duzzadó áradatát. A fejedelmek és a magisztrátusok titokban örültek, hogy megtörik a befolyása annak a fennhéjázó hatalomnak, amely megtagadja a döntései elleni fellebbezés jogát.

A bűnszerető, babonás tömegek azonban megrémültek, amikor a félelmüket csillapító álokoskodások halomra dőltek. A bűnt szentesítő munkájukban megzavart körmönfont egyházi személyek, akik látták, hogy nyereségük veszélyben van, felbőszültek, és összefogtak, hogy megvédjék hamis állításaikat. A reformátornak elszánt vádolókkal kellett szembeszállnia. Egyesek elhamarkodottsággal és meggondolatlansággal vádolták. Mások azt mondták róla, hogy öntelt, akit nem Isten irányít, hanem kérkedésből és túlbuzgóságból cselekszik. "Ki ne tudná - válaszolta -, hogy ritkán állhat elő valaki új tannal a kérkedés látszata nélkül, vagy anélkül, hogy vitára való izgatással ne vádolnák?... Miért ölték meg Krisztust és az összes vértanút? Mert azt hitték róluk, hogy öntelten lenézik a kor bölcsességét, és mert új dolgokkal jöttek elő, anélkül hogy alázatosan megkérdezték volna az ősi nézetek bölcseit. "

Majd ezt is mondta: "Amit teszek, azt nem emberi okoskodás, hanem Isten tanácsa alapján teszem. Ha ez a mű Istentől van, ki állíthatja meg? Ha pedig nem, ki viheti előre? Ne az én akaratom, ne az övék, ne is a mienk, hanem a Te akaratod legyen meg, ó szent Atyám, ki vagy a mennyekben. "

Luthert Isten Lelke indította el a munkába. Ez a munka kemény küzdelmekkel teljes volt. Luther ellenségeinek gyalázkodása, szándékainak elferdítése, jellemének és indítékainak igaztalan és rosszindulatú bírálgatása elsöprő áradatként zúdult rá, és nem maradt hatástalan. Korábban meg volt győződve arról, hogy a

nép vezetői mind az egyházban, mind az iskolában örömmel fognak csatlakozni reformációs munkájához. A magas tisztségű személyek bátorító szavai örömmel és reménységgel töltötték el. Már előre látta az egyház verőfényesebb napjának pirkadását. De a bátorítás rosszallássá és kárhoztatássá változott. Sok egyházi és állami méltóság meg volt ugyan győződve Luther tételeinek igaz voltáról, de csakhamar felismerték, hogy ezeknek az igazságoknak az elfogadása nagy változásokkal járna. A nép felvilágosítása és megreformálása voltaképp aláásná Róma tekintélyét. Ezernyi patak apadna el, amely most a pápai kincstárba folyik, és ez nagyban korlátozná a pápai vezetők tékozlását és fényűzését. Ha a nép megtanul önálló lényként gondolkozni és cselekedni, és egyedül Krisztustól várja üdvösségét, a pápa trónja megdől, és végül a papok is elvesztik hatalmukat. Ezért elutasították azt a világosságot, amelyet Isten kínált nekik, és a felvilágosításukra küldött embert elutasítva, szembefordultak Krisztussal és az igazsággal.

Luther reszketett, amikor önmagára nézett - egyetlen emberként állt szembe a föld legnagyobb hatalmasságaival. Néha kétségbe vonta, hogy valóban Isten indította az egyház tekintélye elleni lázadásra. "Ki voltam én - írja -, hogy szembeszálljak a pápa tekintélyével, aki előtt... a föld királyai és az egész világ reszket?... Senki nem tudhatja, mennyit szenvedtem lélekben az első két évben, és milyen csüggedésbe, azt is mondhatnám, hogy kétségbeesésbe süllyedtem. "" De Isten nem engedte, hogy szolgálja teljesen elcsüggedjen. Amikor nem volt emberi támasza, csak Istenre tekintett, és megtanulta, hogy a Mindenható karjára teljes biztonsággal támaszkodhat.

A reformáció egyik hívének Luther ezt írta: "A Szentírást sem tanulással, sem értelemmel nem érthetjük meg. Először is imával kell kezdened! Könyörögj az Úrhoz, kegyelme által engedje meg, hogy az Írásokat megértsd! Isten szavának nincs más tolmácsolója, mint maga a Szerző, ahogy mondja is: "Mindnyájan Istentől tanítottak lesznek". Saját munkádtól vagy értelmedtől ne remélj semmit! Egyedül Istenben és Lelkének befolyásában bízzál! Hidd el ezt egy olyan embernek, aki mindezeket tapasztalatból mondja!" Ebben létfontosságú tanulság rejlik azok számára, akik érzik, hogy Isten hívta el őket a koruknak szóló ünnepélyes igazságok hirdetésére. Ezek az igazságok felszítják Sátán és a koholmányait kedvelő emberek ellenségeskedését. A gonoszság hatalmaival vívott küzdelemben értelmi képességeknél és emberi bölcsességnél többre van szükség.

Amikor az ellenség szokásokra és hagyományokra, vagy a pápa kijelentéseire és tekintélyére hivatkozott, Luther a Bibliával és egyedül a Bibliával felelt. A támadók a Biblia érveire nem tudtak válaszolni. Ezért a formaságok és a babona rabjai Luther vérére áhítoztak, miként a zsidók Krisztus vérére. "Eretnek - ki-

áltották Róma fanatikusai. - Az egyház elleni árulás lenne, ha engednénk ezt a szörnyű eretneket akár csak egy óráig is tovább élni. Azonnal fel kell állítani számára a vérpadot! "" De Luther nem lett dühük prédája. Isten feladattal bízta meg, és a menny angyalait küldte védelmére. Sokan azonban, akik elfogadták Luthertől a drága világosságot, ki voltak téve Sátán haragjának, és az igazságért bátran elviselték a kínzást és a halált.

Luther tanításai egész Németországban magukra vonták a gondolkodó emberek figyelmét. Prédikációiból és írásaiból olyan fény áradt, amely emberek ezreit ébresztette és világosította fel. Az egyházat oly sokáig fogva tartó halott formalizmus helyét élő hit foglalta el. Az emberek egyre kevésbé bíztak a katolicizmus babonáiban. Az előítélet emelte korlátok megrendültek. Isten Igéje, amelynek mérlegén Luther minden tanítást és minden követelményt megvizsgált, kétélű kardhoz volt hasonlatos, amely utat vág magának az emberi szívekhez. Az emberek vágytak a lelki felemelkedésre. Mindenütt olyan éhség és szomjúság támadt az igaz élet után, amire századok óta nem volt példa. Az emberek figyelme, amely oly régóta emberi rítusokra és földi közbenjárókra irányult, most bűnbánattal és hittel a megfeszített Krisztus felé fordult.

Ez a hatalmas érdeklődés még jobban elmélyítette a pápai hatalmasságok aggodalmát. Luthert Rómába idézték, hogy cáfolja meg az eretnekség vádját. Ez a parancs megrémítette Luther barátait. Nagyon jól tudták, milyen veszély fenyegeti barátjukat a Jézus mártírjainak vérétől már megrészegült romlott városban. Tiltakoztak Luther Rómába menetele ellen, és kérték, hogy ügyét Németországban vizsgálják ki.

Végül így is történt. Az ügyet a pápai nunciusnak kellett kivizsgálnia. Az eligazításban, amelyet ez a tisztségviselő a pápától kapott, az állt, hogy Luther eretneksége megállapított tény. A nuncius tehát "haladék nélkül állítsa törvény elé, és vesse börtönben. Ha pedig Luther hajlíthatatlan, és a pápai követ nem tudja rátenni a kezét, joga van "törvényen kívül helyezni egész Németországban, a vele tartókat pedig száműzni, megátkozni és kiközösíteni". A pápa utasította a nunciust, hogy a veszedelmes eretnekség teljes felszámolása érdekében közösítsen ki mindenkit, bármilyen rangú egyházi és állami méltóságot is, kivéve a császárt, ha futni engedné Luthert és híveit, és nem szolgáltatná ki őket Róma bosszújának.

Így mutatkozott meg a pápaság valódi szelleme. A keresztény elveknek nyoma sincs az okmányban, de még a puszta méltányosságnak sem. Luther messze volt Rómától. Nem volt alkalma megmagyarázni vagy megvédeni álláspontját. De mielőtt még ügyét kivizsgálták volna, kurtán eretneknek nyilvánították; egy

és ugyanazon a napon megintették, megvádolták és elítélték. És mindez annak parancsára, aki magát Szentatyának, az egyház és állam egyetlen abszolút, csalatkozhatatlan tekintélyének nevezte.

Ez idő tájt, amikor Luthernek oly nagy szüksége volt egy igazi barát megértésére és tanácsára, a gondviselő Isten Melanchtont küldte Wittenbergbe. A fiatal, szerény, kissé félénk Melanchton józan ítélőképessége, nagy tudása és megnyerő modora, erényessége és egyenes jelleme általános csodálatot és megbecsülést keltett. Szelíd természetéről éppúgy ismert volt, mint ragyogó képességeiről. Hamarosan az evangélium buzgó követője, Luther legmegbízhatóbb barátja és értékes segítőtársa lett. Szelídsége, megfontoltsága és pontossága kiegészítette Luther bátorságát és határozottságát. Összefogásuk a reformációnak tekintélyt szerzett, Luthernek pedig nagy erőforrást jelentett.

A tárgyalás helye Augsburg volt, ahova a reformátor gyalog ment. Hívei mélységesen aggódtak érte. Ellenségei nyíltan megfenyegették, hogy az úton elfogják és megölik. Barátai könyörögtek, hogy ne tegye ki magát ilyen veszélynek. Még azt is mondták, hogy egy időre menjen el Wittenbergből, és keressen menedéket azoknál, akik szívesen megvédik. De ő nem akarta elhagyni azt a helyet, ahova Isten állította. Kötelességének tartotta, hogy híven képviselje az igazságot a vihar ellenére, amely lesújtott rá. Ezt mondta: "Olyan vagyok, mint Jeremiás, a harc és küzdelem embere. De minél jobban fenyegetnek, annál jobban örülök... Becsületem és jó hírnevem már oda van. Csak egy dolog maradt meg: nyomorult testem. Vegyék el azt is! Életemet csak néhány órával rövidítik meg. De a lelkemet nem tudják elvenni. Aki arra vágyik, hogy Krisztus szavát hirdesse a világnak, annak minden pillanatban számítania kell a halálra. "

Luther Augsburgba érkezésének hírét a pápai nuncius nagy örömmel fogadta. Úgy látszott, hogy a sok gondot okozó eretnek, aki felkeltette az egész világ figyelmét, most Róma hatalmában van; és a nuncius nem akarta, hogy kicsúszszon a kezükből. A reformátor nem szerzett menlevelet magának. Barátai nyomatékosan figyelmeztették, hogy menlevél nélkül ne jelenjék meg a római követ előtt. Ők maguk vállalták, hogy megszerzik a császártól. A nuncius visszalépésre szerette volna kényszeríteni Luthert, ha pedig ez nem sikerül, Rómába vitetni, hogy osztozzon Husz és Jeromos sorsában. Ezért megbízottai útján igyekezett rábírni arra, hogy menlevél nélkül jelenjék meg előtte, bízza rá magát az ő irgalmára. Ezt a reformátor udvariasan, de határozottan visszautasította. Csak akkor jelent meg a pápai nuncius előtt, amikor megkapta a hivatalos írást, amelyben a császár szavát adta, hogy megvédi.

A pápa hívei elhatározták, hogy taktikából megkísérlik Luthert a kedvesség-

gel megnyerni. A nuncius a kihallgatásokon nagyon nyájasnak mutatkozott, de követelte, hogy Luther fenntartás nélkül hódoljon meg az egyház tekintélye előtt, és adja fel minden tételét érvelés és kérdezés nélkül. A követ nem mérte fel, milyen emberrel van dolga. Luther válaszában kifejezte, hogy tiszteli az egyházat; hogy vágyik az igazságra; hogy kész válaszolni a tanításaival szembeni ellenvetésekre, és tanait egyes élen járó egyetemek döntésének alávetni. De tiltakozott az ellen, amit a bíboros követelt tőle: hogy lépjen vissza anélkül, hogy tévedését bebizonyították volna.

Erre egyetlen választ kapott: "Lépj vissza, lépj vissza!" A reformátor tanúsította, hogy állásfoglalását a Szentírás támasztja alá, és határozottan kijelentette, hogy nem tudja megtagadni az igazságot. A nuncius, mivel képtelen volt Luther érveire válaszolni, a hagyományból és az atyák mondásaiból vett idézetekkel vegyített szemrehányásokat, csúfolódásokat és gúnyos dicsérgetéseket zúdított rá, alkalmat sem adva Luthernek a szólásra. Luther, aki látta, hogy semmi értelme nincs egy ilyen tárgyalásnak, végül, ha nehezen is, de engedélyt kapott arra, hogy válaszát írásban megadhassa.

"Ha így teszek - írta egyik barátjának -, akkor az elnyomottak kétszeresen nyernek. Először is, annak elbírálására, ami le van írva, másoknak is lehetőségük nyílhat; másodszor, így az embereknek nagyobb az esélyük arra, hogy ha nem is tudnak hatást gyakorolni az öntelt, fecsegő zsarnok lelkiismeretére, de félelmet ébreszthetnek benne, aki máskülönben parancsoló beszédével lehengerelné őket. "

A következő tárgyaláskor Luther, miután felolvasta világos, tömör és megygyőző, számos szentírási idézettel tökéletesen alátámasztott magyarázatát, átadta azt a bíborosnak. De ő megvetően félredobva, üres szavak és a tárgyhoz nem illő idézetek tömkelegének nevezte. Luther most a bíboros saját területén, az egyház hagyományainak és tanításainak talaján érvelt, és teljes mértékben megdöntötte e főpap következtetéseit.

Amikor a főpap látta, hogy Luther érveit nem lehet megdönteni, önuralmát elveszítve dühösen kiáltott: "Lépj vissza, vagy Rómába küldelek, az ügyedben döntésre illetékes bírák elé! Ki foglak közösíteni a híveiddel, és mindazokkal együtt, akik egyszer is melléd állnak; kiűzöm őket az egyházból!" Végül dölyfösen és mérgesen kijelentette: "Lépj vissza, vagy soha többé ne lássalak!"

A reformátor azonnal visszavonult barátaival. Ezzel világosan kifejezte, hogy visszalépésről szó sem lehet. A bíboros nem ezt akarta. Azzal áltatta magát, hogy megfélemlítéssel engedelmességre tudja kényszeríteni Luthert. Most, hogy párthíveivel együtt maradt, egyikről a másikra nézett, mérhetetlenül bosszankodva tervének váratlan kudarcán.

Luther erőfeszítései ezúttal nem voltak eredménytelenek. A jelenlevő sokaságnak alkalma volt összehasonlítani a két embert, és megítélni lelkületüket, valamint állításaik súlyát és megbízhatóságát. Milyen szembetűnő volt a különbség! Az egyszerű, alázatos, határozott reformátor Isten erejével állt ki. Az igazság az ő oldalán volt. A pápa fontoskodó, pöffeszkedő, gőgös és méltánytalan képviselője egyetlen érvet sem hozott a Szentírásból, csak indulatosan kiabált: "Lépj vissza, vagy a büntetésért Rómába küldelek! "

A pápa hívei Luther elfogását és bebörtönzését tervezték, annak ellenére, hogy Luthernek volt menlevele. Barátai kérlelték, hogy mivel értelmetlen volna tovább maradni, haladéktalanul térjen vissza Wittenbergbe, tervét a legnagyobb óvatossággal leplezze. Ezért Luther még pirkadat előtt lóháton, egyetlen kísérővel, akit a magisztrátus adott mellé, elhagyta Augsburgot. Titokban, sűrű balsejtelmek között haladt át a város sötét, csendes utcáin. Az éber és kegyetlen ellenség el akarta pusztítani. Megmenekül-e vajon a neki készített csapdától? A szorongás és buzgó ima pillanatai voltak ezek. Eljutott egy kis kapuig, amelyet a város falába vágtak. A kapu kinyílt előtte, és kísérőjével együtt akadálytalanul lépett át rajta. S amikor már biztonságban kijutottak a városból, sietve menekültek. Mire a nuncius tudomást szerzett Luther távozásáról, üldözői már nem érhették utol. Sátán és követei kudarcot vallottak. Az az ember, akiről azt hitték, hatalmukban van, megmenekült, mint a madár a madarász tőréből.

Luther szökésének hírére a nuncius nem tudott hova lenni a megdöbbenéstől és a méregtől. Azt remélte, hogy az egyház e rendbontójával való bölcs és kemény eljárásáért nagy tisztességben lesz része. Reménye azonban meghiúsult. Haragját Frigyesnek, a szász választófejedelemnek írt levelében fejezte ki, elkeseredetten szidva Luthert. Követelte Frigyestől, hogy küldje a reformátort Rómába, vagy űzze ki Szászországból.

Mutassa ki a nuncius vagy a pápa a Szentírásból, hogy tévedek - hangoztatta Luther védekezésül! Megígérte, hogy visszavonja tanításait, ha bebizonyosodik, hogy ellentmondanak Isten szavának. És hálát mondott Istennek azért a kitüntetésért, hogy ilyen szent ügyért szenvedhet.

A választófejedelem még nem nagyon ismerte a reformált tantételeket, de mélységesen hatott rá Luther elfogulatlan, energikus és világos beszéde. Frigyes elhatározta, hogy védeni fogja a reformátort addig, amíg csak be nem bizonyosodik, hogy téved. "Elégedettnek kell lennetek, mivel Márton doktor megjelent előttetek Augsburgban. Nem gondoltuk, hogy tanai visszavonására akarjátok kényszeríteni, anélkül hogy meggyőznétek tévedéséről. Tartományunk egyetlen tanult emberétől sem hallottam, hogy Márton tanai istentelenek, keresztényel-

lenesek vagy eretnekek lennének. A fejedelem visszautasította azt a követelést, hogy Luthert Rómába küldje, vagy országából kiűzze. "

A választófejedelem látta, hogy a társadalom erkölcsi korlátai alapjukig megrendültek, és alapos reformra van szükség. Nem kellene a bűnöket bonyolult és költséges intézkedésekkel fékezni és büntetni, ha az emberek felismernék és követnék Isten kívánalmait és a megtisztult lelkiismeret parancsszavát. Frigyes látta, hogy Luther e cél elérésén fáradozik, és titokban örült, hogy kedvezőbb hatások érezhetők az egyházban.

Frigyes felismerte, hogy Luther az egyetem rendkívül eredményes profesz-szora. Csak egy év telt el azóta, hogy a reformátor kitűzte tételeit a vártemplomra, és máris sokkal kevesebben zarándokoltak el mindenszentek ünnepén a templomba. Róma híveket és adományokat vesztett. De e hívek helyét másfajta emberek foglalták el, akik nem az ereklyék imádása miatt zarándokoltak Wittenbergbe, hanem tanulni vágyó hallgatókként töltötték meg a tantermeket. Luther írásai mindenütt új érdeklődést ébresztettek a Szentírás iránt, és nemcsak Németországból, hanem más országokból is özönlöttek a diákok az egyetemre. Fiatal emberek, amikor első ízben pillantották meg Wittenberget, "kezüket az ég felé emelték, és dicsőítették Istent, mert az igazság fényét ragyogtatta fel ebből a városból, mint a régi időkben Sionból, ahonnan a legtávolabbi országokba is eljutott a fény".

Luther azonban még csak részben tért meg a katolicizmus tévedéseiből. Elcsodálkozott, amikor összehasonlította a szent kinyilatkoztatásokat a pápai rendeletekkel és határozatokkal. "Olvasom a főpapok határozatait - írja -, és... nem tudom, hogy vajon a pápa maga az Antikrisztus, vagy pedig csak az apostola, mert Krisztus eltorzítva és megfeszítve jelenik meg benne. " Luther ekkor még a katolikus egyház híve volt, és nem is gondolt arra, hogy egyszer majd kiválik kötelékéből.

A reformátor írásai és tanításai a keresztény világ valamennyi nemzetéhez eljutottak. Iratai elterjedtek Svájcban, Hollandiában, Franciaországban és Spanyolországban is. Tanításait Angliában az élet igéjeként fogadták. Az igazság eljutott Belgiumba és Olaszországba is. Ezrek ébredtek fel halálos kábultságukból, és megismerték a hitből való élet örömét és reménységét.

Rómát egyre jobban felbőszítették Luther támadásai. A reformátor egyes fanatikus ellenfelei, még katolikus egyetemek doktorai is kijelentették, hogy nem bűn megölni a lázadó szerzetest. Egy napon egy idegen, köpenye alatt pisztolyt rejtegetve a reformátor mellé lépett, és megkérdezte, hogy miért jár egyedül. "Isten kezében vagyok - felelte Luther. Ő az erősségem és pajzsom. Mit árthat

ember nekem?"' E szavak hallatára az idegen elsápadt és elfutott, mintha a menny angyalai elől menekülne.

Róma eltökélt szándéka volt Luther elpusztítása. Luthert azonban Isten védte. Tantételei mindenütt elterjedtek - "kunyhókban és zárdákban, ... a nemesek kastélyaiban, az egyetemeken és a királyi palotákban". Mindenütt voltak olyan nemesi származású emberek, akik támogatták erőfeszítéseit.

Ez idő tájt történt, hogy Luther, Husz műveinek olvasása közben felfedezte, hogy a hit általi megigazulás nagyszerű igazságát, amelyet ő is vallott és tanított, már a cseh reformátor is képviselte.

"Mindnyájan - mondta Luther -, Pál, Ágoston és magam is, tudtunkon kívül husziták voltunk!" "Isten biztosan meg fogja büntetni a világot - folytatta -, amiért ezt az igazságot egy évszázaddal ezelőtt hallotta és elégette!"

Egyik kérelmében, amelyet a kereszténység reformációja érdekében Németország császárához és nemességéhez intézett, Luther ezt írta a pápáról: "Borzalmas dolog látni, hogy az az ember, aki magát Krisztus helytartójának nevezi, olyan hatalommal hivalkodik, amellyel egy császár sem vetekedhet. Ilyen volt-e a szegény Jézus vagy az egyszerű Péter? A pápa a világ ura - mondják. Krisztus - akinek a helytartójaként kérkedik a pápa - ezt mondta: "Az én országom nem e világból való'. Túlszárnyalhatja-e a helyettes birodalma a feljebbvalójáét?"

Az egyetemekről ezt írta: "Attól tartok, hogy az egyetemek a pokol széles kapuinak fognak bizonyulni, hacsak nem fáradoznak szorgalmasan azért, hogy a Szentírást magyarázzák, és nem vésik be tanításait a fiatalok szívébe. Senkinek sem tanácsolom, hogy gyermekét olyan helyre vigye, ahol nem a Szentírás a legfőbb úr. Minden olyan intézmény, ahol az emberek nem foglalkoznak szüntelen Isten Igéjével, minden bizonnyal romlott lesz. "

Ez a felhívás szélsebesen bejárta az egész Németországot, és nagy hatással volt a népre. Az egész nemzet felbolydult, és tömegek sereglettek a reformáció zászlaja alá. Luther ellenfelei bosszúvágytól égve unszolták a pápát, hogy lépjen fel határozottan ellene. Megszületett egy rendelet, amely kimondta, hogy Luther tanításait haladék nélkül el kell vetni; ha pedig a reformátor és hívei hatvan napon belül nem adják fel álláspontjukat, az egyház mindnyájukat kiátkozza.

A reformáció súlyos válságba jutott. Századokon át Róma hatalmas uralkodókat rémisztgetett egyházi átokkal; erős birodalmakat gyászba és nyomorba döntött. Akikre ez az ítélet lesújtott, azokra világszerte rémülettel és borzadással tekintettek. Nem érintkezhettek társaikkal, és törvényen kívül helyezték őket. Szabad volt őket üldözni és kiirtani. Luther jól látta a közelgő vihart, de nem ingadozott.

Bízott abban, hogy Krisztus pártfogolja és megoltalmazza. A mártír hittel és bátran írta: "Hogy mi fog történni, nem tudom, és nem is igyekszem megtudni... Sújtson a csapás bárhova, nem félek. Egyetlen levél sem hull le a fáról Atyánk akarata nélkül. Mennyivel inkább van gondja ránk! Az Igéért meghalni könnyű, mivel maga a testté lett Ige is meghalt. Ha vele halunk meg, élni is fogunk vele; s ha azt az utat járjuk, amelyen Ő már áthaladt, akkor ott leszünk, ahol Ő van, és mindörökre vele maradunk. "

Luther így szólt, amikor a pápai bulla eljutott hozzá: "A bullát megvetem, és támadom, mint szentségtelent és hamisat... Krisztus az, akit elítélnek benne... Örülök, hogy a legjobb ügyért ér engem ilyen baj. De már felszabadultabb vagyok, mert végre tudom, hogy a pápa az Antikrisztus, és trónja a Sátán trónja. "

Róma parancsának azonban megvolt a következménye. A börtön, a kínzás és a kard hatásos fegyver volt az engedelmesség kikényszerítésére. A gyengéket és babonásokat megremegtette a pápai rendelet, és ha általános is volt a Luther iránti rokonszenv, sokan drágábbnak tartották az életet annál, mintsem hogy kockáztassák a reformáció ügyéért. Minden azt mutatta, hogy a reformátor munkája nemsokára lezárul.

Luther azonban most sem félt. Róma átkait szórta rá, a világ pedig figyelte, és meg volt győződve arról, hogy Luther vagy elpusztul, vagy meghódolásra kényszerül. De Luther félelmetes súllyal fordította vissza Rómára a kárhoztatást, és nyilvánosan kimondta, miként döntött: végleg elhagyja az egyházat. Diákok, doktorok, minden rendű és rangú polgárok sokasága jelenlétében Luther elégette a pápai bullát, az egyházi törvényekkel, a pápai rendelkezésekkel és a pápa hatalmát alátámasztó írásokkal együtt. "Könyveim elégetésével ellenségeim az igazság ügyének ártottak egyszerű emberek szívében, és lelküket megrontották. Viszonzásul én is elégettem az ő könyveiket. Komoly küzdelem kezdődött most. Eddig csak játszottam a pápával. Isten nevében kezdtem ezt a munkát, de Isten hatalma által, nélkülem fog befejeződni. "

Luther így válaszolt ellenségei gyalázkodásaira, akik ügyét gúnyosan gyengének minősítették: "Ki tudja, hogy nem Isten hívott-e el, és választott ki, s így nem kellene-e félniük, hogy éppen Istent vetik meg, amikor engem megvetnek? Mózes egyedül volt, amikor Egyiptomból menekült; Illés is egyedül volt Akháb király uralkodása idején. Ésaiás Jeruzsálemben, Ezékiel Babilonban volt egyedül... Isten sohasem választott prófétának főpapot, sem más fontos személyiséget, hanem sok esetben kis embereket és lenézetteket, egyszer még pásztort - Ámóst - is. A szenteknek minden korban életük kockáztatásával kellett megfeddniük a hatalmasokat, a királyokat, a hercegeket, a papokat és a bölcseket... Nem azt

mondom, hogy próféta vagyok, de azt igen, hogy éppen azért kell félniük, mert én egyedül vagyok, ők pedig sokan. Biztos vagyok abban, hogy Isten Igéje velem van, és nem velük. "

Luther emberfeletti küzdelmet vívott önmagával, amíg elhatározta, hogy végleg elszakad az egyháztól. Ez idő tájt írta: "Napról napra jobban érzem, milyen nehéz megszabadulni azoktól az aggályoktól, amelyeket az ember gyermekkorában magába szívott. Ó mennyi szenvedésembe került - jóllehet a Szentírás mellettem szólt -, míg önmagam előtt igazoltam, hogy a pápával szemben mernem kell egymagam kiállni, és őt Antikrisztusnak nevezni! Mennyit gyötrődtem! Hányszor tettem fel magamnak azokat a metsző kérdéseket, amelyeket oly sokszor hallottam a pápisták ajkáról: "Csak te vagy bölcs? Lehetséges, hogy mindenki más téved? És ha mégis te vagy az, aki téved és aki oly sok lelket tévedésbe, majd pedig az örök kárhozatba sodor?' Harcoltam magammal is és Sátán ellen is. De Krisztus csalhatatlan szava erőssé tette szívemet e kétségekkel szemben. "

A pápa már korábban azzal fenyegette Luthert, hogy egyházi átokkal sújtja, ha nem tagadja meg tanait. Fenyegetését most beváltotta. Egy újabb bulla jelent meg, amely kimondta, hogy Luther végleg különvált a római egyháztól, és a menny átkozottjának bélyegezte őt és mindazokat, akik tanait elfogadják. A nagy küzdelem most kezdődött el igazán.

Mindazok, akiket Isten a koruknak különösképpen szóló igazságok hirdetésével bíz meg, támadások célpontjává lesznek. Luther korában is volt jelenvaló igazság, amely ebben az időben különösen fontos volt. Az egyháznak ma is megvan a jelenvaló igazsága. Istennek, aki mindent szándéka szerint cselekszik, tetszett, hogy embereket különböző körülmények közé helyezzen, és koruk sajátosságainak megfelelő feladatokkal bízzon meg. Az igazság nagyobb távlatai tárulkoznak fel előttük, ha értékelik a kapott világosságot. A többségben azonban ma sincs nagyobb vágy az igazság után, mint annak idején a Lutherral ellenkező katolikusokban. Az emberi elméleteknek és hagyományoknak Isten Igéjével szemben ma is épp oly keletje van, mint a korábbi századokban. Ne számítson a jelenvaló igazság hirdetője arra, hogy kedvezőbb fogadtatásban részesül, mint a korábbi reformátorok! A nagy küzdelem, amely Krisztus és Sátán - az igazság és tévelygés - között folyik, a világtörténelem végéig egyre hevesebb lesz.

Jézus így szólt tanítványaihoz: "Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek. Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartot-

ták, a tiéteket is megtartják majd" (Jn 15:19-20). Az Úr azonban ezt is világosan kijelentette: "Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik" (Lk 6:26). A világ lelkülete ma sem egyezik meg jobban Krisztus lelkületével, mint régebben, és azokat, akik Isten Igéjét tisztán prédikálják, ma sem fogadják szívesebben, mint annak idején. Az igazság megtámadásának formái változhatnak. Lehet, hogy a gyűlölet kevésbé nyílt, mert ravaszabb, de ugyanazok az ellentétek ma is megvannak, és meg fognak mutatkozni az idők végéig.

<<<vissza az 1. tanulmányhoz

1. Tanulmány Javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 179-186. (A FEJEDELMEK TILTAKOZÁSA)

A német keresztény fejedelmek tiltakozása az 1529-es speieri országgyűlésen az egyik legszebb bizonyságtevés volt a reformáció mellett. Ezeknek az embereknek - Isten embereinek - a bátorsága, hite és állhatatossága kivívta a gondolkozási és lelkiismereti szabadságot a következő századok számára. Protestálásuk adta meg a megreformált egyház protestáns nevét; elveik pedig "a protestantizmus tulajdonképpeni lényegét".

Sötét és vészjósló napok köszöntöttek a reformációra. Annak ellenére, hogy a Wormsi Ediktum Luthert törvényen kívül helyezte, tanainak hirdetését, illetve elfogadását megtiltotta, a birodalomban mindeddig a vallási türelem érvényesült. A gondviselő Isten féken tartotta az igazsággal szemben álló erőket. V. Károlynak eltökélt szándéka volt a reformáció szétzúzása, de sokszor, amikor ütésre emelte a kezét, kénytelen volt máshova sújtani. Újra meg újra elkerülhetetlennek látszott, hogy mindazok nyomban elpusztulnak, akik Rómával szembehelyezkedni mernek. De a kritikus pillanatban a keleti határon megjelent a török hadsereg vagy a francia király vagy a császár növekvő hatalmára féltékeny pápa, és háborút indítottak ellene. Így aztán a nemzetek viszálya és kavargása közepette a reformáció tovább erősödhetett és terjedhetett.

Végül is a pápai uralkodók elfojtották gyűlölködésüket, hogy összefogjanak a reformátorok ellen. Az 1526-os speieri országgyűlés vallási ügyekben minden államnak szabad kezet adott az általános zsinat idejéig. De mihelyt elmúltak az engedményt kiváltó veszélyek, a császár 1529-ben ismét összehívta az országygyűlést Speierben, hogy összezúzza az eretnekséget. Rá akarta venni a fejedelmeket arra, lehetőleg békés eszközökkel, foglaljanak állást a reformáció ellen.

Ha pedig az nem sikerül, Károly felkészült rá, hogy erőszakhoz folyamodik.

A pápa hívei ujjongtak. Nagy számban jelentek meg Speierben, és nyíltan kifejezésre juttatták a reformátorokkal és pártfogóikkal szembeni gyűlöletüket. Melanchton ezt mondta: "A világ szemében utálat és söpredék vagyunk, de Krisztus letekint szegény népére, és megőrzi. "-' Az országgyűlésen részt vevő lutheránus fejedelmek rezidenciáján is tilos volt az evangéliumot prédikálni. De Speier népe szomjazta Isten Igéjét, és a tilalom ellenére ezrek özönlöttek a szász választófejedelem kápolnájában tartott istentiszteletekre.

Ez siettette a válságot. A császár kihirdette az országgyűlésnek, hogy mivel a lelkiismereti szabadságot engedélyező határozat súlyos zavargásokat keltett, elrendeli érvénytelenítését. Ez az önkényes cselekedet felháborította és megrémítette a lutheránus keresztényeket. Egyikük ezt mondta: "Krisztus újra Kajafás és Pilátus kezébe került. " A katolikusok még jobban felbőszültek. Az egyik vakbuzgó katolikus kijelentette: "A törökök jobbak, mint a lutheránusok, mivel a törökök tartanak böjtnapokat, a lutheránusok pedig megszentségtelenítik őket. Ha választanunk kellene Isten szent Igéje és az egyház régi hibái között, az előbbit utasítanánk el!" Melanchton így szólt: "Faber a telt házú gyűlésen naponta újabb követ vet reánk, az evangélium híveire. "

A vallási türelem korábban már törvényerőre emelkedett, és a lutheránus államok most úgy döntöttek, hogy tiltakoznak jogaik megsértése ellen. Luthernek, akit a Wormsi Ediktum még mindig egyházi átok alatt tartott, tilos volt Speierben megjelennie, de munkatársai és a fejedelmek, akiket Isten indított fel, hogy ügyét ebben a válságban védjék, helyére álltak. A nemes lelkű szász Frigyes, Luther korábbi pártfogója meghalt. De testvére és utóda, János herceg is örömmel fogadta a reformációt, és bár békepárti volt, nagyon határozottan és bátran kiállt minden olyan dologban, ami a vallás érdekeit érintette.

A papok követelték, hogy a reformációt elfogadó államok fenntartás nélkül engedelmeskedjenek a római törvénykezésnek. A reformátorok viszont a korábban élvezett szabadságot igényelték, és nem egyezhettek bele abba, hogy Róma ismét fennhatósága alá vonja azokat az államokat, amelyek oly nagy örömmel fogadták Isten szavát.

Végül is elhangzott az a középutas javaslat, hogy ott, ahol a reformáció nem vert gyökeret, a Wormsi Ediktumot szigorúan érvényesíteni kell; és hogy "ott, ahol a nép eltért attól, és ahol a zendülés veszélye nélkül nem tudnak alkalmazkodni hozzá, ott ne foganatosítsák a legkisebb új reformot sem, ne érintsenek semmilyen vitás pontot, ne ellenezzék a mise celebrálását, és egyetlen római katolikusnak se engedjék meg a lutheránizmus követését". Ezt az intézkedést

az országgyűlés elfogadta, a katolikus papok és főpapok nagy megelégedésére.

E rendelet érvényre juttatása megakadályozta volna "a reformáció kiter-jesztését azokra a területekre, ahol még ismeretlen volt, gátolta volna megszi-lárdítását, ahová már eljutott". Tehát nincs szólásszabadság, és tilos áttérni. E megszorítások és tilalmak haladéktalan elfogadására voltak a reformáció hívei kötelezve. Úgy tűnt, hogy a világ reménysége kialvóban van. "A római hierarchia visszaállítása... szükségszerűen visszahozná a régi visszaéléseket" és hamar alkalom kínálkozna annak a munkának az elpusztítására, amelyet már hevesen megrázott "a fanatizmus és a széthúzás".

A tanácskozásra összegyűlt lutheránus-pártiak megdöbbenve néztek egymásra. "Mit tegyünk?" kérdezgették egymástól. Az egész világot érintő súlyos kérdések forogtak kockán. "Behódoljanak-e a reformáció vezérei, és elfogadják-e a rendeletet? Ebben a válságos helyzetben, amely csakugyan súlyos volt, milyen könnyű lett volna érvelni a téves út mellett! Mennyi jól hangzó ürügyet és "elfogadható" indokot találhattak volna a behódolásra! Hiszen a lutheránus fejedelmek garanciát kaptak vallásuk szabad gyakorlására. Ez a kedvezmény kiterjedt azokra az alattvalókra is, akik az intézkedés foganatosítása előtt magukévá tették a reformált nézeteket. Vajon ennyi nem elég? Mennyi veszélyt elkerülhetnének, ha most behódolnak! És mennyi ismeretlen bajt és viszályt zúdíthatnak magukra az ellenállással! Ki tudja, milyen lehetőségeket tartogat a jövő? Fogadjuk el a békét, ragadjuk meg a Róma által felkínált olajágat, és kötözzük be Németország sebeit! Ilyen érvekkel igazolhatták volna annak az intézkedésnek az elfogadását, amely minden bizonnyal csakhamar ügyük bukásával végződött volna.

"Szerencsére megvizsgálták ennek az egyezségnek az indítékát, és hitben cselekedtek. Mi volt ez az indíték? Az, hogy Rómának joga van a lelkiismeret elfojtására és a szabad vizsgálódás megtiltására. Vajon ők maguk és protestáns alattvalóik nem élvezhetnek vallásszabadságot? De igen. De csak mint az egyezményben kikötött egyik különleges kedvezményt, nem pedig jog szerint. Az egyezményen kívül pedig a tekintély nagy hatalmú elve volt az úr. A lelkiismeret nem volt perdöntő. Róma csalhatatlan bíró, akinek engedelmeskedni kell. A felkínált egyezmény elfogadása tulajdonképpen annak az elismerése lett volna, hogy a vallásszabadság csak a protestáns szászokra korlátozódik. A többi keresztény pedig bűnt követ el a szabad vizsgálódással és a protestáns hit megvallásával, amelyért börtön és máglya jár. Beleegyezhetnek-e vajon a vallásszabadság lokalizálásába? Annak meghirdetésébe, hogy a reformáció több hívet már nem szerezhet magának? Hogy egy talpalatnyi földet sem hódíthat már meg? És ahol

ebben az órában Róma az úr, ott uralma állandó lesz? Ártatlannak mondhatnák-e a reformátorok magukat annak a sok száz és ezer embernek a vérétől, akik az egyezmény értelmében áldozzák fel életüket a pápaság országaiban? E sorsdöntő órában ez az evangélium ügyének és a kereszténység szabadságának az elárulása lett volna. " Inkább "feláldoznak mindent, még országukat, koronájukat és életüket is".

"Utasítsuk el ezt a rendeletet! - mondták a fejedelmek. Lelkiismeret dolgában nincs súlya a többségnek. " A küldöttek kijelentették: "Az 1526-os rendeletnek vagyunk adósai a birodalom békéjéért; annak eltörlése bajt és viszályt hozna Németországra. Az országgyűlés csak arra illetékes, hogy megőrizze a vallásszabadságot addig, amíg a tanács újra összejön. " A lelkiismereti szabadság megvédése az állam feladata; vallási ügyekben csak eddig terjed a hatalma. Minden világi hatalom, amely polgári hatóság által kísérli meg szabályozni vagy kikényszeríteni a vallási előírásokat, megsérti azt az elvet, amelyért a lutheránus keresztények olyan nemesen küzdöttek.

Római hívei elhatározták, hogy véget vetnek annak, amit "vakmerő makacsság"-nak neveztek. Először megpróbáltak megoszlást támasztani a reformáció hívei között, és megfélemlíteni azokat, akik nem foglaltak nyíltan állást mellettük. Végül a szabad városok képviselőit az országgyűlés elé idézték, hogy nyilatkozzanak: elfogadják-e a javaslat feltételeit. A képviselők hiába kértek halasztást. Amikor színt kellett vallaniuk, majdnem a fele a reformátorok mellé állt. Azok, akik nem voltak hajlandók eladni a lelkiismereti szabadságot és az egyén döntési jogát, jól tudták, hogy állásfoglalásuk miatt bírálni, kárhoztatni és üldözni fogják őket. Az egyik delegátus ezt mondta: "Vagy megtagadjuk Isten Igéjét, vagy elégetnek minket".

Ferdinánd király, aki az országgyűlésen a császárt képviselte, látta, hogy a rendelet súlyos megosztottsághoz vezet, hacsak a fejedelmeket nem sikerül rávennie arra, hogy elfogadják a rendeletet. Ezért rábeszéléssel próbálkozott, mert jól tudta, hogy az erőszak még eltökéltebbé teszi ezeket az embereket. Ferdinánd "könyörgött a fejedelmeknek, hogy fogadják el a rendeletet, és biztosította őket arról, hogy a császár nagyon meg lesz velük elégedve". De ezek az állhatatos emberek, akik a földi uralkodók felett álló tekintélyt ismerték el, nyugodtan válaszoltak: "Mindenben engedelmeskedünk a császárnak, ami a béke ügyét és Isten dicsőségét szolgálja. "

Végül a király az országgyűlés előtt kijelentette a választófejedelemnek és barátainak, hogy az ediktum "császári rendelet formájában" fog megjelenni, és csak "egy lehetőségük van: engedelmeskedni a felsőbbségnek! " E szavak után

otthagyta a gyűlést, nem adva alkalmat a reformátoroknak sem megfontolásra, sem válaszra.

"Hasztalan küldtek küldöttséget a királyhoz, hogy visszatérésre bírják. " Tiltakozásukra csak ezt válaszolta: "Ez elintézett ügy. Ennek csak engedelmeskedni lehet."

A császári párt meg volt győződve arról, hogy a keresztény fejedelmek ragaszkodni fognak a Szentíráshoz, amelyet az emberi tanítások és kívánalmak elé helyeznek. A császárpártiak tudták, hogy ahol ezt az elvet elfogadják, a pápaság végül megbukik. De miként emberek ezrei, akik a "láthatókra" néztek, ők is azzal áltatták magukat, hogy a császár és a pápa ügye erős, a reformátoroké pedig gyenge. Ha a reformátorok csupán emberi segítségben bíztak volna, erőtlenek lettek volna, miként a katolikusok gondolták. És bár kevesen voltak, és meghasonlottak Rómával, mégis erősek voltak. "Az országgyűlés jegyzőkönyve helyett Isten Igéjére apelláltak, Károly császár helyett pedig Jézus Krisztushoz, a királyok Királyához, és uraknak Urához fordultak. "

Mivel Ferdinánd nem volt hajlandó tekintettel lenni lelkiismereti meggyőződésükre, a fejedelmek elhatározták, hogy távollétével nem törődve tiltakozásukat késedelem nélkül a nemzeti tanács elé tárják. Ezért ezt az ünnepélyes nyilatkozatot fogalmazták meg, és nyújtották be az országgyűlésnek:

"E nyilatkozat útján Isten, a mi egyetlen Teremtőnk, Megtartónk, Megváltónk és Üdvözítőnk előtt, aki egy napon Bíránk lesz, valamint minden ember és minden teremtmény előtt kijelentjük, hogy semmit nem hagyunk jóvá és nem fogadunk el - sem mi, sem népünk - semmilyen vonatkozásban, ami a javasolt rendelkezésben Istennel, szent Szavával, igaz lelkiismeretünkkel és lelkünk üdvével ellentétes. "

"Micsoda?! Hagyjuk jóvá ezt a rendeletet?! Azt állítsuk, hogy a Mindenható Isten meg akarja ugyan ismertetni magát az emberrel, de az ember képtelen eljutni Isten ismeretére?!" "Nincs más biztos tan, csak amely Isten szavával összhangban van... Az Úr tiltja minden egyéb hitelv tanítását... A Szentírás igéit más, világosabb igékkel kell megmagyarázni... Ez szent könyv, amelyre a kereszténynek minden dologban szüksége van, könnyen érthető, és alkalmas a sötétség eloszlatására. Isten kegyelméből elhatároztuk, hogy kitartunk Isten egyetlen Igéjének tiszta és kizárólagos prédikálása mellett, ahogyan azt a Biblia ó- és újtestamentomi könyvei tartalmazzák. Nem teszünk hozzá semmit, ami ellentétben áll vele. Ez az Ige az egyedüli igazság, minden tan és az egész élet biztos szabálya. Sohasem csal vagy téveszt meg bennünket. Aki erre az alapra épít, az a pokol minden hatalmával szemben is megáll, míg minden emberi hiá-

bavalóság, amely ellene támad, Isten színe előtt kudarcot vall. "

"Ezért visszautasítjuk a ránk kényszerített igát. " "Ugyanakkor a császár őfelségétől elvárjuk, hogy keresztény uralkodóként viselkedjék velünk, mint aki mindennél jobban szereti Istent; és mi kijelentjük, hogy készek vagyunk mindazzal a szeretettel és engedelmességgel adózni mind neki, mind nektek, kegyelmes urak, ami igaz és törvényes kötelességünk. "

A tiltakozás nagy hatással volt az országgyűlésre. A többséget nagyon meglepte és megrémítette a tiltakozók bátorsága. A jövőt viharosnak és bizonytalannak látták. Elkerülhetetlennek tűnt a viszály, a harc és a vérontás. De a reformátorok, akik biztosak voltak ügyük igazságában, bíztak a Mindenható erejében. "Nagyon bátrak és határozottak voltak. "

"E híres tiltakozásban foglalt elvek... a protestantizmus lényegét alkotják. Ez a tiltakozás a vallást érintő két emberi visszaélés ellen emel szót: az első a polgári magisztrátus beavatkozása, a második pedig az egyház önkényes hatalma. E visszaélések helyett a protestantizmus a magisztrátus fölé a lelkiismeret hatalmát, a látható egyház fölé pedig Isten szavának tekintélyét helyezte. Először is visszautasítja, hogy a polgári hatalmak beleavatkozzanak az Isten dolgaiba; majd a prófétákkal és az apostolokkal együtt mondja: "Istennek kell inkább engedni, hogynem embereknek.' A tiltakozók V. Károly koronája előtt magasra emelték Jézus Krisztus koronáját. Sőt továbbmentek: lefektették azt az elvet, hogy minden emberi tanítást Isten kinyilatkoztatásai alá kell rendelni." A protestálók továbbá kijelentették, hogy joguk van szabadon bizonyságot tenni meggyőződésükről. Nemcsak hinni és engedelmeskedni akarnak, hanem tanítani is azt, amit Isten Igéje mond. Tagadták, hogy a papoknak és a magisztrátusoknak joguk van ezt megakadályozni. A speieri protestálás ünnepélyes bizonyságtevés volt a vallási türelmetlenség ellen, és hangsúlyozása annak, hogy minden embernek joga van Istent úgy imádni, ahogy a lelkiismerete diktálja.

A nyilatkozat elhangzott, és emberek ezrei jól emlékezetükbe vésték. A menynyei könyvekbe is bekerült, ahonnan senki emberi erőfeszítéssel ki nem törölheti. Az egész lutheránus Németország hitvallásként fogadta el a protestálást. Az emberek mindenütt új és jobb korszak ígéretét látták a nyilatkozatban. Az egyik fejedelem ezt mondta a speieri protestánsoknak: "A Mindenható, akinek segítségével szilárdan, szabadon és bátran meg tudjátok Őt vallani, őrizze meg bennetek ezt a keresztény állhatatosságot az örökkévalóság napjáig".

Ha a reformáció, e kezdeti sikerekkel megelégedve, megalkuvással próbált volna a világ kegyeibe férkőzni, ez hűtlenség lett volna Istennel és önmagával szemben. E hűtlenséggel saját sírját ásta volna meg. E nemes lelkű reformátorok

élete tanulságokkal szolgál minden korszakban. Sátán munkamódszere, amelylyel Isten és Igéje ellen dolgozik, nem változott. Ma is éppoly ellensége a Szentírásnak, az élet útmutatójának, mint amilyen a XVI. században volt. A Szentírás tanításaitól és elveitől ma is sokan messze elkanyarodnak. Vissza kell térni a nagy protestáns alapelvhez: a Biblia, és csakis a Biblia a hit és a kötelesség szabálya. Sátán ma is minden hatalmában álló eszközzel igyekszik a lelkiismereti szabadságot megsemmisíteni. A speieri protestálók által elutasított antikrisztusi hatalom ma újult erővel törekszik arra, hogy elvesztett felsőbbségét visszaszerezze. Az a rendíthetetlen hűség, amely a reformáció e válságos helyzetében Isten Igéje iránt mutatkozott, ma is a reform egyedüli lehetősége.

A jelek azt mutatták, hogy a protestánsokat veszély fenyegeti. Más jelekből viszont azt lehetett látni, hogy Isten kinyújtotta kezét, hogy híveit megvédje. Ez idő tájt történt, hogy "Melanchton sietve vezette barátját, Simon Grynaeust Speier utcáin a Rajna felé, és unszolta, hogy keljen át a folyón. Grynaeust megdöbbentette ez a sietség. 'Egy komoly és ünnepélyes fellépésű idős ember, akit nem ismerek - szólt Melanchton -, jelent meg előttem, és azt mondta, hogy Ferdinánd perceken belül rendőröket fog küldeni, hogy Grynaeust letartóztassa.""

E nap folyamán Faber, a római egyház teológusa megrágalmazta prédikációjában Grynaeust. Grynaeus viszont felpanaszolta, hogy Faber "gyűlöletes tévedések"-et védelmez. "Faber leplezte haragját, de azután mindjárt a királyhoz fordult, akitől elfogatási parancsot szerzett az okvetetlenkedő heidelbergi professzor ellen. Melanchton előtt nem volt kétséges, hogy barátját Isten mentette meg, aki szent angyalát küldte el ezzel a figyelmeztetéssel.

Melanchton mozdulatlanul várt, míg a folyó vize megmentette Grynaeust üldözőitől. , Végre - kiáltott Melanchton, amikor a barátját a túloldalon látta -, végre megszabadult az ártatlan a vérre szomjazók kegyetlen szorításából.' Hazaérve Melanchton megtudta, hogy a rendőrök a padlástól a pincéig tűvé tették Grynaeusért a házat.

<< vissza az 1. tanulmányhoz

2. Tanulmány Javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 21-25. (A TEREMTÉS)

Isten azzal, hogy megáldotta a hetedik napot, emléket állított az Édenben teremtési művének. A szombatot rábízta Ádámra, az egész emberi család atyjára és képviselőjére. Megünneplésével a föld minden lakója kifejezheti hálás

elismerését azért, hogy Isten a Teremtője, jogos és legfőbb Ura. Tehát a szombat beiktatása teljesen emlékeztető jellegű az egész emberiség számára. Nincs benne semmi homályos, és nem korlátozódik egyetlen népre.

Isten látta, hogy az embernek még a Paradicsomban is szüksége van a szombatra; arra, hogy a hét egyik napján félretegye saját érdekeit és foglalatosságát, mélyebben elgondolkozzék Isten művein, elmélkedjék hatalmáról és jóságáról. Szüksége volt a szombatra, hogy az élénkebben emlékeztesse Istenre, és hogy hálát ébresszen, mert jóságos Teremtőjétől kapta mindazt, aminek örül és amit birtokol.

Isten azt akarja, hogy a szombat a Teremtő alkotásainak szemlélésére késztesse az embert. A természet az ember érzékeihez szól, és azt hirdeti, hogy van egy élő Isten, a Teremtő, minden dolog legfőbb Ura. "Az egek beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést" (Zsolt 19:2-3). Az a szépség, amelybe a föld öltözik, Isten szeretetének egyik jele. Ezt a szeretetet figyelhetjük meg az örök hegyekben, a fenséges fákban, a bontakozó rügyekben és a pompás virágokban. Mind Istenről beszélnek. A szombat, amely állandóan Alkotójukra mutat, arra szólítja az embert, hogy nyissa ki a természet könyvét és fedezze fel benne a Teremtő bölcsességét, hatalmát és szeretetét.

Ősszüleink számára, bár Isten ártatlannak és szentnek teremtette őket, nem volt kizárva a vétkezés lehetősége. Isten szabad erkölcsi lényekké alkotta őket, akik értékelni tudják jellemét - bölcsességét és jóságát -, kívánalmainak méltányosságát, és szabadságukban áll, hogy engedelmeskedjenek vagy megtagadják az engedelmességet. Társaloghattak Istennel és a szent angyalokkal. De örök biztonságuk megszerzése előtt ki kellett állniuk hűségük próbáját. Az ember létének kezdetén Isten korlátot szabott az ember vágyainak, annak a végzetes szenvedélynek, amelyen Sátán bukása alapult. A tudás fája, amely a kert közepén az élet fája közelében állt, volt ősszüleink engedelmességének, hitének és szeretetének próbája. Míg az összes többi fáról szabadon ehettek, annak az egy fának a gyümölcsét halálbüntetés terhe mellett tilos volt megkóstolniuk. Ki voltak téve Sátán kísértéseinek; de ha kiállják a próbát, Isten végül kivonja őket a kísértő hatalma alól, hogy örökre élvezhessék Isten kegyét.

Isten törvény alá helyezte az embert létének nélkülözhetetlen feltételeként. Isten kormányzatának alattvalója volt, és egy kormányzat sem állhat fenn törvény nélkül. Isten úgy is teremthette volna az embert, hogy képtelen áthágni törvényét; visszatarthatta volna Ádám kezét a tiltott gyümölcs érintésétől; de akkor az ember nem lett volna szabad erkölcsi lény, hanem csak akarat nélküli

báb. A döntés lehetősége nélkül engedelmessége nem lett volna önkéntes, hanem kikényszerített. Jelleme nem fejlődhetett volna. Ez a mód ellentétben állt Istennek azzal a tervével, amely alapján más világok lakóival bánik. Ez méltatlan lett volna az emberhez mint értelmes lényhez, és alátámasztotta volna Sátánnak azt a vádját, hogy Isten zsarnokként uralkodik.

Isten az embert igaznak teremtette. Nemes jellemvonásokkal ruházta fel a bűnre való hajlam nélkül. Megáldotta kiváló értelmi képességekkel, és elé tárta a hűség és engedelmesség lehető legsúlyosabb indokait. Tökéletes és állandó engedelmesség volt az örök boldogság feltétele. Csak ezzel a feltétellel járulhattak az élet fájához.

Ősszüleink otthonának példaképül kellett szolgálnia gyermekeiknek a föld benépesítésekor. Az az otthon, amelyet Isten keze tett széppé, nem volt fényűző hely. A büszke ember pompás és drága építményekben talál gyönyörűséget és saját keze munkájával kérkedik; Isten azonban egy kertbe helyezte Ádámot. Ez a kert volt a lakása. A kék ég volt a boltozata; a pompás virágokkal, élő zöld szőnyeggel díszített föld a padlózata, és a gyönyörű fák levéldíszes ágai vontak mennyezetet az ágy fölé. Falain a legpompásabb díszek függtek - a legnagyobb művész keze munkái. A szent párt körülvevő dolgok örökérvényű tanulságul szolgálnak - arra tanítanak, hogy az igazi boldogság nem a pompában és fényűzésben található, hanem az Istennel való közösségben, amely teremtett munkáin keresztül ápolható. Ha az ember kevesebb figyelmet szentelne a mesterséges dolgoknak, és egyszerűbben élne, sokkal jobban megfelelne teremtése mennyei céljának. A büszkeséget és becsvágyat soha nem lehet kielégíteni, de az igazán bölcsek bensőséges és felemelő örömet találnak azokban az örömforrásokban, amelyeket Isten elérhetővé tett mindenki számára.

Isten az Éden lakóira bízta a kert gondozását; az emberre bízta, "hogy mívelje és őrizze azt" (1Móz 2:15). Elfoglaltságuk nem volt fárasztó, hanem kellemes és felüdítő. Isten a munkát áldásul adta az embernek, hogy elfoglalja értelmét, erősítse testét és fejlessze képességeit. Ádám a szellemi és fizikai tevékenységben szent létének egyik legnagyobb örömét találta. Amikor engedetlensége következményeként el kellett hagynia gyönyörű otthonát, és mindennapi kenyerének megszerzésére kénytelen volt a kemény talajjal küzdeni, az a munka, bár nagyon különbözött a kertben végzett kellemes foglalatosságtól, a kísértés elleni védelem és az öröm egyik forrása volt. Tévednek azok, akik a munkát átoknak tartják, jóllehet az fáradságos és fájdalmas. Sok gazdag lenézi a munkásokat, de ez teljesen ellentétben áll azzal, ami Isten szándéka volt az ember megteremtésekor. Hogyan is hasonlítható még a leggazdagabbak vagyona is a nemes Ádám

örökségéhez? De Ádám nem tétlenségre volt teremtve. Teremtőnk, aki tudja, mi szolgálja az ember boldogságát, munkát adott Ádámnak. Csak a dolgozó férfiak és nők találják meg az élet örömét. Az angyalok szorgalmas munkások; Isten szolgái, akik az emberek fiainak szolgálnak. A Teremtőnél nincs helye a tespedtségnek és a tunyaságnak.

Amíg Ádám és társa hű volt Istenhez, ők voltak az egész föld urai. Korlátlan uralmat kaptak minden élő dolog felett. A bárány és az oroszlán békésen játszadozott közelükben, vagy együtt feküdtek lábuknál. A vidám madarak körülöttük röpködtek, és nem féltek. Boldogan zengtek dicséretet Teremtőjüknek. Ádám és Éva is velük együtt adott hálát az Atyának és a Fiúnak.

Ádám és Éva nemcsak Isten atyai gondoskodását élvező gyermekek voltak, hanem tanulók is a végtelen bölcs Isten iskolájában. Élvezték az angyalok látogatásait, és beszélgethettek Alkotójukkal Őt eltakaró fátyol nélkül. Tele voltak az élet fájától áradó erővel; értelmi képességeik csak kevéssel maradtak el az angyalokéi mögött. A látható világegyetem titkai - "a tökéletes tudásnak csudái" (Jób 37:15) - az eligazítás és öröm kimeríthetetlen forrását kínálták nekik. A természet törvényeit és műveit, amelyek hatezer éven át témát adtak az embernek a kutatásra, feltárta előttük a mindenség végtelen Tervezője és Fenntartója. Tanulmányozták a leveleket, a virágokat és a fákat, életük titkairól faggatva őket. Ádám jól ismert minden élő teremtményt a vízben játszadozó hatalmas leviatántól a napsugárban lebegő porszemnyi bogárig. Mindegyiknek ő adott nevet; ismerte természetüket és szokásaikat. Isten dicsőségét az egekben, a rendben keringő megszámlálhatatlan világot, azt, hogy "miként lebegnek a felhők", a fény és a hang, a nappal és az éjszaka titkai - ősszüleink mind tanulmányozhatták. Az erdő minden levele, a hegyek minden köve, minden fénylő csillag, a föld, a levegő és az égbolt Isten nevét hordta magán. A teremtés rendje és harmóniája végtelen bölcsességről és hatalomról beszélt. Mindig feledzhettek valamilyen szépséget, amely még jobban elmélyítette szívükben a szeretet, és hálájuk újabb kifejezésére indította őket.

Ameddig híven követték Isten törvényét, egyre jobban tudtak ismeretet szerezni, örülni és szeretni. Tudásuk állandóan új kincsekkel gazdagodott, a boldogság új forrásait fedezték fel, és egyre tisztább fogalmakat kaptak Isten felmérhetetlen, kiapadhatatlan szeretetéről.

<<<vissza a 2. tanulmányhoz

2. Tanulmány Javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 26-36. (KÍSÉRTÉS ÉS BUKÁS)

Sátán többé nem szíthatott lázadást a mennyben. Istennel szembeni gyűlölete új területet talált: az ember megrontását forralta. A szent pár édeni boldogságában és békéjében azt a mennyei boldogságot látta, amit ő örökre elvesztett. Irigységtől hajtva elhatározta, hogy engedetlenségre készteti őket aminek a következménye bűnösség és büntetés lesz. Szeretetüket bizalmatlansággá változtatja, és dicséneküket Alkotójuk gyalázásává. Ezzel nemcsak az övéhez hasonló boldogtalanságba taszítja ezeket az ártatlan lényeket, de meggyalázza Istent, és fájdalmat okoz a mennynek.

Ősszüleink előtt nem volt ismeretlen az őket fenyegető veszély. A mennyei követek elmondták nekik Sátán bukásának történetét, és azt, hogy az ő elpusztításukat tervezi. Megismertették velük a mennyei kormányzat jellegét, amely kormányzatot a gonoszság fejedelme megpróbált megdönteni. Isten jogos parancsaival szembeni engedetlenség volt az, amiért Sátán és serege elbukott. Milyen fontos tehát, hogy Ádám és Éva tisztelje azt a törvényt. Csak általa lehetséges a rendet és méltányosságot megőrizni.

Isten törvénye oly szent, mint Isten maga. E törvény Isten akaratának kinyilatkoztatása, jellemének tükörképe, szeretetének és bölcsességének kifejeződése. A teremtettség harmóniája az összes lénynek és minden dolognak - élőnek és élettelennek - a Teremtő törvényéhez való igazodásán múlik. Isten törvényekkel szabályozza kormányzatát, nemcsak az élőlényeket, hanem a természet működését is. Mindent változatlan törvények alá helyezett, amelyeket nem lehet figyelmen kívül hagyni. De míg a világon mindent a természeti törvények irányítanak, egyedül az ember az, aki erkölcsi törvény alapján felelős. Az embernek, a teremtés koronájának Isten képességet adott követelményei megértésére, törvényei igazságos és áldásos voltának és szent kívánalmainak felfogására. Az ember pedig köteles rendíthetetlenül engedelmeskedni.

Az angyalokhoz hasonlóan Éden lakóinak is volt próbatételük. Csak a Teremtő törvénye iránti hűség feltételével maradhattak boldogok. Az engedelmesség életet jelentett, az engedetlenség pedig pusztulást. Isten gazdag áldásokat kínált nekik, de ő, aki nem kímélte a vétkes angyalokat akaratának áthágása miatt, nem kímélhette őket sem; a törvényszegésükkel eljátszották ajándékait: saját boldogtalanságukat és pusztulásukat okozták.

Az angyalok figyelmeztették őket, hogy óvakodjanak Sátán cselfogásaitól, mert fáradhatatlanul igyekszik őket tőrbe ejteni. Ameddig engedelmeskednek Istennek, a gonosz nem tud ártani nekik; mert ha kell, Isten minden angyalát elküldi segítségükre. Ha rendíthetetlenül elutasítják Sátán első célozgatásait, olyan biztonságban lesznek, mint a mennyei követek. De ha egyszer engednek a kísértésnek, természetük annyira megromlik, hogy önmagukban nem képesek Sátánnak ellenállni.

A tudás fája volt engedelmességük és Isten iránti szeretetük próbája. Az Úr jónak látta, hogy a kert minden dolga közül egytől eltiltsa őket. De ha ezt nem veszik figyelembe, törvényszegőkké lesznek. Sátán nem járhatott állandóan nyomukban kísértéseivel; csak a tiltott fánál férkőzhetett hozzájuk. Ha vizsgálni próbálják azt a fát, ki vannak téve Sátán mesterkedéseinek. Isten követei figyelmeztették őket, hogy nagy gonddal fogadják meg Isten intését, és elégedjenek meg azzal az útbaigazítással, amelyet jónak látott nekik adni.

Hogy észrevétlenül végezhesse munkáját, Sátán felhasználta médiumként a kígyót, amely nagyon alkalmas volt csaló szándékának leplezésére. A kígyó akkor az egyik legbölcsebb és legszebb teremtmény volt a földön. Szárnyai voltak és röptében káprázatos fényben ragyogott, a csiszolt arany színében tündökölt. A tiltott fa gazdagon megrakott ágain nyugodva, ízletes gyümölcséből lakmározva megragadta a figyelmet, és gyönyörködtette azt, aki nézte. A békés kertben így ólálkodott zsákmányát figyelve a pusztító.

Az angyalok figyelmeztették Évát, hogy napi munkája végzése közben ne távozzon el férjétől. Vele kevésbé veszélyezteti a kísértés, mint amikor egyedül van. De belemerülve kellemes munkájába, Éva öntudatlanul elbarangolt mellőle. Amikor észrevette, hogy egyedül van, érzett valami veszélyt, de legyőzte félelmét; elég bölcsnek és erősnek gondolta magát ahhoz, hogy felismerje a bajt, és ellenálljon annak. Nem törődve az angyalok figyelmeztetésével, csakhamar kíváncsisággal vegyes csodálattal bámulta a tiltott fát. A gyümölcs gyönyörű volt, és Éva azt kérdezte magától, hogy Isten miért tagadta meg az tőlük? Most jött el a kísértő alkalma. Mintha belelátott volna Éva gondolatába, megszólította őt: "[...] Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?" (1Móz 3:1). Éva meglepődött és megijedt, amikor saját gondolatai visszhangját hallotta. De a kígyó tovább beszélt. Dallamos hangon ravaszul dicsérte Éva páratlan szépségét; és szavai nem voltak bántóak. Éva ahelyett, hogy elmenekült volna onnan, ott ácsorgott csodálkozva azon, hogy a kígyó beszél. Ha az angyalokhoz hasonló lény szólította volna meg, nagyon megijedt volna, de arra nem is gondolt, hogy az elbűvölő kígyó válhat a bukott ellenség eszközévé.

A kígyó behálózó kérdésére Éva így válaszolt: "[...] A kert fáinak gyümölcséből ehetünk; De annak a fának gyümölcséből, amely a kertnek közepette van, azt

mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; Hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lésztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói" (1Móz 3:2-5).

Sátán kifejezte, hogy ha ősszüleink esznek arról a fáról, a lét magasabb szintjére jutnak, a tudás szélesebb mezejére lépnek. Arra célzott, hogy az Úr féltékenyen vissza akarja ezt tőlük tartani, nehogy vele egyenlővé magasztosuljanak. Sátán maga is evett a tiltott gyümölcsből, és ennek eredményeképpen megszerezte a beszéd képességét. Az a gyümölcs csodálatos bölcsességet és hatalmat ad; Isten ezért tiltotta meg, hogy megkóstolják, vagy csak megérintsék is. A kísértő azt sugalmazta, hogy nem fog bekövetkezni Isten fenyegetése, csak meg akarta félemlíteni őket. Hogyan is halnának meg?

Hát nem ettek az élet fájáról? Isten meg akarja gátolni fejlődésüket és boldogságukat. Ez volt Sátán munkája Ádám korától fogva mostanáig, és ezt nagy sikerrel végzi. Arra kísért embereket, hogy ne bízzanak Isten szeretetében, és vonják kétségbe bölcsességét. Állandóan tiszteletlen kíváncsiságot, nyugtalan, firtató vágyat igyekszik kelteni az isteni bölcsesség és hatalom titkaiba való behatolásra. Azt kutatva, amit Istennek tetszett visszatartani, a tömegek figyelmen kívül hagyják azokat az igazságokat, amelyeket kinyilatkoztatott, és amelyek elengedhetetlenek az üdvösséghez. Sátán engedetlenségre kísérti az embereket, elhitetve, hogy a tudás csodálatos mezejére lépnek. De ez mind csalás. A fejlődés gondolatától fellelkesülten, Isten kívánalmainak lábbal tiprásával oly útra lépnek, mely a romlottsághoz és halálhoz vezet.

Sátán úgy tüntette fel a szent párnak, hogy csak nyernek, ha Isten törvényét áthágják. Vajon nem találkozunk-e ma is hasonló okoskodással? Sokan korlátoltnak mondják azokat, akik engedelmeskednek Isten parancsolatainak, magukat pedig felvilágosultnak tartják, mint akik nagyobb szabadságot élveznek. Mi ez, ha nem az Édenben elhangzott szó visszhangja: "Amely napon ejéndetek arról - szegd csak meg Isten kívánalmát -, olyanok lesztek, mint az Isten"? Sátán azt állította, hogy nagyon jót tett neki az, hogy evett a tiltott gyümölcsből. De azt elhallgatta, hogy törvényszegése miatt kiűzték a mennyből. Bár látta, hogy a bűn következménye végtelen veszteség, eltitkolta saját boldogtalanságát, hogy másokat is ugyanabba helyzetbe sorodon. A kísértő eszmetársai ma is igyekeznek leplezni valódi jellemüket. Mondhatják magukat szentnek, de ez csak még veszélyesebb csalóvá teszi őket. Sátánnal társulnak, lábbal tiporják Isten törvényét, és másokat is ugyanarra késztetnek, hogy végérvényesen elpusztuljanak.

Éva igazán elhitte Sátán szavait, de ez a hiedelme nem mentette meg a bűn

büntetéséről. Éva kételkedett Isten szavában, és ez okozta bukását. Az ítélet nem azért fog kárhoztatni embereket, mert lelkiismeretesen elhitték a hazugságot, hanem mert nem hitték el az igazságot; mert elmulasztották megismerni az igazságot. Sátán ezt cáfoló álokoskodása ellenére mindig végzetes dolog engedetlenkedni Istennel szemben. Törekednünk kell megismerni, mi az igazság. Mindazok a leckék, amelyeket Isten feljegyeztetett Igéjében, intésünkre és eligazításunkra szolgálnak. Isten azért adta ezeket, hogy megóvjanak bennünket a csalástól. Mellőzésükkel pusztulásunkat okozzuk. Biztosak lehetünk abban, hogy minden, ami Isten szavának ellentmond, Sátántól származik.

A kígyó leszakított a tiltott fáról egy gyümölcsöt, és azt a félig-meddig vonakodó Éva kezébe tette. Majd emlékeztette arra, amit az asszony maga mondott - hogy Isten megtiltotta a fának még az érintését is, nehogy meghaljanak. Nem lesz több kára a gyümölcs megevéséből - mondta a kígyó -, mint az érintéséből. Látva, hogy nem lett semmi baj abból, amit tett, Éva vakmerőbb lett. Amikor "[...] látá [...] hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék" (1Móz 3:6). Íze jól esett, és fogyasztása közben úgy érezte, mintha megélénkülne, és a lét magasabb szintjére lépne. Minden félelem nélkül szakított és evett a gyümölcsből. Most pedig, hogy megszegte Isten parancsát, eszköze lett Sátánnak férje megrontásában. Valami furcsa, természetellenes izgalommal, a tiltott gyümölccsel tele kézzel kereste meg férjét, és elmondott neki mindent, ami történt.

Ádám arcára kiült a szomorúság. Döbbentnek és rémültnek látszott. Évának azt válaszolta, hogy ez bizonyára az ellenség, akitől Isten óvta őket; és Isten ítélete folytán Évának meg kell halnia. Erre Éva unszolta Ádámot, hogy egyen csak, és közben a kígyó szavait mondogatta, hogy bizony nem halnak meg. Úgy okoskodott, hogy ennek igaznak kell lennie, mert semmi jelét nem érzi Isten haragjának, sőt ellenkezőleg, valami fenséges, pezsdítő érzés minden képességébe új életet adott. Azt képzelte, hogy ugyanezt érzik a mennyei követek is.

Ádám tudta, hogy társa megszegte Isten parancsát, nem törődve az egyetlen tilalommal, hűségük és szeretetük próbájával. lelkében rettenetes gyötrelem dúlt. Bánta, hogy elengedte Évát maga mellől. De a tett megtörtént; most el kell válnia attól, akinek társasága boldoggá tette. Hogyan is tudná ezt elviselni? Ádám örült Isten és a szent angyalok társaságának. Szemlélte a Teremtő dicsőségét. Felfogta, milyen magasztos sors vár az emberiségre, ha hűséges Istenhez. De ezekről az áldásokról mind elfeledkezett attól való félelmében, hogy elveszti azt az ajándékot, amely szemében minden másnál drágább volt. A Teremtő iránti szeretetet, hálát, hűséget felülmúlta az Éva iránti szeretet. Éva egy része

volt, és nem tudta elviselni az elválás gondolatát. Nem eszmélt rá arra, hogy az a végtelen hatalom, aki a föld porából élővé, gyönyörűvé teremtette meg őt, és szeretetében társat adott neki, be tudja tölteni Éva helyét. Eltökélte, hogy osztozik Éva sorsában. Ha Évának meg kell halnia, ő is meghal vele. Elvégre - gondolta - talán a bölcs kígyó mégis igazat mondott. Éva ott állt előtte. Oly szép volt és oly ártatlannak látszott, mint engedetlen tette előtt. És még nagyobb szeretettel vette körül Ádámot, mint korábban. A halálnak semmi jele nem látszott rajta. És Ádám elhatározta, viseli a következményeket. Megragadta a gyümölcsöt és gyorsan megette.

Ádám, miután vétkezett, először azt képzelte, hogy a lét magasabb szintjére lép. De bűnére gondolva csakhamar rémület töltötte el. Az addig enyhe, egyenletes hőmérsékletű levegő most megborzongatta a vétkes párt. Elmúlt a szeretet és béke, amely addig szívükben élt, és helyébe bűntudat lépett, félelem a jövőtől, és úgy érezték, hogy a lelkük mezítelen. Eltűnt a fénypalást, amely addig betakarta őket, és pótlására megpróbáltak valamilyen takarót csinálni, mert ruhátlanul nem léphettek Isten és a szent angyalok színe elé.

Most kezdték felismerni bűnük valódi voltát. Ádám vádolta társát oktalanságáért - amiért eltávozott mellőle, és hagyta, hogy a kígyó becsapja. Mindketten azzal áltatták magukat, hogy Ő, aki annyi jelét adta szeretetének, megbocsátja ezt a bűnt és nem teszi ki őket annak az iszonyú büntetésnek, amelytől féltek.

Sátán ujjongott sikerének. Az asszonyt rávette, hogy kételkedjen Isten szeretetében, ne bízzon bölcsességében és hágja át törvényét. Sátán az asszonyon keresztül elbuktatta Ádámot is.

De a nagy Törvényadó közölni akarta Ádámmal és Évával törvényszegésük következményeit. Isten megjelent a kertben. Amikor még ártatlanok és szentek voltak, örömmel üdvözölték teremtőjüket. De most rémülten menekültek, és megpróbáltak elrejtőzni a kert mélyebb zugaiban. De "Szólítá [...] az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy? És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtezém. És monda Ő: Ki mondá néked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?" (1Móz 3:9-11).

Ádám nem tagadhatta le, de nem is mentegethette bűnét. Azonban bűnbánat helyett megpróbálta feleségét hibáztatni, és ezzel Isten magát is vádolta: "[...[Az asszony, akit mellém adtál vala, ő ada nékem arról a fáról, úgy evém" (1Móz 3:12). Ő, aki Éva iránti szeretetből tudatosan játszotta el Isten jóváhagyását és édeni otthonát, az örök élet örömét, most bukása után képes volt törvényszegéséért társát, sőt magát a Teremtőt is felelőssé tenni. Ilyen rettenetes hatalom a bűn.

Az asszony, amikor Isten őt kérdezte: "[...] Mit cselekedtél?" Így válaszolt: "[...] A kígyó ámított el engem, úgy evém" (1Móz 3:13). "Miért teremtetted a kígyót? Miért engedted őt be az Édenbe?" ezek a kérdések rejtőztek bűne mentegetésében. Tehát akárcsak Ádám, ő is Istenre akarta hárítani bukásuk felelősségét. Az önigazolás szelleme a hazugság atyjától ered. Ennek ősszüleink is helyt adtak, amikor engedtek Sátán befolyásának. Ez Ádám minden fiánál és leányánál megmutatkozik. Bűneik alázatos bevallása helyett megpróbálnak védekezni, azt másokra, a körülményekre avagy Istenre hárítani. Még áldásaiban is alkalmat látnak az Isten elleni zúgolódásra.

Az Úr ezután ítéletet mondott a kígyóra: "[...] Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad között; hasadon járj, és port egyél életed minden napjaiban" (1Móz 3:14). Mivel a kígyó Sátán eszköze volt, neki is osztozni kellett Isten büntetésében. A mező legszebb és legcsodálatosabb teremtményéből a legvisszataszítóbb és legmegvetettebb állat lett, amelytől fél és irtózik állat és ember. Amit Isten ezután mondott, az közvetlenül Sátánnak szólt. Előre mutatott végső vereségére és pusztulására: "[...] ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod" (1Móz 3:15).

Isten elmondta Évának, hogy milyen bánat és fájdalom lesz ezentúl osztályrésze. Az Úr így szólt: "[...] epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik terajtad" (1Móz 3:16). A teremtéskor Isten Ádámmal egyenlővé alkotta Évát. Ha engedelmesek maradtak volna Isten iránt - összhangban a szeretet nagy törvényével - egymással is mindig összhangban lettek volna. De a bűn viszályt hozott, egységük csak úgy tartható fenn, ha az egyik enged a másiknak. Elsőként Éva vétkezett. Ezért esett kísértésbe, mert Isten parancsával ellentétben eltávozott társa mellől. Ő vette rá Ádámot a bűnre, és most Isten őt vetette férje alá. Ha az elbukott emberiség gyakorolta volna Isten törvényének elveit, ez az ítélet - bár a bűn következménye volt - áldást jelentett volna nekik. De mivel a férfi visszaél felsőbbségével, az asszony sorsa nagyon sokszor keserves, és élete terhes.

Édeni otthonában Éva tökéletesen boldog volt férje oldalán, de mint a mai nyugtalan Évák, azzal a reménnyel áltatta magát, hogy magasabb szintre emelkedhet, mint amit Isten kijelölt neki. Mivel megpróbált eredeti helyzete fölé emelkedni, messze az alá zuhant. Hasonló sorsra jutnak mindazok, akik nem vállalják jó szívvel Isten terve szerinti feladatukat. Miközben olyan pozíciók elérésére igyekeznek, amelyekre Isten nem tette alkalmassá őket, üresen hagyják azt a helyet, ahol áldásul lehettek volna. Miközben nagyobb hatáskörre vágynak, feláldozzák igazi női méltóságukat és jellemük nemességét, elvégezetlenül

hagyva azt a munkát, amelyet részükre a Menny kijelölt.

Ádámnak az Úr kijelentette: "[...] Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld temiattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. Töviset és bogácskórót teremjen tenéked; s egyed a mezőnek füvét. Orcád verítékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszesz" (1Móz 3:17-19).

Isten nem akarta, hogy a bűntelen pár bármi rosszat is megismerjen. Sok jót adott nekik, a rosszat pedig visszatartotta. De Isten parancsát áthágva ettek a tiltott fáról és most már mindig enni fognak - ismerni fogják a gonoszt. Ettől az időtől kezdve gyötrik Sátán kísértései az emberiséget. Az örömteli munka helyett, amelyet Isten ezt megelőzően nekik kijelölt, aggódás és fáradságos munka lett a sorsuk. Csalódás, bánat, fájdalom várt rájuk, és végül a halál.

Az egész természet magán viseli a bűn átkát; az Isten elleni lázadás jellegéről és következményeiről tanúskodik. Amikor Isten megalkotta az embert, úrrá tette a föld és minden élő teremtmény felett. Ameddig Ádám hű volt Istenhez, uralkodott az egész természeten. De amikor fellázadt Isten törvénye ellen, az alsóbbrendű teremtmények az ő uralma ellen lázadtak fel. Az Úr nagy irgalmában így mutatta meg az embernek, hogy törvénye milyen szent, és azt akarta, hogy saját tapasztalatából tanulja meg, milye veszélyes annak a legkisebb mértékben is a mellőzése.

A vesződséges és gondterhelt életet, amely ettől fogva az ember sorsa lett, Isten szeretetből fegyelmezésül választotta neki. A bűn miatt volt szükség erre, hogy határt szabjon étvágyának, szenvedélyeinek és önuralomra tanítsa. Ez benne volt Isten csodálatos tervében. Így akarta az embert a bűn rontásától és pusztításától megmenteni.

Az ősszüleinknek adott figyelmeztetés, "[...] amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz" (1Móz 2:17) nem azt jelentette, hogy azon a napon kellett meghalniuk, amelyen ettek a tiltott gyümölcsből. Hanem azon a napon Isten kimondja a visszavonhatatlan ítéletet. A halhatatlanságot az engedelmesség feltételével ígérte meg. Törvényszegéssel eljátsszák az örök életet. Azon a napon halálra lesznek ítélve.

A végtelen élet feltétele az élet fája gyümölcsének fogyasztása. Attól elzárva az ember életereje fokozatosan csökken egészen a halálig. Sátán azt akarta, hogy engedetlenségével Ádám és Éva magára vonja Isten haragját; azt remélte, hogy bocsánat nélkül enni fognak az élet fájáról, és így állandósítják a bűnt és a szenvedést. Az ember bukása után azonban Isten rögtön szent angyalokat bí-

zott meg az élet fájának őrzésével, akik körül villogó pallosnak tűnő fénysugarak cikáztak. Ádám családjából senki sem léphette át ezt a fénysorompót, és nem ehetett az életadó gyümölcsből. Ezért nincs egyetlen halhatatlan bűnös sem.

Az ősszüleink törvényszegése miatti fájdalomáradatot sokan túl szörnyű következménynek tartják oly "kicsi" bűnért, és kétségbe vonják Isten bölcsességét és igazságosságát abban, ahogy az emberrel bánik. De ha mélyebben megvizsgálnák ezt a kérdést, talán belátnák tévedésüket. Isten az embert a saját képmására teremtette - bűntelennek. A földet az Angyaloknál csak egy kicsivel alacsonyabb rendű lényekkel akarta benépesíteni. De engedelmességüket próbára kellett tennie, mert Isten nem akarta, hogy a világ olyan lényekkel teljen meg, akik semmibe veszik törvényét. Nagy irgalma folytán azonban nem adott súlyos próbát Ádámnak. Ha Ádám a legkisebb próbába belebukott, nem tudta volna kiállni a nagyobb felelősség próbáját sem.

Másrészről viszont, ha Ádám nehéz próbát kapott volna, akkor a gonoszságra hajló emberek így mentegetőztek volna: "Ez az én esetem olyan csekélység Ádám bűnéhez viszonyítva, és Isten nem veszi szigorúan az ilyen apróságokat." A törvényszegés pedig állandósult volna a kicsinek tartott dolgokban, amelyeket az emberek még csak meg sem dorgálnak. De az Úr világossá tette, hogy a bűn minden fokon sérti Őt.

Éva kicsiny dolognak látta ezt az engedetlenséget, a tiltott fa gyümölcsének megkóstolását és férjének bűnre csábítását. De bűnük rányitotta a szenvedés zsilipjét a világra. Ki tudhatja a kísértés pillanatában, hogy egyetlen rossz lépés milyen iszonyú következményekkel jár?

Sokan tanítják, hogy Isten törvényét nem kell megtartani, és azt hangsúlyozzák, hogy lehetetlen engedelmeskedni előírásainak. Ha ez igaz volna, miért büntette meg Isten Ádámot törvényszegéséért? Ősszüleink vétke bűnössé tette a világot és fájdalmat zúdított rá. Isten jóságán és irgalmán múlott, hogy az emberiség nem süllyedt a reménytelen kétségbeesésbe. Senki se csapja be magát. "A bűn zsoldja a halál" (Róm 6:23). Isten törvényét most sem lehet büntetlenül áthágni, mint akkor sem, amikor az ítélet elhangzott az emberiség atyja felett.

A vétkes Ádám és Éva nem lakhatott többé az Édenben. Könyörögtek Istennek, hogy hadd maradjanak ott, ahol ártatlanok és boldogok voltak. Beismerték, hogy eljátszották minden jogukat arra a boldog otthonra, de megígérték, hogy a jövőben szigorúan engedelmeskedni fognak Istennek. Azonban Isten kijelentette, hogy természetüket megrontotta a bűn; megfogyott erejükkel kevésbé tudnak ellenállni a gonosznak. Utat nyitottak Sátánnak, hogy könnyebben hozzájuk férkőzhessék. Ártatlan korukban is engedtek a kísértésnek; és most, hogy tuda-

tosan vétkeztek, kevésbé lesz erejük feddhetetlenségük megőrzésére.

Alázatosan és kimondhatatlan bánattal mondtak búcsút gyönyörű otthonuknak, és kiűzve az Édenből a bűn átkát hordó földön telepedtek le. Azt egykor enyhe levegő és egyenletes hőmérséklet most feltűnő változásoknak volt kitéve. Az irgalmas isten ellátta őket bőrruhával védelmül a hőség és a nagy hideg ellen.

Amikor Ádám és társa a lankadt virágokban és hulló falevelekben a pusztulás első jeleit látta, jobban gyászolt, mint most az ember halottai miatt. A törékeny, érzékeny virágok halála valóban okot adott a fájdalomra. De amikor a hatalmas fák elhullatták leveleiket, ez a kép élénken emlékeztette őket arra a rideg tényre, hogy minden élő sorsa a halál.

Az Édenkert a földön maradt hosszú idővel azután is, hogy gyönyörű ösvényeiről Isten elűzte őket. Az elbukott emberiség még sokáig nézhette az ártatlanság hazáját. Bejáratát angyalőrök zárták el. A Paradicsom kérubok őrizte kapujánál megmutatkozott Isten dicsősége. Ádám és fiai ide jöttek istentiszteletre. Itt fogadták meg újólag, hogy engedelmeskedni fognak a törvénynek, amelynek megszegése miatt kellett az Édent elhagyniuk. Amikor a bűn özöne elárasztotta a világot, és az embert gonoszsága miatt özönvíz pusztította el, az a kéz, amely az Édent ültette, elvitte azt a földről. A végső helyreállításkor azonban, amikor Isten "új eget és új földet" (Jel 21:1) teremt, dicsőbb díszbe fogja az Édent öltöztetni, mint amilyen kezdetben volt.

Akkor azok, akik megtartották Isten parancsolatait, halhatatlanul fognak az élet fája alá lépni, a bűntelen világok lakói abban a gyönyörű kertben a végtelen korszakokon át szemlélni fogják Isten tökéletes teremtői művének egy darabját, azt, amelyet a bűn átka nem érintett - ízelítőt abból, amivé a föld lehetett volna, ha az ember a Teremtő dicső tervét betöltötte volna.

<<<vissza a 2. tanulmányhoz

3. Tanulmány Javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 37-44. (A MEGVÁLTÁS TERVE)

Az ember bukása miatt az egész menny gyászolt. Az Isten által alkotott világot, amelyet szenvedésre és halálra ítélt lények laktak, a bűn átka sorvasztotta. A törvényszegők számára nem látszott semmi menedék. Az angyalok ajkán elhalt a dicsőítő ének. A bűn okozta pusztulás az egész mennyet gyászba borította.

Isten Fiának, a menny dicsőséges parancsnokának szíve megesett az elbukott

emberiségen. Az elveszett világ keservei láttán végtelen szánalomra indult. Az isteni szeretet kigondolt egy tervet az ember megváltására. Isten megszegett törvénye a bűnös életét követelte. Az egész világegyetemben csak egy lény volt, aki az ember érdekében ki tudta elégíteni a törvény követelményeit. Mivel Isten törvénye olyan szent, mint Isten maga, csak vele egyenlő lény tehette jóvá áthágását. Senki más, csakis Krisztus menthette meg az elbukott embert a törvény átkától, és hozhatta ismét összhangba a mennyel. Krisztus kész volt magára venni a bűn terhét és szégyenét - a bűnét, amely annyira sérti a szent Istent, hogy miatta az Atyának és a Fiúnak el kellett válnia egymástól. Krisztus kész volt a nyomorúság feneketlen mélységébe hatolni, hogy megmentse a megrontott emberiséget.

Krisztus közbenjárt az Atyánál a bűnös érdekében. Eközben a mennyei sereg olyan feszült érdeklődéssel várta az eredményt, amelynek kifejezésére nincs szó. Az elveszett emberért tartott titokzatos tanácskozás, a - "békesség tanács" (Zak 6:13) - sokáig elhúzódott. Már a föld teremtése előtt megszületett a megváltás terve, mert Krisztus "a Bárány" "[...] megöletett, e világ alapítása óta" (Jel 13:8). A világegyetem királya csak küzdelem árán egyezett bele abba, hogy Fia meghaljon a bűnös emberért. "Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen"(Jn 3:16). Ó! a megváltás titka! Isten szeretete egy olyan világért, amely nem szerette Őt! Ki ismerheti annak a szeretetnek a mélységeit, amely "minden ismeretet felülhalad"? A halhatatlan lények a végtelen korszakokon át csodálattal és imádattal próbálják felfogni a felfoghatatlan szeretet titkát.

Isten Krisztusban megjelenve "[...] megbékéltette magával a világot" (2Kor 5:19). A bűn annyira megrontotta az embert, hogy egymagában képtelen összhangba jutni azzal, akinek a lénye tisztaság és jóság. De Krisztus megmentette az embert a törvény kárhoztatásától, egyesíteni tudja az emberi erőfeszítést a mennyei erővel. Isten előtti bűnbánattal és Krisztus iránti hittel Ádám elbukott gyermekei újra "Isten gyermekei" (1Jn 3:2) lehetnek.

Az a terv, amely által az ember megváltható - és csakis általa váltható meg -, az egész menny mérhetetlen áldozatát igényelte. Az angyalok nem tudtak örülni, amikor Krisztus feltárta előttük a megváltás tervét, mert látták, hogy az ember üdvössége szeretett parancsnokuk kimondhatatlan szenvedésébe kerül. Fájdalommal és csodálattal hallgatták, amikor elmondta, hogy miként kell a menny tisztaságát és békéjét, örömét, dicsőségét és a halhatatlanságot otthagyva alászállnia és együtt élnie a földi romlottsággal, vállalva a fájdalmat, szégyent és halált. A bűnös és a bűn büntetése közé kell állnia; de kevesen fogják Isten Fiaként

elfogadni. Elhagyja a menny királyaként elfoglalt magasztos helyét, megjelenik a földön emberré alázva magát, tapasztalatból tudja meg, milyen fájdalmakat és kísértéseket kell az embernek kiállnia. Erre min szükség van, hogy segíthessen azokon, akiket Sátán megkísért (Zsid 2:18). Tanítói küldetése végén gonosz emberek kezébe kerül és úgy sértegetik és kínozzák, ahogy csak Sátán ösztönzésére tudják. A legkegyetlenebb halállal bűnözőként ég és föld között kell meghalnia. Hosszú órákig tartó haláltusája oly szörnyű lesz, hogy az angyalok elfedik arcukat, mert nem bírják nézni. Miközben a törvényszegés bűne - az egész világ bűneinek súlya - reá nehezedik, az Atyja arcának elrejtésével járó lelki gyötrelmet is ki kell bírnia.

Az angyalok parancsnokuk lába elé borultak, és magukat kínálták fel áldozatul az emberért. De egy angyal életével nem lehetett megfizetni az adósságot. Csak neki, aki az embert teremtette, volt hatalma megváltani az embert. De az angyalok is rész fognak vállalni a megváltás tervében. Krisztus"[...] egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért" (Zsid 2:9). Mivel magára veszi az ember természetét, ereje kisebb lesz, mint az angyaloké, szolgálniuk kell neki, erősíteniük és szenvedéseit enyhítik. Isten az üdvösség örököseihez is elküldi őket, hogy szolgáló lelkekként szolgáljanak nekik (Zsid 1:14). Őrizni fogják a kegyelem országának alattvalóit a gonosz angyalok hatalmától, és a sötétségtől, amellyel Sátán állandóan körülveszi őket.

Amikor az angyalok látják Uruk haláltusáját és megaláztatását, fájó szívvel és felháborodva meg akarják szabadítani gyilkosaitól, de nem léphetnek közbe, és nem háríthatnak el semmit sem abból, amit látniuk kell. Krisztusnak a megváltás terve részeként kell elszenvednie a gonosz emberektől a megvetést és sértegetést. Ő vállalta mindezt, amikor az ember megváltója lett.

Krisztus azzal vigasztalta az angyalokat, hogy halálával megvált sokakat, és elpusztítja azt, akinek hatalma van a halálon. Visszaszerzi azt a birodalmat, amelyet az ember elvesztett törvényszegése miatt. A megváltottak örökölni fogják azt az országot és örökké benne lakoznak. A bűn és a bűnösök megsemmisülnek, hogy soha többé ne zavarják a menny és föld békéjét. Krisztus kérte az angyalok seregét, hogy működjenek együtt azzal a tervvel, amelyet az Atya elfogadott, és örvendezzenek, hogy halála által az ember megbékélhet Istennel.

Ekkor öröm, kibeszélhetetlen öröm töltötte el a mennyet. Egy megváltott világ dicsősége és boldogsága felülmúlta az Élet Fejedelmének gyötrelmét és áldozatát is. A menny visszhangozta annak az éneknek az első dallamait, mely később Betlehem dombjai felett csendültek fel - "Dicsőség a magasságos menynyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!" (Lk

2:14). Az új teremtés feletti elragadtatásnál mélységesebb örömmel "együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoznak" (Jób 38:7).

Az Úr a megváltásról először abban az ítéletben adott hírt, amelyet a kertben mondott Sátán felett. Ezt mondta: "Ellenségeskedést szerzek közötted és az aszszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod" (1Móz 3:15). Ez az ősszüleink hallatára elhangzott ítélet nekik ígéret volt. Míg ember és Sátán közötti harcot jövendölt, azt is kinyilatkoztatta, hogy a nagy ellenség hatalma végül megtörik. Ádám és Éva bűnözőként állt az igazságos bíró előtt, várva a törvényszegésük miatti ítéletre; azonban mielőtt a rájuk kirótt vesződséges, fájdalmas életről hallottak volna, illetve arról, hogy vissza kell térniük a porba, reményt kínáló szavak hangzottak el. Bár szenvedniük kell hatalmas ellenségüktől, de örömmel várhatják a végső győzelmet.

Amikor Sátán meghallotta, hogy ellenségeskedés lesz közte és az asszony között, az ő magva és az asszony magva között, már tudta, hogy az emberi természetet megrontó munkája nem lesz zavartalan; hogy az ember valahogyan képes lesz hatalmának ellenállni. De amikor a megváltás terve még jobban feltárult, Sátán és angyalai örvendeztek, hogy az ember elbuktatásával le tudják hozni Isten Fiát magasztos helyéről. Sátán azt mondta, hogy terve eddig eredményes volt a földön, és hogy Krisztus is legyőzhető lesz, amikor magára veszi az emberi természetet, és így az elbukott emberiség megváltása meggátolható.

A mennyei angyalok részletesebben feltárták ősszüleinknek a megváltásuk érdekében kigondolt tervet. Ádámot és társát azzal vigasztalták, hogy nagy bűnük ellenére a menny nem teszi ki őket Sátán hatalmának. Isten Fia saját életét ajánlotta fel engesztelésül törvényszegésükért. Próbaidőt kapnak, és ha megtérnek és hisznek Krisztusban, újra Isten gyermekei lehetnek.

A törvényszegésük követelte áldozat felfedte Ádám és Éva előtt Isten törvényének szentségét. Látták úgy, mint soha azelőtt a bűnt és iszonyú következményeit. Bűntudattal és fájó szívvel könyörögtek, hogy a büntetés ne Őt sújtsa, akinek a szeretete volt minden örömük forrása; inkább rájuk hulljon és ivadékaikra.

Megtudták azonban, hogy mivel Jahve törvénye a menny és a föld kormányzatának alapja, még egy angyal életét sem fogadhatja el törvényszegésükért áldozatként; a törvény egyetlen szabályát sem lehet érvényteleníteni vagy megváltoztatni, hogy e változtatással alkalmazható legyen az ember bukott állapotára. Csak Isten Fia, aki az embert teremtette, végezhet engesztelést érte. Miként Ádám törvényszegésének nyomorúsága és halála lett a következménye, Krisztus áldozata életet és halhatatlanságot fog eredményezni.

A bűn miatt nemcsak az ember, hanem a föld is a gonosz hatalmába került, és a megváltás tervének ezt is helyre kell állítania. Ádám megteremtésekor uralmat kapott a föld felett, de mivel engedett a kísértésnek, Sátán hatalma alá került. "[...] mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett" (2Pt 2:19). Amikor az ember Sátán foglya lett, az uralom, amely az övé volt, legyőzőjének kezébe ment át. Így lett Sátán "e világ istene" (2Kor 4:4). Kisajátította azt az uralmat, amelyet eredetileg Ádám kapott. De Krisztus, aki áldozatával megfizette a bűn büntetését, nemcsak megváltja az embert, hanem vissza is adja eljátszott uralmát. Mindent, amit az első Ádám elvesztett, helyreállít a második. Így szól a próféta: "te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom" (Mik 4:8). Pál apostol pedig előre mutat "[...] Isten tulajdon népének megváltatására" (Ef 1:14). Isten a földet szent és boldog lények lakóhelyéül teremtette. Az Úr "[...] alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá" (Ésa 45:18). Ez a szándék megvalósul, amikor Isten hatalma által megújultan, a bűntől és bánattól megszabadultan a föld a megváltottak örök lakóhelyévé lesz. "Az igazak öröklik a földet, és mindvégig rajta lakoznak." "És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyi széke benne lesz; és ő szolgái szolgálnak néki" (Zsolt 37:29; Jel 22:3).

Az ártatlan Ádám közvetlen közösségben volt Alkotójával. De a bűn válaszfalat emelt Isten és ember közé. Csak Krisztus engesztelő halála tudta áthidalni a szakadékot, és lehetővé tenni, hogy a menny az üdvösség áldásában részesítse a földet. Az ember még mindig el volt vágva Teremtője közvetlen közelségétől, de Krisztus és az angyalok által Isten kapcsolatot tartott vele.

Ez úton fontos eseményeket nyilatkoztatott ki Ádámnak az emberiség történelméből - kezdve az Édenben elhangzott ítélettől - az özönvízig, és tovább, Isten Fiának első adventjéig. Ádám azt is látta, hogy míg Krisztus áldozata elégséges az egész világ megváltásához, sokan inkább a bűnös életet választják, mint a megtérést és engedelmességet. Az egymást követő nemzedékek során fokozódik a bűn, és átka egyre súlyosabban nehezedik az emberiségre, az állatokra és a földre. Az ember korát megrövidíti saját bűnös életmódja; termete, erkölcsi- és szellemi állóképessége elkorcsosul, mígnem a föld megtelik mindenféle bajjal. Az étvágy és a szenvedélyek kielégítése miatt az ember képtelen a megváltás tervének csodálatos igazságait értékelni. Krisztus mégis híven ragaszkodik ahhoz a szándékához, amiért elhagyta a mennyet, továbbra is érdeklődést tanúsít az ember iránt és kéri, hogy rejtse el benne gyengeségét és fogyatékosságait. Ő kielégíti azok szükségleteit, akik hittel hozzá fordulnak. Mindig lesznek egy kevesen, akik megőrzik az istenismeretet és makulátlan tisztaságukat az eluralkodó romlottság közepette.

Az áldozati rendtartást Isten azért rendelte el, hogy az embert folytonosan emlékeztesse bűnére; hogy általa ismerje el vétkességét, és vallja meg hitét a megígért Megváltóba. E rendtartásnak tudatosítani kellett az elbukott emberiséggel azt az ünnepélyes igazságot, hogy a bűn okoztak a halált. Az első áldozat bemutatása végtelen fájdalmasan érintette Ádámot. Fel kellett emelnie kezét egy olyan élet kioltására, amit csak Isten adhatott. Ekkor látott először halált. Ha engedelmeskedett volna Istennek, nem halt volna meg sem ember, sem állat. Amikor megölte az ártatlan áldozatot, megremegett arra a gondolatra, hogy bűne miatt fog Isten szeplőtlen Bárányának vére hullani. E kép láttán mélységesebben és elevenebben tudatosul benne, hogy milyen súlyos a bűne, amit csakis Isten drága Fiának a halála tehet jóvá. Csodálta azt a végtelen jóságot, amely ilyen váltságdíjat ad a bűnös megmentéséért. Egy reménycsillag fénylett fel a sötét és rettenetes jövőn, és ez nem volt már teljesen vigasztalan.

A megváltás tervének az ember megváltásán túl volt egy tágabb és mélyebb célja. Krisztus nemcsak ezért jött a földre; nem csupán azért, hogy e kis világ lakói úgy tekintsék isten törvényét, ahogy kell. Krisztus azért is jött, hogy a világegyetem előtt igazolja Isten jellemét. Nagy áldozatának ezt az eredményét - és hatását más világok értelmes lényeire, csakúgy mint az emberre - a Megváltó előre látta, amikor közvetlenül keresztre feszítése előtt így szólt: "Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme: És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok" (Jn 12:31-32). Krisztus cselekedete - hogy meghalt az ember megváltásért - nemcsak elérhetővé tette az embernek a mennyet, hanem az egész világegyetem előtt igazolta, hogy miért bánt Isten és Fia a lázadó Sátánnal úgy, ahogy bánt; valamint biztosította Isten törvényének örök érvényűségét, és bemutatta a bűn lényegét és következményeit.

A nagy küzdelem kezdettől fogva Isten törvénye körül folyt. Sátán azt akarta bebizonyítani, hogy Isten igazságtalan, hogy törvénye hibás és hogy a világegyetem érdekében azt meg kell változtatni. A törvény támadásával az volt a célja, hogy megdöntse szerzőjének tekintélyét. Ebben a küzdelemben ki kellett derülnie, hogy Isten törvényei tökéletlenek-e, és változásra szorulnak-e, vagy tökéletesek és változhatatlanok.

Sátán, amikor el kellett hagynia a mennyet, elhatározta, a földet teszi birodalmává. Amikor megkísértette és legyőzte Ádámot és Évát, azt gondolta, hogy övé lett ez a világ: "mert - mondta - engem választottak uralkodójukká. Lehetetlen az - állította -, hogy a bűnös bocsánatot kapjon. Ezért az elbukott ember jogosan alattvalója, és a világ az övé." De Isten feláldozta Fiát - aki egyenlő az Atyával -, hogy Ő viselje a törvényszegés büntetését. Ezen az úton, amelyet Is-

ten nyitott, juthat az ember vissza Isten kegyeibe és édeni otthonába. Krisztus vállalta, hogy megváltja az embert, és hogy kimenti a világot Sátán markából. A mennyben elkezdődött nagy küzdelemnek abban a világban, azon a terepen kellett eldőlnie, amelyet Sátán magának követelt.

A világegyetem álmélkodott azon, hogy krisztus megalázza magát az ember megmentéséért. Hogy az, aki az általa alkotott hatalmas teremtettség mindenféle lényeinek szükségleteiről gondoskodva járt csillagról csillagra, egyik világból a másikba, és igazgatta mind, kész elhagyni dicsőségét és magára venni az ember természetét - ez olyan titok, amelyet más világok bűntelen értelmes lényei vágytak megérteni. Amikor Krisztus emberi formában eljött világunkba, vérfoltos útját feszült érdeklődéssel követték lépésről lépésre - a jászoltól a Golgotáig. A menny figyelte, hogyan bántalmazzák és gúnyolják, és tudta, hogy ez Sátán késztetésére történt. Figyelte, hogy miként nyomul előre az a hatalom, amely Krisztus ellensége. Sátán állandóan sötétséget, fájdalmat és szenvedést zúdított az emberiségre, Krisztus pedig elhárította. Figyelték a világosság és a sötétség közötti harc erősödését. És amikor Krisztus a kereszten haláltusája közben felkiáltott : "Elvégeztetett!" (Jn 19:30), örömujjongás zengett végig a világokon és a mennyen is. Az oly régóta vívott harc most eldőlt. Krisztus győzött. Halála volt a válasz arra a kérdésre, hogy szereti-e az Atya és a Fiú az embert annyira, hogy önmagát megtagadva áldozatot hozzon. Sátán megmutatta valódi jellemét - azt, hogy hazug és gyilkos. Nyilvánvaló lett, hogy ugyanazzal a szellemmel, amellyel a hatalmába került embereket uralta, irányítaná a menny értelmes lényeit is, ha tehetné. A hűséges világegyetem egyként dicsőítette a mennyei kormányzást.

Ha a törvényt meg lehetett volna változtatni, az ember üdvözülhetett volna Krisztus áldozata nélkül. Isten törvénye nem oldja fel a bűnöst a követelmények alól. Ezt a tényt bizonyítja az, hogy krisztusnak fel kellett áldoznia életét az elbukott emberiségért. Bebizonyosodott, hogy a bűn zsoldja a halál. Amikor Krisztus meghalt, biztossá vált sátán pusztulása. Ha pedig a törvény megszűnt volna a keresztnél - ahogy sokan állítják -, akkor Isten drága Fia csak azért viselte el a gyötrelmes halált, hogy Sátán megkapja azt, amit kért: akkor a gonoszság fejedelme diadalmaskodott volna, és jogosan vádolta volna Isten kormányzását. Az a tény, hogy Krisztus viselte a bűnös ember büntetését, minden értelmes teremtmény előtt súlyos érv amellett, hogy a törvény megváltozhatatlan, hogy Isten igazságos, irgalmas és önmegtagadó; hogy Isten kormányzatának igazgatásában a végtelen igazság egyesül a végtelen irgalommal.

<<<vissza a 3. tanulmányhoz

3. Tanulmány Javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 45-51. (KAIN ÉS ÁBEL)

1 Mózes 4:1-15

Ádám két fiának, Kainnak és Ábelnek a jelleme merőben különbözött egymástól. Ábel hű volt Istenhez. Igazságosnak és irgalmasnak látta azt, ahogy a Teremtő az elbukott emberrel bánik, és hálás volt az üdvösség lehetőségéért. Kain pedig lázongott, zúgolódott Isten ellen, amiért Ádám bűnéért megátkozta a földet és az emberiséget. Kain engedte, hogy gondolatai abba a mederbe terelődjenek, amely Sátán bukásához is vezetett. Magát akarta felmagasztalni, és ő is megkérdőjelezte Isten igazságosságát és tekintélyét.

Isten ezt a két testvért is próbára tette, miként korábban Ádámot is, hogy bebizonyosodjék, hiszik-e és követik-e szavát. Isten közölte velük, hogy miként gondoskodott az ember megváltásáról, és ők megértették az Isten által elrendelt áldozati rendszert. Tudták, hogy ezekkel az áldozatokkal kell kifejezniük a Megváltóba vetett hitüket. Őt jelképezték az áldozatok. Bemutatásukkal azt is elismerték, hogy csak Ő bocsáthat meg nekik. Tudták, hogy ha így beleilleszkednek Isten tervébe, amelyet megváltásuk érdekében gondolt ki, bizonyságát adják Isten akarata iránti engedelmességüknek. Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Nyájuk elsőszülöttei feláldozásával tanúsíthatták, hogy hisznek Krisztusnak, mint a megígért engesztelő áldozatnak a vérében. Ezenkívül a föld első zsengéjét is be kellett hálaáldozatként mutatniuk az Úrnak.

A két testvér egyaránt felépítette oltárát és mindegyik hozott áldozatot. Ábel - az Úr parancsa szerint - a nyájból mutatott be áldozatot. "[...] És tekinte az Úr Ábelre és az ő ajándékára" (1Móz 4:4). Tűz lobbant a mennyből és elhamvasztotta az áldozatot. Kain pedig, nem törődve az Úr egyenes és kifejezett parancsával, csak gyümölcsöt hozott áldozatként. Semmilyen mennyei jel nem mutatta, hogy Isten azt elfogadta. Ábel könyörgött bátyjának, hogy a menny által előírt módon közeledjék Istenhez, de kérlelése csak arra volt jó, hogy Kain még eltökéltebben kövesse saját akaratát. Mint idősebb, rangján alulinak érezte, hogy testvére intését elfogadja. És semmibe vette tanácsát.

Kain zúgolódva lépett Isten elé. Nem hitt a megígért áldozatban, és abban, hogy szükség volna áldozatok bemutatására. Ajándéka semmiféle bűnbánatot nem fejezett ki. Úgy érezte, mint ahogy most is sokan, hogy Isten tervének pontos követésével elismerné gyengeségét, és azt, hogy megváltását teljesen a

megígért Megváltó engesztelésétől várja. A függetlenség útját választotta. Saját érdemeivel jött. Nem akart bárányt hozni, és vérét az áldozatba keverni, hanem a saját gyümölcseit, saját munkájának eredményeit mutatta be; mintha áldozatával szívességet tenne Istennek, ami által elnyerheti jóváhagyását. Kain engedelmeskedett abban, hogy oltárt épített; abban, hogy áldozatot hozott, de csak részben engedelmeskedett. A lényeges részt - annak elismerését, hogy szüksége van Megváltóra - kihagyta.

Ami születésüket és neveltetésüket illeti, ezek a testvérek egyformák voltak. Mindkettő bűnös volt, és mindketten elismerték Isten igényét - hogy őt tisztelniük és imádniuk kell. Vallásuk egyformának látszott egy bizonyos pontig, de azon túl nagy volt a kettő között a különbség.

"Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain" (Zsid 11:4). Ábel felfogta a megváltás nagyszerű alapelveit. Tudta, hogy bűnös. Látta, hogy Isten és közte ott van a bűn és büntetése: a halál. Bemutatta a megölt áldozatot, a feláldozott életet. Így ismerte el a törvény követelményeit, amelyet áthágott. A kiontott véren keresztül az eljövendő áldozatra, a Golgotán haldokló Krisztusra tekintett. Bízva az ott történő engesztelésben, tudta, hogy Isten őt igaznak tartja és elfogadta áldozatát.

Kainnak is, akárcsak Ábelnek, alkalma volt arra, hogy megismerje és elfogadja ezeket az igazságokat. Nem volt önkényes akarat áldozata. Nem Istenen múlt, hogy az egyik testvért elfogadhatta, a másikat pedig el kellett utasítania. Ábel úgy döntött, hogy hisz és engedelmeskedik; Kain pedig úgy, hogy nem hisz, hanem lázad. Ezen múlt az egész dolog.

Kain és Ábel két olyan osztályt képvisel, amely az idők végéig meg lesz a világon. Az egyik osztály elfogadja a bűnért kijelölt áldozatot; a másik merészkedik saját érdemeiben bízni. Ez utóbbi áldozata nélkülözi Krisztus közbenjárását és érdemeit, ezért nem teheti az embert Isten előtt kedvessé. Bűneink csak Jézus érdemei által bocsáthatók meg. Akik nem érzik, hogy szükségük van Krisztus vérére, akik úgy érzik, hogy Isteni kegyelme nélkül, saját cselekedeteik által elnyerhetik Isten jóváhagyását - ugyanazt a hibát követik el, mint Kain. Akik nem fogadják el a megtisztító vért, azok kárhozatra vannak ítélve. Semmi más útonmódon nem lehet a bűn rabságából kiszabadulni!

A vallásos emberek nagy többsége Kain példáját követi, mert majdnem minden hamis vallás egy és ugyanazon elven alapszik - hogy az ember saját igyekezete árán üdvözülhet. Egyesek azt állítják, hogy az emberiségnek nem megváltásra, hanem fejlődésre van szüksége - saját maga csiszolására, javítására és megújítására. Kain azt gondolta, hogy vér nélküli áldozattal elnyeri Isten kegyét.

Ugyanígy remélik ezek az emberek is, hogy az engesztelő áldozattól függetlenül el lehet érni a mennyei normát. Kain története tanúsítja, hogy mi ennek a következménye. Megmutatja, mivé lesz az ember Krisztus nélkül. Az emberiség képtelen önmagát megújítani. Nem felfelé ível, a mennyei felé, hanem lefelé tart, a sátáni felé. Krisztus a mi egyedüli reménységünk. "[...] mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk" "És nincsen senkiben másban idvesség" (ApCsel 4:12).

Az igaz hit, amely egyedül Krisztusra támaszkodik, az Isten minden követelménye iránti engedelmességben nyilvánul meg. Ádám napjaitól kezdve egészen a mai időkig az Isten törvénye iránti engedelmesség körül folyt a nagy küzdelem. Minden korban éltek emberek, akik akarták Isten tetszését bírni, noha egyes törvényeit áthágták. A Szentírás azonban kijelenti: "a cselekedetekből lett teljessé a hit", "azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt magában"; aki azt állítja, hogy ismeri Istent "és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság" (Jak. 2:22, 17; I. Jn. 2:4).

Amikor Kain látta, hogy Isten nem fogadja el áldozatát, megharagudott az Úrra és Ábelre. Azért volt mérges, mert Isten nem fogadta el az ember pótlékát az Isten által elrendelt áldozat helyett, és dühös volt testvérére, amiért ő engedelmeskedett és nem lázadt vele együtt Isten ellen. Bár Kain megszegte Isten parancsát, Isten nem hagyta őt magára, hanem hajlandó volt érvelni az oktalan emberrel. Az Úr így szólt Kainhoz: "Miért gerjedtél haragra? és miért csüggesztéd le fejedet?" Egy követként küldött angyalon keresztül hangzott az üzenet: "[...] ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik" (1Móz 4:6.7). Kainnak kell dönteni. Ha bízik a megígért Megváltó érdemeiben, és engedelmeskedik Isten kívánalmainak, élvezheti a menny kegyét. Ha pedig továbbra is hitetlenkedik és vétkezik, nem panaszolhatja fel, hogy az Úr elvetette.

Bűnének beismerése helyett Kain továbbra is igazságtalansággal vádolta Istent. Féltékenykedett Ábelre, és gyűlölte testvérét. Dühösen gyalázta, és megpróbálta vele megvitatni azt, ahogy Isten bánt velük. Ábel szelíden, de bátran és határozottan védte Isten igazságosságát és jóságát. Megmondta Kainnak, miben tévedett, és megpróbálta meggyőzni arról, hogy a hiba benne van. Azzal bizonyította Isten könyörületességét, hogy megkímélte szüleik életét, pedig azonnali halállal büntethette volna őket. Ábel hangoztatta, hogy Isten szereti őket, különben nem áldozná fel szent és ártatlan Fiát, hogy ő szenvedje el azt a büntetést, amit ők érdemeltek meg. Ez csak még jobban felbőszítette Kaint. Az esze és a lelkiismerete azt mondta, hogy Ábelnek van igaza; de feldühödött azon, hogy

az, aki meg szokta fogadni az ő tanácsát, most ellenkezni merészel vele, és nem osztozik lázadásában. Tomboló haragjában megölte testvérét.

Kain gyűlölte és meggyilkolta testvérét, nem valami hibáért, amit Ábel elkövetett volna, hanem "[...] Mivel az ő cselekedetei gonoszok valának, a testvéréi pedig igazak" (1Jn 3:12). Minden korszakban, a gonoszok gyűlölték azokat, akik jobbak voltak, mint ők. Ábel engedelmes élete és rendíthetetlen hite Kainnak állandó dorgálásként hatott. "Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek" (Jn 3:20). Minél tisztább az a fény, amely Isten hű szolgáinak jelleméből tükröződik, annál feltűnőbbek a gonoszok bűnei, és ők annál eltökéltebben próbálják elpusztítani azokat, akik megzavarják nyugalmukat.

Ábel meggyilkolása volt az első példa arra az ellenségeskedésre, amelyet Isten a kígyó és az asszony magya között meghirdetett. Az egyik oldalon áll Sátán az alattvalóival, a másikon pedig Krisztus a követőivel. Az ember bűnén keresztül Sátán hatalomra tett szert az emberiség felett, de Krisztus erejével le tudják igáját rázni. Valahányszor egy ember az Isten Bárányába vetett hit által felhagy a bűn szolgálatával, Sátán haragja fellángol. Ábel szent élete cáfolta Sátánnak azt az állítását, hogy az ember képtelen megtartani Isten törvényét. Amikor Kain a gonosz lélek befolyására rájött arra, hogy nem tudja Ábelt irányítani, annyira felbőszült, hogy megölte. Ha valaki Isten törvényének igazságosságos volta mellett lándzsát tör, bárhol legyen is az, ugyanez a lelkület jut kifejezésre. Mindig ez a lelkület állította fel és gyújtotta meg a máglyát Krisztus tanítványai alatt. Sátán és seregei azért szítanak halmozott kegyetlenkedéseket Jézus követői ellen, mert nem tudják őket hatalmuk előtt meghódoltatni. Ez egy legyőzött ellenség dühe. Jézus minden mártírja győzőként halt meg. Ezt mondja a próféta: "ők legyőzték azt (,ama régi kígyót, aki neveztetik ördögnek és Sátánnak') a Bárány véréért, és az ő bizonyságtételöknek beszédéért; és az ő életöket nem kímélték mindhalálig" (Jel 12:11.9).

Kainnak, a gyilkosnak csakhamar felelnie kellett bűnös tettéért. "És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a te atyádfia? ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiának?" (1Móz 4:9). Kain nagyon messzire ment a vétkezésben. Már nem is volt tudatában annak, hogy Isten állandóan jelen van, és hogy ő hatalmas és mindentudó. Ezért hazugsághoz folyamodott, hogy leplezze bűnét.

Az Úr ismét szólt Kainhoz: "Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált énhozzám a földről" (1Móz 4:10). Isten alkalmat adott Kainnak arra, hogy bevallja bűnét. Volt ideje gondolkozni. Tudta, milyen borzalmas az a dolog, amit csele-

kedett, és az a hazugság, amellyel leplezni akarta tettét. De még mindig lázadt. Isten nem halogatta tovább az ítéletet. Hangja, amely kérlelt és intett, most kimondta a rettenetes szavakat: "Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának vérét, a te kezedből. Mikor a földet míveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön" (1Móz 4:11-12).

Habár Kain kiérdemelte bűnével a halálos ítéletet, az irgalmas Teremtő még megkímélte életét, és alkalmat adott neki a megtérésre. De Kain csak arra használta életét, hogy megkeményítse szívét; másokat az Isten tekintélye elleni lázadásra biztasson, és hogy arcátlan, romlott bűnös ivadékainak a feje legyen. Ez az egy hitehagyó, Sátántól vezetett ember kísértője lett másoknak. Példája és befolyása addig fejtette ki rontó hatását, amíg a föld olyan romlott lett és úgy megtelt erőszakkal, hogy el kellett pusztítani.

Az első gyilkos életének megkímélésével Isten az egész világegyetemnek olyan leckét adott, amely kihat a nagy küzdelemre. Kainnak és ivadékainak sötét történelme azt szemléltette, hogy milyen következménnyel járna, ha a bűnös örökké élhetne és folytathatná Isten elleni lázadását. Isten türelme csak még vakmerőbbé és arcátlanabbá tenné a gonoszt a romlottságban. Tizenöt évszázaddal a Kain feletti ítélet kimondása után a világegyetem tanúja volt befolyása és példája gyümölcsének a földet elárasztó bűnben és szennyben. Nyilvánvaló lett, hogy igazságos és irgalmas az a halálos ítélet, amelyet Isten a törvény áthágásáért kimondott. Az ember minél tovább élt a bűnben, annál romlottabb lett. Isten ítélete, amely a zabolátlan életet rövidre metszette, és megszabadította a világot a lázadásban megkeményedett emberek befolyásától, inkább áldás volt, mint átok.

Sátán folytonosan megfeszített erűvel és ezer álarccal azon dolgozik, hogy hamis színben tüntesse fel Isten jellemét és kormányzását. Alapos, jól szervezett tervekkel és csodálatos erűvel igyekszik tévedésben tartani a világ lakóit. Isten, aki végtelen és mindentudó, látja kezdettől a véget, és a bűnt nagy horderejű és átfogó tervek szerint kezeli. Nemcsak el akarta fojtani a lázadást, hanem a lázadás jellegét be is akarta mutatni az egész világegyetemnek. Istennek az volt a szándéka, hogy megmutassa igazságosságát, irgalmasságát, valamint azt, hogy bölcsen és igazságosan kezeli a bűnt.

Más világok szent lakói a legmélyebb érdeklődéssel figyelték a földön történő eseményeket. Az özönvíz előtti világ állapotában szemléltetve látták annak a kormányzásnak a következményeit, amelyet Lucifer Krisztus tekintélyének elvetésével és Isten törvényének mellűzésével megpróbált a mennyben bevezetni. Az özönvíz előtti világnak azokban az erőszakos bűnöseiben Sátán alattvalóit

látták, akiket ó tartott uralma alatt. Az emberi szív gondolatai folyton csak gonoszak voltak (1Móz 6:5). Minden indulat, indíték és elképzelés harcban állt a tisztaság, béke és szeretet mennyei alapelvével. Ez azt a rettenetes romlottságot példázta, amely Sátán politikájából következett - hogy Isten teremtményeit meg kell szabadítani szent törvényének korlátaitól.

A nagy küzdelem folyamán kibontakozó tények által Isten bemutatja kormányzatának elveit és szabályait, amelyeket Sátán és az általa becsapottak meghazudtoltak. Végül az egész világ el fogja ismerni Isten igazságosságát, bár ez az elismerés túl késűn lesz ahhoz, hogy megmentse a lázadókat. Az egész világegyetem egyetértéssel és helyesléssel kíséri Istent, amint csodálatos terve lépésről lépésre halad a teljes megvalósulás felé. Egyetért vele a lázadás végső megsemmisítésében is. Látható lesz, hogy mindazok, akik elfordultak a mennyei elvektől, Sátán oldalára álltak a Krisztus elleni harcban. Amikor Isten megítéli e világ fejedelmét, mindazok, akik hozzá csatlakoztak, osztoznak sorsában, és az egész világegyetem, mint az ítélet tanúja, ezt hirdeti: "Igazságosak és igazak a te útaid, ó! szentek Királya!" (Jel 15:3).

<< vissza a 3. tanulmányhoz

4. Tanulmány Javasolt olvasmánya

SZEMELVÉNYEK, 1. KÖTET, 226-216. (EGYEDÜLI REMÉNYÜNK KRISZTUS)

Krisztus és a törvény

A világ alapjainak letétele előtt, Krisztus, Isten Egyszülött Fia elkötelezte magát arra, hogy - amennyiben Ádám bűnbe esik - az emberiség megváltója lesz. Ádám elbukott és az, aki Isten dicsőségének részese volt a világ megalapítása előtt, levetette királyi palástját és koronáját. Leereszkedett fenséges helyéről, hogy betlehemi csecsemőként szülessen meg és azon a földön élve, melyen Ádám megingott és vétkezett, megválthassa az elbukott emberiséget. Minden kísértésnek alávetette magát, amit az ellenség az emberek útjába hozhat, de Sátán semmilyen támadása nem tudta megingatni Őt Atyjához való hűségében. Bűntelen életével Krisztus igazolta, hogy Ádám minden egyes fia és leánya ellent tud állni a bűnt a világunkba hozó Sátán kísértéseinek.

Krisztus erőt hozott a férfiaknak és nőknek a győzelemre. Emberi formában jött világunkba, hogy emberként éljen az emberek között. Felvette az emberi

természet hajlamait, hogy azokban megpróbáltassék. Emberi mivoltában isteni természet részese volt. Megtestesülése által új értelemben nyerte el az Isten Fia címet. Az angyal így szólt Máriához: "A Szentlélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért ami születik is szentnek hivatik, Isten Fiának" (Lk 1:35). Krisztus embertől született, s így új értelemben vált Isten Fiává. Noha Isten Fiaként jött világunkba, születése által mégis eggyé vált az emberiséggel.

Krisztus emberi formában jött el, hogy mind az el nem bukott világoknak, mind pedig a mi elbukott földünknek megmutassa, Isten megfelelően gondoskodott arról, hogy az emberek Teremtőjükhöz való hűségben éljenek. Kiállta Sátán megengedetten - útjába hozott kísértéseit és minden támadását visszautasította. Sok fájdalomban és szorongatásban volt része, de Isten nem hagyta figyelmen kívül. Amikor János megkeresztelte a Jordánban, a vízből kilépve Isten Lelke szállt rá arannyal övezett galamb képében, és egy hang hallatszott a mennyből: "Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm..." (Mt 3:17). Közvetlenül ez után az esemény után vezette a Lélek a pusztába Krisztust. Márk ezt írja: "És a Lélek azonnal elragadá őt a pusztába. És ott volt a pusztában negyven napig kísértve a Sátántól, és a vad állatokkal vala együtt; és az angyalok szolgálnak vala néki" (Mk 1:12-13). "És nem evék semmit azokban a napokban" (Lk 4:2).

VÁLASZ A KÍSÉRTÉSRE

Isten Lelke vezette Krisztust a pusztába amikor megkísértetett. Azért ment a pusztába, hogy egyedül legyen és elmélkedni tudjon munkájáról és küldetéséről. Böjtben és imában kellett felöveznie magát az előtte álló véres ösvényre. Hogyan kezdje el a romboló gyötrése alatt szenvedő foglyok megszabadításának munkáját? Hosszú böjtje idején ennek a munkának a részletes terve tárult fel előtte.

Isten dicsősége vette körül, amikor elérte a pusztát. Elmerülve az Istennel való érintkezésben, az emberi gyengeség nem vett rajta erőt. De a dicsőség eltávozott, s Krisztusnak le kellett küzdenie a kísértést, mely egy pillanatra sem hagyta el. Emberi természete visszariadt a rá váró harctól. Negyven napig böjtölt és imádkozott. Gyöngén és az éhségtől lesoványodva, fáradtan és a lelki kíntól meggyötörten "…rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt" (Ésa 52:14). Elérkezett a lehetőség Sátán számára, aki úgy gondolta, hogy ilyen körülmények között le tudná győzni Krisztust.

Úgy közelítette meg Jézust, mintha imáira hozta volna meg a választ. Világosság angyalának tüntette fel magát, és ezt az üzenetet hozta: "Ha Isten Fia vagy,

mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké." (Mt 4:3.)

Jézus így válaszolt Sátánnak: "Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik." (Mt 4:4.) Minden kísértésben Isten Igéje volt a fegyvere. Sátán csodát kért Krisztustól istenségének igazolására. De ami minden csodánál hatalmasabb: a szilárd hagyatkozás az "Ezt mondja az Úr" elvére volt az a jel, aminek nem lehetett ellentmondani. Sátán csak úgy tudott volna előnyhöz jutni, ha Krisztusnak ehhez az elvhez való ragaszkodása megingott volna.

Egyedüli reménységünk az Isten Szavában való jártasság lehet. Akik szorgalmasan kutatják az írásokat, nem fogják Isten igazságaként fogadni Sátán csalásait. Senkinek nem szükségszerű vereséget szenvednie a Krisztus és Isten ellenségének fondorlatai által. Nem szabad olyan dolgokon töprengenünk, melyek felől Isten Szava hallgat. Isten Igéjében minden benne van, ami a megváltásunkhoz szükséges. Tegyük a Bibliát tanácsadó testvérünkké naponta!

Krisztus az örökkévalóságtól kezdve egy volt az Atyával, és akkor is egy maradt vele, amikor felvette az emberi természetet. Krisztus az a láncszem, ami összeköti Istent az emberiséggel. "Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak..." (Zsid 2:14). Egyedül általa válhatunk Isten gyermekeivé. Krisztus erőt ad mindazoknak, akik hisznek Őbenne, hogy Isten fiaivá váljanak. Ekképpen a szív az élő Isten templomává lesz. Férfiak és nők azért lehetnek az isteni természet részesei, mert Krisztus felöltötte az emberi természetet. Az evangélium által Krisztus bevilágítja az élet és a halhatatlanság ösvényét.

<<<vissza a 4. tanulmányhoz

5. Tanulmány Javasolt olvasmánya

SZEMELVÉNYEK, 1. KÖTET, 389-365. (HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS)

Krisztus a mi Igazságunk

(The Bible Students' Library sorozat, 1893. április.)

Amikor Isten megbocsát a bűnösnek, visszavonja a megérdemelt büntetést és úgy bánik vele, mintha nem vétkezett volna, akkor isteni pártfogása alá veszi és Krisztus igazságának érdemei által megigazítja. A bűnös egyedül Isten drága Fia áldozatában való hit által igazulhat meg. Krisztus a bűnös világ vétkeinek engesztelő áldozatává vált. Saját cselekedetei senkit sem igazíthatnak meg. Kizárólag Krisztus szenvedése, halála és feltámadása által szabadulhat meg a bűntudattól, a törvény kárhoztatásától és a törvényszegés büntetésétől. A megigazulás egyedüli feltétele a hit, mely a bizalmat is magában foglalja.

Sokan névlegesen hisznek Krisztusban, de nem ismernek semmit abból a Jézusra való hagyatkozásból, ami megragadja a megfeszített és feltámadt Megváltó érdemeit. Jakab így szól erről a névleges hitről: "Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek. Akarod-é pedig tudni, te hiábavaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül megholt?" (Jak 2:19-20.) Sokan elfogadják, hogy Jézus Krisztus a világ Megváltója, ugyanakkor távol tartják tőle magukat, nem bánják meg bűneiket és nem fogadják el Jézust személyes Megváltójukként. Hitük nem más, mint az elme munkájának és az igazság megítélésének eredménye, de az igazságot nem engedik szívükbe, ami megszentelhetné lelküket és átformálhatná jellemüket. "Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi között. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette" (Róm 8:29-30). Az elhívás és a megigazulás nem egy és ugyanaz a dolog. Az elhívás a bűnös vonzása Krisztushoz, amit a Szentlélek munkál az emberben, miközben meggyőzi bűnéről és bűnbánatra indítja.

Sokan nem látnak tisztán a megváltási terv első lépéseit illetően. Azt gondolják, hogy a bűnbánatot a bűnösnek magának kell véghezvinnie, hogy azután Krisztushoz jöhessen. Úgy gondolják, a bűnösnek először biztosítania kell magát afelől, hogy elnyerje Isten kegyelmi áldását. Igaz ugyan, hogy a bűnbánatnak meg kell előznie a bűnbocsánatot - mert Isten csak a bűnbánó és töredelmes szívet fogadja el -, de a bűnös nem képes magától bűnbánatra jutni vagy felkészülni arra, hogy Krisztushoz jöjjön. Bűnbánat nélkül nincs bűnbocsánat, a válaszra váró kérdés pedig az, hogy a bűnbánat vajon a bűnös munkája-e vagy pedig Krisztus ajándéka? Mielőtt Krisztushoz megy, várnia kell-e a bűnösnek addig, amíg bűne miatt megtelik lelkifurdalással? A legelső lépés Krisztushoz az Isten Lelkének vonzása által történik. Amint az ember válaszol erre a vonzásra, Krisztus felé közeledik, hogy megbánhassa bűneit.

Krisztus elveszett juhként ábrázolja a bűnöst. Egy elveszett juh soha nem tér vissza a nyájba, ha a pásztor nem keresi és nem hozza vissza. Önmagától senki nem képes a bűnbánatra és arra, hogy méltóvá tegye magát a megigazulás áldására. Az Úr Jézus szüntelen arra törekszik, hogy hatást gyakoroljon a bűnös elméjére és magához vonja, hogy reá, az Isten Bárányára tekintsen, aki elveszi

a világ bűneit. Egy lépést sem tehetünk a lelki élet felé, ha Jézus nem vonja és erősíti lelkünket, ha nem vezet el minket a bűnbánatnak arra a tapasztalatára, melynek megbánására nincs szükség.

A főpapok és szaddúceusok előtt Péter világosan kinyilvánította azt a tényt, hogy a bűnbánat Isten ajándéka. Krisztusról ezt mondta: "Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjával, hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot, és bűnöknek bocsánatát." (ApCsel 5:31.) A bűnbánat nem kevésbé Isten ajándéka, mint a bűnbocsánat vagy megigazulás, és az egyedül akkor tapasztalható meg, ha Krisztus adja a léleknek. Ha közeledünk Krisztushoz, akkor az az Ő ereje és kegyelme által van. A töredelmes szívet is Ő adja és a megigazulás is tőle van.

A HIT JELENTÉSE

Pál írja: "A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe? (azaz, hogy Krisztust aláhozza;) Avagy: Kicsoda száll le a mélységbe? (azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza.) De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk. Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre" (Róm 10:6-10).

Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem amely a szív mélyén gyökerezik és személyes Megváltójaként ragadja meg Krisztust, aki véglegesen képes üdvözíteni mindenkit, aki az Atyához jön általa. Nem valódi a hited, ha azt hiszed, hogy Jézus másokat üdvözíthet, de téged nem. Valódi hit akkor nyilvánul meg, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készteti birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul. Hite nem holt, hanem szeretet által munkálkodó hit, ami arra indítja, hogy Krisztus szépségére tekintsen és átalakuljon az isteni jellemre. [5Móz 30:11-14. idézve.] "És körülmetéli az Úr, a te Istened a te szívedet, és a te magodnak szívét, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élj" (5Móz 30:6).

Isten az, aki körülmetéli a szívet. Az egész munka az Úré, elejétől a végéig. A veszendő bűnös így szólhat: "Elveszett bűnös vagyok, de Krisztus eljött, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet. Ő ezt mondja: ②Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre' (Mk 2:17). Bűnös va-

gyok, de Jézus meghalt a Kálvária keresztjén, hogy megváltson. Egy percre sem kell immár szolgaságban élnem. Krisztus meghalt és feltámadt az én megigazulásomért, s ezért most megszabadít engem. Elfogadom megígért bűnbocsánatát."

TULAJDONÍTOTT IGAZSÁG

Krisztus a feltámadt Megváltó, mert noha halott volt, feltámadt és mindenha él, hogy közben járjon érettünk. Teljes szívből hinnünk kell az igazságra, szánkkal pedig vallást tennünk az üdvösségre. A hit által megigazulók megvallják Krisztust. "...aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre" (Jn 5:24). A megigazítás munkája a gonosszal szennyezett bűnösért végzett jelentős munka. Krisztus igaznak jelenti ki azt, aki az igazságot szólja. Az Úr a hívőnek tulajdonítja Krisztus igazságosságát és igaznak jelenti ki a világegyetem előtt. Jézusra, a bűnös képviselőjére, helyettesére és kezesére helyezi bűneit. Krisztusra helyezi minden hívő lélek bűnét. "Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne" (2Kor 5:21).

Krisztus a világ összes bűnéért engesztelést szerzett, és mindazok részesülnek igazságában, akik hit által Istenhez jönnek. Krisztus "…a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg" (1Pt 2:24). Bűneink el vannak rendezve, Isten félretette, a tenger mélyébe vetette azokat. Bűnbánat és hit által megszabadulunk a bűntől, és az Úrra, a mi igazságunkra tekintünk. Jézus, az igaz, szenvedett az igaztalanért.

Noha mint bűnösök a törvény ítélete alatt vagyunk, engedelmessége által Krisztus eleget tett a törvénynek és saját igazságának érdemeit a bűnbánó léleknek tulajdonítja. Azért, hogy Krisztus igazságában részesüljön, a bűnösnek meg kell ismernie azt a bűnbánatot, mely gyökeres változást eredményez az elmében, a lélekben és a cselekedetekben. Az átalakulás munkájának a szívben kell elkezdődnie, és az egyén életének minden területén meg kell nyilvánulnia hatalmának. Az ember önmaga képtelen ilyen bűnbánatra jutni. Ezt egyedül Krisztus által tapasztalhatja meg, aki "fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek" (Ef 4:8).

Mit kell tennie annak, aki igazán bűnbánatra akar jutni? - Ahogyan van, késedelem nélkül Krisztushoz kell jönnie. Hinnie kell, hogy Krisztus szava igaz, és az ígéretben való hittel kell kérnie, hogy kaphasson. Nem hiábavaló annak az embernek a könyörgése, akit őszinte vágy indít imára. Az Úr teljesíti szavát és

elküldi Szentlelkét, aki az embert az Atya iránti bűnbánatra, és Jézus Krisztus iránti hitre vezeti. A hívő vigyázni és imádkozni fog, és elhagyja bűneit, és az Isten parancsolatainak megőrzésére való odaadó igyekezettel kinyilvánítja őszinteségét. Hitét imával elegyíti, és nemcsak hisz, hanem a törvény előírásainak is engedelmeskedik. Krisztus oldalán állónak vallja magát és elutasít minden olyan szokást és kapcsolatot, amely elvonná szívét Istentől.

Annak, aki valamikor Isten gyermekévé lesz, el kell fogadnia azt az igazságot, hogy a bűnbánatot és bűnbocsánatot nem kevesebb, mint Krisztus engesztelő áldozata által nyerheti el. Ebben megbizonyosodva a bűnösnek erőfeszítéseket kell tennie az érte végzett munkával összhangban, és fáradhatatlan esedezésekkel a kegyelem trónjához kell folyamodnia, hogy Isten megújító ereje lelkébe térhessen. Isten csak a bűnbánó embernek bocsát meg, de azt, akinek megbocsát, először bűnbánatra indítja. Isten biztosította a feltételeket - Krisztus örökkévaló igazsága minden hívő lélek számláján megjelenik. A drága, szennyezetlen ruha, mely a menny szövőszékén készült, biztosítva van a töredelmes, hívő bűnös számára, aki így szólhat: "Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemnek; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül..." (Ésa 61:10.)

Isten bőséges kegyelmet biztosított annak érdekében, hogy a hívő lélek tiszta maradhasson a bűnöktől. Az egész menny rendelkezésünkre áll határtalan forrásaival. Merítenünk kell a megváltás kútjából! Krisztus a törvény vége az igazságra mindazok számára, akik hisznek. Önmagunkban bűnösök vagyunk, de Krisztusban igazak. Miután Isten nekünk tulajdonítja Krisztus igazságát, igaznak jelent ki minket és úgy bánik velünk, mint igazakkal. Szeretett gyermekeiként tekint ránk. Krisztus munkálkodik a bűn hatalma ellen, és ahol a bűn növekszik, a kegyelem megsokasul. "Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében" (Róm 5:1-2).

"Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt, az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való" (Róm 3:24-26). "Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez" (Ef 2:8). [Jn 1:14-16. idézve.]

A SZENTLÉLEK ÍGÉRETE

Az Úr azt szeretné, ha népének hite egészséges lenne, és nem lennének tudatlanok a hatalmas megváltással kapcsolatban, melyet oly bőségesen biztosított számukra. Nem kell a jövőtől várniuk, hogy valami nagy dolog történjék értük, mert a munkát már elvégezte Isten. A hívő nem kap felszólítást arra, hogy teremtsen békét Isten és maga között. Ezt soha nem kell és nem is tudná megtenni. Krisztust kell elfogadnia békéjeként, mert Isten és a béke nála van. Krisztus felszámolta a bűnt, amikor saját testében elhordozta a bűn átkát a keresztfán, és így mindazoktól elvette az átkot, akik személyes Megváltójukként hisznek benne. Krisztus véget vet a bűn uralkodó hatalmának a szívben, és a hívő élete és jelleme bizonyságot tesz Krisztus kegyelmének valódi jellegéről. Jézus elküldi a Szentlelket mindazokhoz, akik kérik tőle, mert minden hívőnek meg kell szabadulnia a szennytől, valamint a törvény átkától és kárhozatától. A Szentlélek munkája, a megszentelődés által a hívő alkalmassá válik a menny udvaraiba való belépésre, mert Krisztus munkálkodik bennünk és igazságának részesei vagyunk. Enélkül senki nem nyerhet jogcímet a mennyre. Nem lenne örömünk a mennyben, ha a Szentlélek befolyása és Krisztus igazsága nem készítene fel minket annak szent légkörére.

Ahhoz, hogy a menny jelöltjévé válhassunk, eleget kell tennünk a törvény előírásának: "Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat." (Lk 10:27.) Erre egyedül akkor vagyunk képesek, ha hit által megragadjuk Krisztus igazságát. Jézust szemlélve élő és gyarapodó elvet fogadunk szívünkbe. A Szentlélek folytatja a munkát és a hívő kegyelemből kegyelembe, erőről erőre, jellemről jellemre halad előre. Krisztus képmására hasonul, mígnem eljut a Jézus Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére. Így Krisztus véget vet a bűnnek és a hívő lelket megszabadítja annak cselekvésétől és hatásától.

Egyedül Krisztus képes ezt megtenni, mert neki "...mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek" (Zsid 2:17-18). Az engesztelésszerzés azt jelenti, hogy a lélek és Isten között minden akadály elhárul és a bűnös megismeri Isten megbocsátó szeretetének jelentését. Krisztus által a bukott emberért hozott áldozat révén Isten jogosan bocsáthat meg annak a törvényszegőnek, aki elfogadja Krisztus érdemeit. Krisztus az a kapcsolat, mely által a kegyelem, a szeretet, és az igazságosság Isten szívéből a bűnös szívébe áradhat. "Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól" (1Jn 1:9).

Dániel próféciája feljegyzi Krisztusról, hogy "eltörli a hamisságot" és "elhozza az örök igazságot" (Dán 9:24). Minden lélek így szólhat: "Tökéletes engedelmessége által Jézus eleget tett a törvény előírásainak. Egyedüli reményem abban van, hogy reá tekintsek, mint helyettesemre és kezesemre, aki tökéletesen engedelmeskedett a törvénynek érettem. Érdemeibe vetett hit által szabad vagyok a törvény kárhoztatásától. Igazságának ruháiba öltöztet engem, ami a törvény minden előírására feleletet jelent. Tökéletes vagyok az örök igazságot hozó Krisztusban. Ő Isten elé állít engem abban a folt nélküli ruhában, amiben emberi szövésnek nyoma sincs. Minden Krisztustól van és minden dicsőség az Isten Bárányát illeti, aki elveszi a világ bűneit."

Sokan azt gondolják, hogy valami különleges indíttatásra kell várniuk, mielőtt Krisztushoz jöhetnek, pedig csak a számunkra felkínált irgalom és kegyelem elfogadására való szándék őszintesége a fontos. Így kell szólnunk: "Krisztus meghalt értem. Az Úr szeretne megváltani bűneimből, és én Jézushoz megyek, ahogyan vagyok, késedelem nélkül. Megragadom Isten ígéretét és engedek Krisztus vonzásának." Az apostol ezt mondja: "Mert szívvel hiszünk az igazságra" (Róm 10:10). Senki sem hihet szívből az igazságra és igazulhat meg hit által, miközben az Isten Igéje által tiltott dolgokat cselekszi, vagy elhanyagolja valamilyen ismert kötelességét.

A HIT GYÜMÖLCSE A JÓ CSELEKEDET

A valódi hit jó cselekedetekben nyilvánul meg, mert a hit gyümölcse a jó cselekedet. Ha az ember átadja Istennek akaratát és együttműködik vele, miközben Ő munkálkodik szívében, akkor életében megvalósítja azt, amire Isten Szentlelke által készteti, s ekként összhang lesz a szív szándéka és az élet gyakorlata között. Minden bűnt meg kell tagadni, mint olyan gyűlöletes dolgot, mely keresztre feszítette az élet és dicsőség Urát. A hívőnek növekednie kell tapasztalatokban, azáltal, hogy szüntelen Krisztus dolgait cselekszi. Az akarat folytonos átadása és állandó engedelmesség által részesülünk a megigazulás áldásában.

A hit által megigazultaknak meg kell őrizniük az Úr útját. Ha az ember cselekedetei nincsenek összhangban hitvallásával, akkor az annak bizonyítéka, hogy nem igazult meg hit által. Jakab mondja: "Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel és a cselekedetekből lett teljessé a hit." (Jak 2:22.)

Az a hit, amely nem terem jó gyümölcsöket, nem igazítja meg a lelket. "Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből" (Jak 2:24). "Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttaték az őnéki igazságul" (Róm 4:3).

A tulajdonított igazság a megigazító hit eredménye, és ez a megigazulás az, amiért Pál olyan elszántan küzd. Ezt mondja: "Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg őelőtte: mert a bűn ismerete a törvény által vagyon. Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták; Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek. Mert nincs különbség. Mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt... A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük." (Róm 3:20-31.)

A kegyelem érdem nélküli kedvezés; a hívő saját érdeme nélkül igazul meg, anélkül, hogy bármit is felajánlhatna Istennek. Megigazult az Atya előtt helyettesünkként és kezesünkként álló Krisztus Jézus megváltása által. Noha a Krisztus érdeme által igazul meg, nem áll szabadságában gonoszt cselekedni. A hit szeretet által működik és megtisztítja a lelket. A hit rügyezik, virágzik és csodás gyümölcshozamot eredményez. A hit olyan jócselekedetekkel párosul, mint például a betegek meglátogatása, a szegények gondozása, az árvák és özvegyek gyámolítása, a ruhátlan felöltöztetése és az éhező megelégítése. Krisztus mindenütt jót tett, és amikor az emberek egyesülnek vele, akkor azok szeretik Isten gyermekeit és szelídség és igazság vezeti lépteiket. Arcuk kifejezése feltárja tapasztalatukat, és az emberek meglátják rajtuk, hogy Jézussal voltak és róla tanultak. Krisztus és a hívő egy lesz. Jézus jellemének szépsége megjelenik azokon, akik szoros kapcsolatban vannak a hatalom és szeretet Forrásával. Krisztus a megigazító igazságosság és a megszentelő kegyelem hatalmas letéteményese.

Mindenki hozzá jöhet és vehet az Ő teljességéből. Jézus ezt mondja: "Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket." (Mt 11:28.) Miért nem teszünk hát félre minden hitetlenséget és figyelmezünk Jézus szavára? Nyugalmat akartok, békességre vágytok? Szóljatok ekként szívetekből: "Uram Jézus, jövök és elfogadom meghívásod." Higgyetek benne kitartó hittel és Ő meg fog szabadítani. Jézusra, hitetek szerzőjére és bevégzőjére irányul-e figyelmetek? Azt szemlélitek-e, aki igazság-

gal és kegyelemmel teljes? Elfogadtátok-e azt a békét, amit egyedül Krisztus adhat? Ha nem, adjátok át magatokat neki és kegyelme által törekedjetek nemes és emelkedett jellem elérésére. Törekedjetek kiegyensúlyozott, határozott és vidám lelkületre! Táplálkozzatok Krisztusból, az élet kenyeréből, és életetekben megmutatkozik az Ő jellemének és lelkületének kedvessége.

<<<vissza az 5. tanulmányhoz

6. Tanulmány Javasolt olvasmánya

SZEMELVÉNYEK, 1 KÖTET, 346-351. (A HIT ÉS A CSELEKEDETEK VISZONYA)

Krisztus a mi Igazságunk

Napier, Új-Zéland 1893. április 9.

A. T. Jones Testvér:

Részt vettem egy összejövetelen, ahol sokan voltak jelen. Álmomban téged láttalak, amint a hitről és a tulajdonított igazságról beszéltél. Többször elismételted, hogy a cselekedetek mitsem érnek, és nincsenek feltételek. A dolog olyan színben lett bemutatva, amely némelyeket meg fog zavarni és így nem fognak megfelelő képet kapni a hit és a cselekedetek kapcsolatáról. Ezért döntöttem úgy, hogy írok neked. Túlzottan fogalmazol ebben a kérdésben. Megigazulásunknak, megszentelődésünknek és Krisztus igazságosságának igenis vannak feltételei. Tudom mire gondolsz, mégis sokakat félrevezetsz. Noha jócselekedetek egy lelket sem menthetnek meg, senki sem üdvözülhet azok nélkül. Isten olyan törvény alatt vált meg bennünket, amely szerint kérnünk kell ahhoz, hogy kapjunk, keresnünk, hogy találjunk és kopognunk, hogy az ajtó megnyíljon előttünk.

Krisztus úgy ajánlja fel magát, mint aki tökéletesen kész megváltani mindazokat, akik Hozzá jönnek. Mindenkit magához hív: "...aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem." (Jn 6:37.) Valójában úgy tekintesz erre a kérdésre, mint én, kifejezésmódod miatt mégis zavart keltesz az elmékben ezekkel a témákkal kapcsolatban. Miután erőteljes kifejezést adsz a cselekedetekről vallott véleményednek, és kérdéseket tesznek fel neked ugyanabban a témában, az saját elmédben

sem rajzolódik ki elég világosan, így a helyes alapelveket mások számára sem tudod meghatározni. Te magad is képtelen vagy arra, hogy állításaidat összhangba hozd saját elveiddel és hiteddel.

A gazdag ifjú ezzel a kérdéssel jött Jézushoz: "Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerhessem?" Krisztus így válaszolt: "Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat" - mondta neki. "Melyeket?" - Jézus felsorolt néhányat, mire a gazdag ifjú ezt mondta: "Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem? Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz menynyben; és jer és kövess engem." Ezek itt feltételek, és a Biblia tele van ilyen feltételekkel. "Az ifjú pedig e beszédet hallván, elméne megszomorodva, mert sok jószága vala" (Mt 19:17, 20-22).

FLŐVIGYÁZATOSSÁG

Amikor azt mondod, hogy nincsenek feltételek, és néhány kifejezést felnagyítasz, akkor megterheled az elméket és némelyek nem látják a következetességet kifejezéseidben. Nem értik, hogyan hozhatnák összhangba ezeket Isten Igéjének egyszerű kijelentéseivel. Kérlek ügyelj ezekre a pontokra! Az erős állítások a cselekedetekkel kapcsolatban soha nem erősítik meg helyzetünket. Sőt, inkább gyengítik azt, mert sokan szélsőségesnek fognak tartani és el fogják veszíteni azokat az értékes leckéket, amiket tőled hallhatnak azokban a témákban, melyeket meg kell ismerniük... Testvérem, nem könnyű az elmének megérteni ezt a tárgyat. Senkit ne zavarj meg olyan gondolatokkal, melyek nincsenek összhangban a Szentírással! Kérlek, vedd figyelembe, hogy Krisztus tanítása idején a tanítványok közül sokan siralmasan oktalanok voltak, de amikor eljött hozzájuk a Szentlélek, akit Jézus megígért, és a habozó Pétert hithőssé tette, micsoda átalakulás ment végbe jellemében! Egy kavicsot se helyezz a hitben erőtelen lélek elé, nehogy elessen túlfokozott magyarázataidban és kifejezéseidben. Mindig légy következetes, nyugodt, alapos és szilárd! Ne ess végletekbe és őrizd meg lépteid a biztos sziklán! Ó drága, drága Megváltónk! "Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak" (Jn 14:21).

Ez az igazi próba - Krisztus szavainak véghezvitele. Ez az ember Jézus iránti

szeretetének bizonysága, és aki cselekszi az ő akaratát, az gyakorlati bizonyságot tesz a világnak az engedelmesség, a tisztaság és a jellembeli szentség gyümölcséről. ... Testvérem, járj óvatosan Istennel! Emlékezz, hogy vannak olyanok, akiknek szemei szüntelen rajtad vannak, arra várva, hogy túllépd a határt, ütközz meg és essél el. De minden rendben lesz, ha alázatosan Jézus közelében maradsz. ...

Krisztus iskolájából soha nem kerülünk ki. Munkálkodnunk kell a gyarapodás tervén, s az Úr munkálkodni fog a sokasodás tervén. Csak lankadatlan szorgalom által - Krisztus kegyelméből - munkálkodhatunk a gyarapodás tervén, és tehetjük biztossá elhívásunkat és kiválasztásunkat. - "Mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel" (2Pt 1:10-11). (44. Levél, 1893.)

NE KÖSSETEK KOMPROMISSZUMOT A BŰNNEL!

A testvérek legyenek nagyon óvatosak a hit és a cselekedetek témájának tanításában, nehogy megzavarják az embereket. Az embereket ösztönözni kell a jócselekedetekben való szorgalomra. Meg kell mutatni nekik, hogyan legyenek sikeresek, miként tisztuljanak meg, hogy áldozataik jó illatúak lehessenek Isten előtt. Mindez Krisztus vérének erejével lehetséges. Határozott üzeneteket kell az emberek elé tárni. A gonoszság minden válfaját intve és feddve kell továbbhaladnunk.

Ha valamelyik gyülekezet angyala olyan küldetést kap, mint az efézusi gyülekezet angyala kapott, akkor hadd szóljon az üzenet olyan emberi közvetítők által, akik megfeddik a gondatlanságot, a visszaesést és a bűnt, hogy a nép eljusson a bűnbánatig és bűnvallomásig. Soha ne próbáljátok elrejteni a bűnt, mert a feddés üzenetében Krisztust kell hirdetni, mint aki az első és utolsó, mint aki minden mindenekben a lélek számára.

Krisztus erőt ad mindazoknak, akik győzedelmeskedni szeretnének. A feddőnek arra kell serkentenie hallgatóit, hogy küzdjenek a győzelemért. Arra kell bátorítania, hogy igyekezzenek megszabadulni minden bűnös cselekedettől és romlott szokástól, még akkor is, ha az önmegtagadás olyan, mintha jobb szemét vájná ki vagy jobb karját vágná le testéről. Nem szabad kiegyezni semmilyen gonosz szokással vagy bűnös gyakorlattal. (26a. Kézirat, 1892.)

ISTENNEL VALÓ EGYÜTTMŰKÖDÉS

Az embernek együtt kell működnie Istennel, s minden erejét fel kell használnia Istentől kapott képességei szerint. Nem maradhat tudatlan afelől, hogy mi a helyes gyakorlat az evést, az ivást és az élet minden más szokását illetően. Az Úr azt akarja, hogy az ember ésszerű és felelős lényként cselekedjen minden tekintetben. ...

Nem engedhetjük meg magunknak, hogy az Úr adta világosságnak akár egyetlen sugarát is figyelmen kívül hagyjuk. A restség azokban a dolgokban, melyek szorgalmat igényelnek - bűn. Az embernek együtt kell működnie Istennel és féken kell tartania azokat a szenvedélyeket, melyeken uralkodni kell. Ahhoz, hogy ezt megtegye, fáradhatatlannak kell lennie az Istenhez való imádságban, szüntelen kegyelmet nyerve lelkének, indulatának és tetteinek szabályozására. Krisztus részesített kegyelme által az ember képes lehet a győzelemre. Győzedelmesnek lenni azonban többet jelent, mint ahogy azt sokan gondolják.

Isten Lelke válaszolni fog minden bűnbánó szív kiáltására, hiszen a bűnbánat Isten ajándéka és annak bizonyítéka, hogy Krisztus magához vonja a lelket. Jóllehet Krisztus nélkül az ember éppúgy nem tudja megbánni bűneit, mint ahogy bűnbocsánatban sem részesülhet nélküle, mégis neki magának kell megaláznia emberi szenvedélyét és büszkeségét ahhoz, hogy egyenest Jézushoz menjen és minden szükségét illetően higgyen és bízzon benne . ...

Senki ne hirdesse tehát azt az elképzelést, hogy az embernek keveset vagy semmit nem kell tennie a győzelemre jutás nagy munkájában; mert Isten semmit sem tesz az ember közreműködése nélkül. Azt sem mondhatja senki: én már mindent megtettem, amit tudtam, most már Jézusnak kell cselekednie. Krisztus viszont azt mondta: "Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek." (Jn 15:5.) Az embernek elejétől a végéig Isten társának kell lennie a munkában. Minden lépésnél megbotlunk és elesünk, ha a Szentlélek nem munkálkodik szívünkön. Az ember igyekezete önmagában hiábavalóság, de a Krisztussal való együttműködés győzedelmet jelent. Önmagunkban nincs erőnk a bűnbánatra. Ha nem fogadjuk el az isteni segítséget, egyetlen lépést sem tehetünk a Megváltó felé. Jézus azt mondja: "Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég..." (Jel 21:6.) minden lélek megmentésében.

Noha Krisztus minden, mégis mindenkit lankadatlan igyekezetre kell ösztönöznünk. Küzdenünk, birkóznunk, gyötrődnünk, vigyáznunk és imádkoznunk kell, nehogy legyőzzön bennünket a ravasz ellenség. Istentől jön az az erő és kegyelem, ami által ezt megtehetjük. Szüntelen bíznunk kell abban, aki a teljesen

képes megváltani mindazokat, akik Istenhez jönnek általa. Soha ne tegyétek azt a benyomást az emberekre, hogy keveset vagy semmit nem kell tenniük saját részükről. Inkább tanítsátok őket Istennel való együttműködésre, hogy sikerrel győzedelmeskedjenek.

Senki ne állítsa, hogy cselekedeteiteknek semmi köze sincs ahhoz, hogy hol álltok és milyen helyzetben vagytok Isten előtt. Az ítéletkor meghozott döntés azon alapszik, hogy mi az, amit megtett az adott személy, s mi az, amit nem (Mt 25:34-40).

Isten igyekezetet és munkát vár el kegyelmének elfogadójától, mert ez az a gyümölcs, ami nyilvánosságra hozza a fa jellegét. Jóllehet az ember jócselekedetei Jézusban való hit nélkül nem érnek többet Káin áldozatánál, ha viszont azokat Jézus érdemei takarják be, akkor amellett tesznek bizonyságot, hogy a cselekvő méltó az örök élet elnyerésére. Ami a világban erkölcsöt jelent, nem éri el az isteni mértéket és nincs nagyobb érdeme a menny szemében, mint Káin áldozata. (26a. Kézirat, 1892.)

MIKÖZBEN A SZENTLÉLEK VEZETÉSÉRE HAGYATKOZUNK

Mindazok, akik igazán látják, hogy mit jelent kereszténynek lenni, minden gyengítő és beszennyező dologtól megtisztítják magukat. Életük minden szokását összhangba hozzák az igazság Szavának akaratával. Nemcsak hinni fognak, hanem félelemmel és rettegéssel véghezviszik saját üdvösségüket, s alávetik magukat a Szentlélek átalakító munkájának. (The Review and Herald, 1888. március 6.)

JÉZUS ELFOGADJA SZÁNDÉKAINKAT

Amikor az van szívünkben, hogy engedelmeskedjünk Istennek és amikor törekszünk is erre, akkor Jézus legjobb szolgálatunkként veszi hozzáállásunkat és igyekezetünket, és saját isteni érdemével pótolja a hiányosságot. Azonban nem fogadja el azokat, akik azt állítják, hogy hisznek Benne, de hűtlenek az Atya parancsolatai iránt. Sokat hallunk a hitről, de sokkal többet kellene hallanunk a cselekedetekről. Könnyed, kényelmes, kereszt nélküli vallásukkal sokan becsapják saját lelküket. Jézus viszont így szól: "Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem." (The Signs of the Times, 1890. június 16. - Notebook Leaflets, The Church, No. 5.)

<<<vissza a 6. tanulmányhoz

7. és a 8. Tanulmány Javasolt olvasmánya megegyezik

THE SIGNS OF THE TIMES, FEBRUARY 14, 1895.

Megbocsát, ahogyan mi is megbocsátunk.

Pál apostol Titusznak írt levelében meghagyta, hogy buzdítsa a testvéreket, hogy: "minden jó cselekedetre készek legyenek, Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelídséget tanusítván minden ember iránt. Mert régenten mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgái, gonoszságban és irígységben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők valánk. De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, Nem az igazságnak cselekedteiből, a melyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által, Melyet kitöltött reánk bőséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által." Az a kegyelem és jóindulat amellyel Isten irántunk van, példát ad, hogy mi hogyan bánjunk a tévedővel. Ha megalázzák szívüket Isten előtt és engedelmeskednek szavának azok, akik vallják, hogy hívők, akkor az Úr meg fogja hallgatni imájukat.

Bocsáss meg testvérednek, ha vétkezik! Okosabb is lehetnél és nem kellene úgy beszélj mint más! "Nem gondolnám, hogy eléggé megalázkodott az a személy. Nem látom, hogy elismerné bűnösségét." Honnan veszed a jogot, hogy másokat megítélj? Isten igéje mondja: "ha megtér, bocsáss meg néki. És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer te hozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss néki." De ne csak hétszer bocsáss meg, hanem hetvenszer hétszer, épp oly gyakran, ahogyan Krisztus bocsát meg neked.

Isten szívesen megbocsátja bűneinket, és viszonzásul nem kér érte azzal egyenértékű dolgot. Azért adta az Úr ezt a példázatot, hogy az ember láthassa, miként bánjon embertársaival. Mint ahogyan Isten megbocsátja bűneidet Krisztus miatt, úgy bocsáss meg testvéreidnek, akik vétkeztek ellened. Amennyiben győztesként kerülsz ki, az nem a saját igazságosságod miatt van, ha nem Krisztus igazságossága miatt valamint Isten hosszútűrése, kegyelme és megbocsátása miatt. Viszont ha te nem vagy testvéreiddel szemben kedves, szeretetteljes és elnéző, akkor te sem fogsz azok közé tartozni, akiknek Isten megbocsátott. Jézus azt szerette volna megértetni tanítványaival, hogy akik hisznek benne, azok nem lehetnek bosszúállók és nyersek. Krisztus teljes munkája ellene volt az írástudók

és farizeusok tanításainak, akik bosszúállásra bátorítottak.

Jézus tanította, hogy a szegényeknek ne helyezkedjenek szembe a hatalommal bírókkal. Nem kellett szembeszegülniük az elnyomással, de ugyanakkor borzalmas csapást mondott azokra, akik zsarnoki módon elnyomják a szegényeket. "Nosza immár ti gazdagok, sírjatok, jajgatván a ti nyomorúságaitok miatt, amelyek elkövetkeznek reátok." Isten utasította a szolgát, hogy gazdájával szemben legyen lelkiismeretes és megelégedett Krisztus iránti figyelemből, de a gazdát is figyelmezteti, hogy neki is van egy Ura, aki cselekedetei szerint fogja őt jutalmazni. Istentől kaptuk ezt a szabályt: "A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal". Nem azért kapunk megbocsátást mert mi megbocsátunk másoknak. A megbocsátás alapja az, hogy Krisztus meghalt értünk miközben mi még bűnösök voltunk.

Krisztustól leckét leckére kaptunk, hogy megtanuljuk bízni, de nem a saját érdemeinkben, hanem Krisztus igazságosságának érdemeiben. A megváltás feltételei azért vannak bemutatva többféleképpen is, hogy elérje a megfelelő hatást a különböző gondolkozásúaknál és senki se legyen megtévesztve. A bűnbánat és hit feltételeivel kapjuk a megváltást. Ábrahám hit által igazult meg és a hit váltotta ki az engedelmességét. Ha valaki azt állítja hogy hisz, akkor cselekedjen az Ige szerint, amely világosan tanítja, hogy megbocsátóak kell legyünk, amely elengedhetetlen ahhoz, hogy mi is megbocsátást kaphassunk Istentől. Akinek Isten megbocsátott és akit elfogadott, az hittestvéreivel szemben szintén megbocsátó lesz szívesen, teljesen és semmit sem várván érte.

Jézus egy nagyon fontos tanítást adott a hűtlen sáfár példázatában. Így szólt: "Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, aki számot akar vala vetni az ő szolgáival. Mikor pedig számot kezde vetni, hozának eléje egyet, aki tízezer tálentommal vala adós." Magas állást töltött be ez a sáfár, hatalmas vagyon volt rábízva, de elszámoltatáskor megbízhatatlannak találták mert tízezer tálentummal tartozott. Amikor a király megtudta szolgálya hűtlenségét, akkor megparancsolta, hogy adják el őt, a feleségét, a gyermekeit, a házait, a birtokait és mindenét amije van, a tartozás fejében. Amikor elfogták a hűtlen szolgát, hogy végrehajtsák rajta a parancsot, akkor elkezdett könyörögni, hogy várjanak még, és így szólt: "Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked." A király jól tudta, hogy soha nem fogja tudni megfizetni adósságát. Kegyelemért könyörgött miután megtudta büntetését. "Az úr pedig megszánván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki."

Micsoda öröm volt ez számára, micsoda megkönnyebbülés a hibás tettének árnyékától, amely felhőként vette körbe. Úgy távozhatott ura elől, hogy minden adósságát törölték. Azonban olyan dolgok jöttek amik megmutatták ennek az embernek az indulatait, hogy ugyanolyan kegyelmes és megbocsátó-e ő is mint amily vele szemben voltak, vagy öröme és hálálkodása csak önző természetéből fakadt, és szíve továbbra sem lágyult meg. "Kimenvén pedig az a szolga, találkozék eggyel az ő szolgatársai közül, a ki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nékem, a mivel tartozol. Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, a mivel tartozik."

Krisztus ebben a példázatban szemlélteti a hittestvérek egymásiránti önző és szigorú lelkületét. Mindkettő ember, mindkettő kegyelemre, türelemre és felmentésre szorul, mégis akinek Isten sokkal többet megbocsátott, az nem bocsát meg embertársának egy kis sérelem miatt. Sok keresztény érzéketlen és könyörtelen lelkületű, amely azért van mert gőgösek, önelégültek és szívük megkeményedett. Ezért bánnak szigorúan azokkal, akik szerintük tévedésben vannak, és ezzel azt bizonyítják, hogy nem értékelik Isten irántuk való nagy szeretetét, hiszen annak befolyása még nem enyhítette és lágyította meg szívüket.

Amikor a hűtlen sáfár, akinek nagy adósságot engedtek el, találkozott egy adósával, aki alacsonyabb pozícióban volt, elöntötte a düh és fenyegette, bántalmazta, és visszakövetelte a kölcsönadott pénzt. Amikor a szegény adós térdre rogyott és ugyanazon szavakkal könyörgött mint ő urának korábban, akkor nem sajnálta meg. Azzal vádolta, hogy nem akarja megadni tartozását, könyörgését és könnyeit pedig figyelmen kívül hagyta. Ö, akinek oly sokat elnéztek, nem bocsát meg semmit. Ragaszkodott törvényes jogához és az elcsüggedt adóst összetörte azzal, hogy börtönbe juttatta. Elszomorodtak akik látták az esetet, akik ismerték bocsánat nyerésének egész történetét, és beszámoltak tetteiről a királynak. Haragra gerjedt az uralkodó és maga elé hívatta a sáfárt, majd így szólt: "Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem: Nem kellett volna-é néked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amiképen én is könyörültem te rajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, a mivel tartozik."

Akiknek neve benne szerepel a gyülekezet könyvében, akik azt mondják magukról, hogy Istennek fiai és leányai, azoknak nem kellene-e átgondolniuk Istennel és embertársaikkal való kapcsolatukat? Miközben teljes mértékben a megváltó bűnbocsátó kegyelmétől függünk, akkor hogyan hagyhatjuk, hogy szívünk kemény és részvét nélküli maradjon? Adhat-e bármilyen felingerlés jogot arra, hogy szívtelenek legyünk, vagy gonosz indulatúak, vagy esetleg bosszúállóak? Hogyan

vagyunk képesek rádobni az első követ hittestvérünkre, miközben Isten gyarapítja az irántunk való kegyelmét és megbocsátja törvényszegésünket vele szemben? Amennyiben Isten perbe szállna velünk, akkor adóságunkat roppant nagynak találnák, de mennyei Atyánk mégis hajlandó megbocsátani. Isten nem úgy bánik az emberrel ahogyan az önmagáról vélekedik, nem a saját elbizakodottsága szerint, hanem úgy amilyen lelkületet tanúsít tévedő testvéreivel szemben.

A durva és szigorú lelkület az Sátán lelkülete. Ha a szívben büszkeséget melengetünk, akkor irigység és a rossz feltételezése jön létre, amely bosszúálláshoz vezet. Veszélyes dolog eltúloznunk az ártatlan szavakat vagy tetteket és szándékos sértésnek venni, majd úgy gondolni, hogy igazságtalanok voltak velünk szemben és megérdemlik, hogy ridegek, közömbösek és megvetőek legyünk hozzájuk. Az Úr gondjaira van bízva az a személy akit vádolunk, Isten angyalai foglalkoznak vele. Ő aki olvas a szívben, sokkal több igazi jóságot láthat a megvádolt személyben, mint abban aki rosszat feltételez róla és ezért neheztel rá. "Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki." Úgy bánj vele és tévedésével, mint ahogyan te is szeretnéd, hogy Isten bánjon veled, ha vétkeznél ellene! A jóindulat nem leli örömét a gonoszságban, hanem a bosszúállás teszi azt. Vigyázz nagyon, hogy lelkesedésedben a bölcsességnek szelídségét fejezhesd ki a helyes beszédeddel! Kerülj minden keserű szót, minden nyers szót! Hittestvérként légy szeretettel, légy kedves, légy udvarias! Ne hozz szégyent az igazságra keserű irigységgel vagy vitával, mert ilyet csak a világ tesz! Ne legyen sohasem ilyen közöttetek!

THE SIGNS OF THE TIMES, JULY 29, 1913.

Benne találunk gyógyulást

Amint a bűnös a kereszten haldokló Megváltóra tekintve felismeri a szenvedő isteni mivoltát, az a kérdés merül fel benne, hogy miért volt szükség erre a nagy áldozatra? A kereszt Isten szent törvényére mutat, melyet az ember megszegett. Krisztus halála kikezdhetetlen érv a törvény változhatatlansága és igazságossága mellett. Ésaiás így prófétál Krisztusról: "...a törvényt naggyá teszi és dicsőségessé." (Ésa 42:21.) A törvénynek nincs hatalma arra, hogy megbocsásson a gonosztevőnek. Feladata abban áll, hogy rámutasson az ember hibáira, hogy az felismerje: Megváltóra van szüksége, aki az ő helyettese, jótállója és igazsága. Jézus magára vette a törvényszegő bűneit, s ezzel megadja neki azt, amire szüksége van. "És ő megsebesíttetett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, bé-

kességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg" (Ésa 53:5). Az Úr lecsaphatott volna a bűnösre és végleg megsemmisíthette volna, de a drágább utat választotta. Csodálatos szeretete, hogy egyszülött Fiát adta a világ bűneinek elhordozásáért, reményt ébreszt a csüggedőben. Mivel az egész mennyet odaadta ebben az egy ajándékban, semmilyen szükséges segítséget nem tart vissza az embertől, hogy az elnyerje a megváltás serlegét és Isten örökösévé, Krisztus társörökösévé váljék.

Krisztus azért jött el a világba, hogy kinyilvánítsa az Atya szeretetét és minden ember szívét Magához vonzza. "És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok" (Jn 12:32). Az első lépés az üdvösséghez, hogy válaszolunk Krisztus vonzó szeretetére. Isten üzenetet üzenet után küld az embernek, melyek által bűnbánatra készteti, hogy megbocsáthasson neki és bocsánatot írhasson neve mellé. Ne bánjuk-e meg bűneinket? Ne figyelmezzünk-e az Úr kérleléseire? Figyelmen kívül hagyjuk-e kegyelmének ajánlatait és visszautasítsuk-e szeretetét? Ha így lenne, akkor az ember elvágná magát attól a közvetítőtől, aki által örök életet nyerhet, mert egyedül Isten bocsáthat meg a bűnbánó bűnösnek. Szeretetének bemutatása és Lelkének késztetése által bűnbánatra kérleli az embert. A bűnbánat Isten ajándéka. Isten először bűnbánatra készteti azt, akinek megbocsát. Az ember legédesebb öröme Isten törvényének áthágása miatt érzett bűnbánatából és a Krisztusban mint a bűnösök Megváltójában és Közbenjárójában való hitéből ered. Krisztus azért vonja Magához az embert szeretetének kinyilatkoztatása által, hogy megismerje a megbocsátás örömét és Isten békéjét. Ha az ember válaszol Krisztus hívására és kegyelmébe helyezi életét, akkor lépésről lépésre fogja vezetni, mígnem teljesen megismeri Őt, s ez az örök élet.

Krisztus azért jött, hogy feltárja a bűnösnek Isten igazságát és szeretetét, s ezáltal bűnbánatot és bűnbocsánatot adhasson Izraelnek. Amikor a bűnös a keresztre tekint, meglátja Jézust, amint a törvényszegő bűneinek terhét hordozva elszenvedi a bűnök büntetését. A kereszthalálban és Istennek a bukott emberek iránti szeretetében felismeri, hogy mennyire gyűlöletes dolog a bűn Isten szemében, és ez bűnbánatra készteti a szent, igaz és jó törvény megrontása miatt. Hitet gyakorol Krisztusban, mert az isteni Megváltó helyettese, jótállója és közbenjárója, vagyis életének központja lett. A bűnbánó bűnösnek Isten megmutathatja kegyelmét és igazságát, valamint bűnbocsánatban és szeretetben részesítheti.

De Sátán mindenáron meg akarja akadályozni, hogy a lélek kiszabadulhasson a bűn fogságából. Isten a menny legnagyszerűbb ajándékát adta Fiában, s így a menny kincsei a mi rendelkezésünkre állnak, Sátán mégis úgy mutatja be

Istent a bűnbánó lélek előtt, mint aki rideg és kérlelhetetlen, aki nem hajlandó megbocsátani a törvényszegőnek. Időnként olyan emberektől kapok levelet, akik kétségbe vannak esve bűneik miatt. Némelyek ezt írták: "Attól tartok nincs ami segítsen. Van valami remény számomra?" E szegény lelkekhez ez az üzenet szól: "Bízzál Istenben! Az Atyának van elég kenyere számodra, és még maradék is lesz. Kelj fel és menj az Atyához, már távolról várni fog rád! Szeretetben és együttérzésben lesz részed!"

Amikor az ellenség özönvízként tör rád és el akar veszteni bűneid gondolatával, mondd ezt neki: "Tudom, hogy bűnös vagyok. Ha nem lennék, nem mehetnék a Megváltóhoz, mert Ő azt mondja: Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre' (Mk 2:17). Jogom van tehát Jézushoz jönni, mivel bűnös vagyok. Bűnös és szennyezett vagyok, de Ő elszenvedte a megalázást és a halált, elhordozta az átkot helyettem. És én megyek. Én hiszek. Hivatkozom biztos ígéretére, miszerint 🗈 aki hisz őbenne nem vész el, hanem örök élete van' (Jn 3:16)."

Figyelmen kívül hagyja-e Isten a töredelmes lélek efféle perbeszédét? - Nem, soha! Krisztus szenvedése és halála bebizonyította emberek iránti határtalan szeretetét. Ő készséges és képes megmenteni a végsőkig mindazokat, akik Istenhez jönnek általa.

Jöjj tehát Krisztushoz mint egy kisgyermek, és borulj le lábainál. Mivel Jézus mindenkor közel van hozzánk, nincs szükség arra, hogy felmenjük a mennybe és lehozzuk vagy hogy lemenjünk a sírba, hogy felhozzuk magunkhoz. Jézus így szól: "Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem." (Jel 3:20.) Milyen örömmel birtokolná Jézus lelkünk templomát, ha hagynánk! A Biblia szavai szerint Jézus a szív ajtajánál várakozik és kopogtat. Miért nem lép be? - Mert a bűnök szeretete bezárta a szív ajtaját. Amikor engedünk annak, hogy feladjuk bűneinket és beismerjük vétkeinket, a lélek és a Megváltó közötti akadály elhárul.

<<<vissza a 7. tanulmányhoz

8. Tanulmány Javasolt olvasmánya

THE SIGNS OF THE TIMES, FEBRUARY 14, 1895; JULY 29, 1913. EZ A 7. TANULMÁNYÉVAL MEGEGYEZŐ

<<<vissza a 8. tanulmányhoz

9. Tanulmány Javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, 131-139. (NIKODÉMUS)

János 3:1-17.

Nikodémus magas bizalmi tisztséget töltött be a zsidó államban. Magasan képzett, nem mindennapi jellemmel megáldott, nagyrabecsült tagja volt a nemzeti tanácsnak. Másokkal együtt őt is felkavarta Jézus tanítása. Bár gazdag, művelt, nagyrabecsült ember volt, mégis különösen vonzódott a szegény Názáretihez. A Megváltó ajkáról elhangzó tanítások mély hatást tettek rá, vágyott arra, hogy többet is megtudjon ezekből a csodálatos igazságokból.

Krisztus a templom megtisztításával megmutatta hatalmát, és ez a papok és vének elszánt gyűlöletét váltotta ki. Féltek ennek az idegennek az erejétől. Tűrhetetlen volt ekkora bátorság egy ismeretlen galileai részéről. Hajlottak rá, hogy véget vessenek munkájának. Ebben a szándékban azonban nem mindnyájan értettek egyet. Voltak, akik féltek szembeszegülni olyasvalakivel, akit olyan nyilvánvalóan Isten Lelke irányít. Eszükbe jutott, hogyan öltek meg prófétákat, mert Izrael vezetőinek bűneit ostorozták. Tudták, hogy a zsidók makacsságuk eredményeként foglyai egy pogány népnek, mivel elutasították az isteni dorgálásokat. Attól féltek, hogy Jézus elleni szövetkezésükkel a papok és vének atyáik nyomdokaiba lépnek, és újból veszedelmet hoznak a nemzetre. Nikodémus osztotta ezeket a nézeteket. A Magas Tanács egyik ülésén, ahol azt tárgyalták meg, hogy milyen eljárást foganatosítsanak Jézussal szemben, Nikodémus óvatosságot és mérsékletet javasolt. Hangsúlyozta, hogyha Jézust valóban Isten ruházta fel hatalommal, akkor veszélyes lenne figyelmeztetéseit visszautasítani. A papok nem merték semmibe venni ezt a tanácsot, és egy darabig nem hoztak nyit intézkedéseket a Megváltó ellen.

Amióta Nikodémus hallott Jézusról, buzgón tanulmányozta a Megváltóra vonatkozó próféciákat, és minél elmélyültebben kutatott, annál inkább meggyőződött arról, hogy Ő az Eljövendő. Sok más izraelitával együtt mélységesen bántotta a templom megszentségtelenítése. Szemtanúja volt a jelenetnek, amikor Jézus kiűzte az árusokat és vásárlókat, látta az isteni erő csodálatos megnyilatkozását és a Megváltót, amint hívja a szegényeket és meggyógyítja a betegeket. Látta az emberek örömteli tekintetét, hallotta dicséretüket, és nem volt kétsége afelől, hogy a Názáreti Jézus Isten Küldötte.

Őszintén vágyott egy beszélgetésre Jézussal, de attól visszariadt, hogy nyíltan felkeresse Őt. Túlságosan megalázó lett volna egy zsidó vezető számára, ha elismeri, hogy egy még alig ismert tanítóval rokonszenvez. És ha látogatása a Magas Tanács tudomására jut, tettével megvetést, vádaskodást vont volna magára. A titkos beszélgetés mellett döntött tehát, így még mindig mentegetőzhet azzal, hogy nyílt látogatás esetén talán mások is követhetik példáját. Óvatosan megtudakolta, hova szokott a Megváltó visszavonulni az Olajfák hegyén, várt, amíg a város elcsendesedett, azután felkereste Őt.

Krisztus jelenlétében Nikodémust különös félelem fogta el, de ezt igyekezett higgadtság és méltóság látszata mögé rejteni. "Mester - szólalt meg - tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele" (Jn 3:2). Azt remélte, hogy ha Krisztus rendkívüli tanítói tehetségéről, hatalmas csodatévő erejéről beszél, ezzel jól előkészíti a beszélgetést. Szavaival bizalmas légkört akart teremteni, ezzel szemben valójában hitetlenségét árulta el. Nem ismerte el Jézust Messiásnak, csak Istentől küldött tanítónak.

Jézus, ahelyett, hogy figyelemre méltatta volna ezt a köszöntést, szemét a beszélőre emelte, mintha lelke mélyén olvasna. Végtelen bölcsességében az igazság egyik keresőjét látta maga előtt. Ismerte a látogatás célját, és abban a reményben, hogy elmélyítheti a hallgatójában már meglévő meggyőződést, egyenesen a tárgyra tért, és így szólt ünnepélyesen, mégis kedvesen: "Bizony, bizony mondom néked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát" (Jn 3:3).

Nikodémus azzal a gondolattal jött az Úrhoz, hogy eszmecserét folytasson vele, Jézus azonban közvetlenül az igazság alapelveire tért. Azt mondta Nikodémusnak: Nem annyira elméleti ismeretekre, sokkal inkább lelki újjászületésre van szükséged. Nem a kíváncsiságodat kell kielégítened, hanem új szívre kell szert tenned. Fölülről kell új életet kapnod, mielőtt felfoghatod a mennyei dolgokat. Míg ez a változás nem jön létre, és mindent újjá nem tesz, addig nem szolgál javadra, hogy elbeszélgetsz velem hatalmamról vagy küldetésemről.

Nikodémus hallotta Keresztelő János prédikálását a bűnbánatról és a keresztségről. János ráirányította az emberek figyelmét arra, Aki Szentlélekkel keresztel. Nikodémus maga is érezte a lelkiség hiányát a zsidóknál, és azt, hogy nagymértékben a vakbuzgóság és a világi ambíciók irányítják őket. Remélte, hogy a dolgok jobbra fordulnak a Messiás eljövetelével. Keresztelő János szívet vizsgáló üzenete mégsem tudta a bűn elítélésére vezetni. Mint szigorú farizeus, büszke volt jó cselekedeteire. Köztiszteletnek örvendett jótékonysága és a templomi

szolgálat fenntartása iránti bőkezűsége miatt, s úgy érezte, hogy biztosította Isten kegyét. Megijesztette egy olyan ország gondolata, amely túl tiszta ahhoz, hogy ő jelen állapotában megláthassa.

Az újjászületés képe, amit Jézus használt, nem volt teljesen ismeretlen Nikodémus számára. Az izraelita hitre tért pogányokat gyakran hasonlították az újszülött gyermekhez. Ezért bizonyára megértette, hogy Krisztus szavait nem szó szerint kell vennie. De mivel izraelitának született, biztos volt benne, hogy helye van Isten országában. Úgy érezte, nem kell megváltoznia. Ezért lepődött meg a Megváltó szavain. Bosszantotta, hogy azok szinte közvetlenül rá vonatkoznak. A farizeus büszkesége küzdött az igazságot kutató ember őszinte vágyával. Csodálkozott, hogy Krisztus beszéde során nem veszi tekintetbe Izraelben betöltött vezető tisztségét.

Meglepetésében elvesztette önuralmát, és teljesen ironikusan válaszolt Krisztusnak: "Mi módon születhetik az ember, ha vén?" (Jn 3:4) Csakúgy, mint mások, amikor az igazság élesen a lelkiismeretéig hatolt, elárulta, hogy a testi ember nem fogadhatja be Isten Lelkének dolgait, mert semmi sincs benne, amire a lelki dolgok hatni tudnak, mivel a lelki dolgokat csak lelkileg lehet megérteni.

A Megváltó viszont nem ellenérvvel válaszolt. Ünnepélyes, nyugodt méltósággal emelte föl kezét, és még nagyobb bizonyossággal nyomatékosította a kellemetlen igazságot: "Bizony, bizony mondom néked; Ha valaki nem születik víztől és Lélektől nem mehet be az Isten országába" (Jn 3:5). Nikodémus megértette, hogy ezzel Krisztus a vízzel való keresztségre és a szív Isten Lelke által történő megújulására utalt. Meggyőződött arról, hogy Ő van jelen, Akiről Keresztelő János szólt.

Jézus folytatta: "Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az" (Jn 3:6). A szív természeténél fogva gonosz, és "ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki" (Jób 14:4). Nincs emberi találmány, ami segíthetne a bűnös szíven. "A test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti" (Róm 8:7). "A szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások" (Mt 15:19). A szív forrását kell megtisztítani, mielőtt a víz tisztán csörgedezhet belőle. Lehetetlenséget kísérel meg, aki a maga erejéből, a törvény megtartásával próbálja elérni a mennyet. Nincs biztonságban, akinek vallása pusztán a törvényesség, a kegyességbe burkolózás. A keresztény élet nem a régi módosítása vagy továbbfejlesztése, hanem a természet átalakulása. Halál a bűnnek és az énnek, és egészében új élet. Ezt a változást csakis a Szentlélek hatékony munkálkodása hozhatja létre.

Nikodémusnak ez még mindig zavaros volt, és Jézus a szél segítségével világította meg mondanivalóját: "A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született" (Jn 3: 8).

A szél hallható a fák ágai között, susogtatja a leveleket és a virágokat; mégis láthatatlan, és senki sem tudja, honnan jön vagy hová megy. Ilyen a Szentlélek munkája a szívben. Nem lehet jobban megmagyarázni, mint a szél mozgását. Az ember lehet, hogy nem tudja megmondani megtérésének pontos idejét vagy helyét, vagy nyomon követni az összes körülményeket, ez azonban még nem bizonyítja, hogy megtéretlen. Valaki által, aki éppoly láthatatlan, mint a szél, Krisztus folytonosan munkálkodik a szívben. Lassan-lassan, talán az ember számára észrevétlen, a kapott benyomások a lelket Krisztus felé vonják. Ilyen élményeket kaphat az ember, ha Róla elmélkedik, olvassa a Szentírást, vagy egy prédikátortól élőszóban hallgatja az igét. Egyszerre csak, amikor a Szentlélek határozottabban kérlel, a lélek boldogan adja át magát Jézusnak. Sokak szerint ez a hirtelen megtérés; valójában azonban Isten Lelke hosszan tartó munkájának eredménye; türelmet, időt igénylő folyamat.

Bár maga a szél láthatatlan, de hatásai láthatók, érezhetők. Ugyanígy nyilvánvalóvá válik a Lélek szívben történő munkálkodása az olyan ember cselekedeteiben, aki átérezte a megmentő erőt. Amikor Isten Lelke átveszi az uralmat a szív felett, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, lemond a gonosz cselekedetekről; szeretet, alázatosság és béke lép a harag, irigység és összeférhetetlenség helyébe. A bánatból öröm lesz, az arcon égi fény tükröződik. Senki sem láthatja a kezet, amely leemeli a terhet, nem láthatja a mennyei udvarokból alászálló fényt. Az áldás akkor jön, amikor a lélek hittel aláveti magát Istennek. Ekkor az emberi szem számára nem látható hatalom új lényt hoz létre Isten képmására.

Lehetetlen, hogy véges elme felfoghassa a megváltás művét. Titokzatossága meghaladja az emberi tudást, aki azonban átmegy a halálból az életre, az megérti, hogy ez isteni valóság. A megváltás kezdetét személyes tapasztalat révén ismerhetjük meg. Eredményei pedig kihatnak az örökkévalóságra.

Amíg Jézus beszélt, az igazság néhány sugara áthatolt a vallási vezető elméjén. A Szentlélek meglágyító, megnyerő ereje áthatotta szívét. Mégsem értette meg teljesen a Megváltó szavait. Nem annyira az újjászületés szükségessége kötötte le, mint inkább a mikéntje. Csodálkozva kérdezte: "Mi módon lehetnek ezek?" (Jn 3:9)

"Te Izrael tanítója vagy és nem tudod ezeket?" (Jn 3:10) - kérdezte Jézus.

Valóban, a nép vallási vezetésével megbízott személy előtt nem lehetnek ismeretlenek ilyen fontos igazságok. Jézus szavai azt a tanítást sugallták, hogy Nikodémusnak nem megbántódnia kellene az igazság egyszerű igéin, hanem inkább nagyon szerényen vélekedhetne magáról lelki tudatlansága miatt. Mindamellett Krisztus olyan ünnepélyes méltósággal beszélt, tekintete és hangja is olyan őszinte szeretetet fejezett ki, hogy Nikodémus nem sértődött meg, amikor rádöbbent saját szánalmas állapotára.

Ám amikor Jézus elmagyarázta, hogy földi küldetése nem egy mulandó, hanem egy lelki ország megalapítása, hallgatója bajba került. Ezt látva, Jézus hozzátette: "Ha a földiekről szóltam néktek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyeiekről szólok néktek?" (Jn 3:12) Ha Nikodémus nem tudta elfogadni Krisztus tanítását, amellyel a kegyelemnek a szívben végzett munkáját mutatta be, hogyan foghatná fel dicső mennyei királyságának természetét? Ha nem érti Krisztus földi munkáját, nem értheti a mennyeit sem.

A zsidók, akiket Jézus kiűzött a templomból, Ábrahám gyermekeinek mondták magukat, mégis menekültek az Üdvözítő jelenlétéből, mert nem tudták elviselni a benne megnyilatkozó isteni dicsőséget. Magatartásuk azt bizonyította, hogy még nem készültek fel Isten kegyelme által a templomi szent szolgálatokban történő részvételre. Buzgón fenntartották a szentség látszatát, de elhanyagolták a szív szentségét. Miközben ragaszkodtak a törvény betűjéhez, szüntelenül áthágták szellemét. Nagy szükségük volt arra a változásra, amelyről Krisztus beszélt Nikodémusnak - az erkölcsi újjászületésre, a bűntől való megtisztulásra, az ismeretek és a szentség megújulására.

Nincs mentség Izraelnek az újjászületés munkájával szembeni vakságára. Ésaiás a Szentlélektől ihletetten írta: "Mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertéztetett ruha minden mi igazságaink" (Ésa 64:5). Dávid így imádkozott: "Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem" (Zsolt 51:12). Ezékiel által pedig így szól az ígéret: "És adok néktek új szívet és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolatimban járjatok" (Ez 36:26-27).

Nikodémus korábban elhomályosult elmével olvasta ezeket az íráshelyeket, de most kezdte felfogni értelmüket. Látta, hogy a törvény betűjéhez való legmerevebb engedelmesség - amelyet a külsőségekre alkalmaznak - sem lehet jogcím senkinek arra, hogy belépjen a mennyek országába. Emberi mértékkel mérve élete igaz és tiszteletre méltó volt, de Krisztus jelenlétében úgy érezte, hogy szíve tisztátalan, élete szentségtelen.

Nikodémus vonzódott Krisztushoz. Amikor a Megváltó az újjászületésről magyarázott neki, vágyott arra, hogy ez a változás végbemenjen benne. De hogyan történhet ez meg? Jézus válaszolt a fel nem tett kérdésre: "Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (Jn 3:14-15).

Ez már olyan terület volt, melyen Nikodémus is otthon érezte magát. A felemelt kígyó jelképe világossá tette számára a Megváltó küldetését. Amikor Izrael népe közül sokan elpusztultak a tüzes kígyók marásától, Isten utasította Mózest, hogy készítsen egy érckígyót; és helyezze el magasan a gyülekezet közepette. Azután hírül adták a táborban, hogy aki feltekint a kígyóra, életben marad. A nép jól tudta, hogy a kígyónak önmagában nincs ereje, nem tud segíteni. Krisztust szimbolizálta. Ahogyan a pusztító kígyók képmására készített jelképet felemelték gyógyulásuk érdekében, úgy fog az Üdvözítő megjelenni "a bűn testének hasonlatosságában" (Róm 8:3). Számos izraelita úgy tekintett az áldozati szolgálatokra, mintha bennük lenne az erő, amely megszabadít a bűntől. Isten meg akarta velük tanítani, hogy ezeknek sincs már nagyobb értékük, mint az érckígyónak. Arra kellettek, hogy gondolataikat a Megváltóra irányítsák. Sem sebeik gyógyulásáért, sem bűneik bocsánatáért maguk semmit nem tehettek, csupán Isten ajándékába vetett hitüket kellett megmutatniuk. Rá kellett tekinteniük, hogy éljenek.

Ha valakit megmart a kígyó, késlekedhetett a feltekintéssel. Megkérdezhette, milyen hatóereje lehet egy érc jelképnek. Követelhetett tudományos magyarázatot is. Magyarázat azonban nem adatott. El kellett fogadnia Isten Mózes által adott szavát. Visszautasítani a feltekintést - ez egyenlő volt a halállal.

Nem a vitatkozás, érvelés világosítja meg a lelket. Fel kell tekintenünk és élünk. Nikodémus elfogadta a tanítást és magával vitte. Másképpen tanulmányozta a Szentírást, nem a vita vagy az elmélet kedvéért, hanem hogy a lélek számára nyerjen életet. Amint alávetette magát a Szentlélek vezetésének, látni kezdte a mennyországot.

Ma ezreknek van rá szükségük, hogy megtanulják ugyanazt az igazságot, amelyet Nikodémus a felemelt kígyó segítségével tanult meg. A törvény iránti engedelmességükben bíznak, abban, hogy az majd beajánlja őket Isten kegyébe. Az emberek, ha kérik őket, hogy nézzenek Jézusra, és higgyék el, hogy Ő egyedül kegyelme által menti meg őket, így kiáltanak fel: "Hogy volna lehetséges ez?"

Nikodémushoz hasonlóan nekünk is ugyanúgy kell életre jutnunk, mint aki első volt a bűnösök között. Jézuson kívül "nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene né-

künk megtartatnunk" (Acs 4:12). Hit által kapjuk meg Isten kegyelmét, de nem a hit az üdvözítőnk. A hit nem érdem, hanem kéz, amellyel megragadjuk Krisztust, átvesszük érdemeit, mint orvosságot a bűnre. A bűnt megbánni sem tudjuk Isten Lelkének segítsége nélkül. A Szentírás azt mondja Krisztusról: "Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjával, hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát" (Acs 5:31). A bűnbánat éppúgy Krisztustól jön, mint a megbocsátás.

Akkor tehát hogyan üdvözülünk? "Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában" (Jn 3:14), úgy emeltetett fel az embernek Fia; és mindenki, akit a kígyó becsapott és megmart, ránézhet és élhet. "Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit" (Jn 1:29). A keresztről áradó fény kinyilatkoztatja Isten szeretetét. Szeretete Hozzá vonz. Ha nem állunk ellent ennek a vonzásnak, akkor a kereszt lábához fog vezetni, mint olyanokat, akik megbánták bűneiket, és akikért a Megváltót megfeszítették. Ekkor Isten Lelke hit által lélekben új életet hoz létre. A gondolatok és vágyak összhangba kerülnek Krisztus akaratával. A szív, az elme újjáteremtődik annak képmására, Aki azon munkálkodik, hogy egészen alárendeljük magunkat Neki. Ekkor Isten törvénye beíródik az elmébe és a szívbe, és elmondhatjuk Krisztussal: "Hogy teljesítsem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem" (Zsolt 40:9).

A Nikodémussal való beszélgetés során Jézus feltárta a megváltási tervet és evilági küldetését. Ezt követően egyetlen tanításában sem magyarázta el ilyen tökéletesen, lépésről lépésre azt a munkát, amelynek végbe kell mennie mindenkinek a szívében, aki örökölni akarja a mennyországot. Szolgálatának legelején megismertette az igazságot a Magas Tanács egyik tagjával, a legfogékonyabb elmével, a nép kijelölt tanítójával. Izrael vezetői azonban nem fogadták szívesen a világosságot. Nikodémus szívébe rejtette az igazságot, melynek gyümölcsei alig-alig váltak nyilvánvalóvá három éven át.

Viszont Jézus ismerte a talajt, amelybe a magot vetette. Nem vesztek el az éjszakában az egyetlen hallgatónak szóló szavak a magányos hegyen. Egy ideig Nikodémus nem ismerte el Jézust nyilvánosan, de figyelte életét, és töprengett tanításain. A Magas Tanácsban újra és újra meghiúsította a papok Krisztus megsemmisítésére irányuló terveit. Amikor Jézus végül a kereszten függött, Nikodémus visszaemlékezett a tanításra az Olajfák hegyén: "Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (Jn 3:14-15). A titkos beszélgetés fénye beragyogta a keresztet a Kálvárián, és Nikodémus meglátta Krisztusban a világ Megváltóját.

Az Úr mennybemenetele után, amikor a tanítványok szétszóródtak az üldözések miatt, Nikodémus bátran színre lépett. Vagyonát a zsenge egyház támogatására fordította, amelyről a zsidók azt hitték, hogy Krisztus halálával eltűnik. A veszély idején ő, aki korábban olyan óvatos és elővigyázatos volt, sziklaszilárddá vált, erősítette a tanítványok hitét, és rendelkezésre bocsátotta javait az evangéliumi munka elősegítése érdekében. Akik előzőleg tisztelettel hajoltak meg előtte, most csúfolták és üldözték. Evilági javak tekintetében elszegényedett, de az a hite nem fogyatkozott el, ami a Jézussal folytatott éjjeli tanácskozásból serkent.

Nikodémus elmondta Jánosnak a beszélgetés történetét, amely az apostol feljegyzései révén szolgál milliók okulására. Az itt tanított igazságok ma éppoly fontosak, mint azon az ünnepélyes éjszakán, magányos hegyen, ahová a zsidó vezető eljött, hogy megtanulja az élet útját a szerény galileai Tanítótól.

<<<vissza a 9. tanulmányhoz

10. Tanulmány Javasolt olvasmánya

APOSTOLOK TÖRTÉNETE, 381-387. (ÁTALAKULT ÉLET)

János apostol élete példaképe az őszinte megszentelődésnek. Jézussal szoros kapcsolatban eltöltött évei alatt mindig szívesen fogadta a Megváltó intéseit és figyelmeztetéseit. Minél jobban megnyilvánult előtte az Úr jelleme, annál világosabban látta saját fogyatékosságát. Ez a felismerés alázatossá tette. Saját heves természetével ellentétben, napról napra szemlélhette Jézus gyengédségét és hosszútűrését; hallgathatta az alázatról és türelemről szóló tanításait. Napról napra jobban vonzódott Krisztushoz, míg a Mester iránti szeretetében teljesen megfeledkezett önmagáról. Az erély és gyengédség, a fenség és szelídség, az erő és türelem, amelyet Isten Fiának mindennapi életében tapasztalt, csodálatra, imádatra ragadta. Érzékeny, sértődő és nagyravágyó lényét alárendelte Krisztus átformáló hatalmának, az isteni szeretet pedig átalakította jellemét.

János életében megnyilvánuló megszentelődésnek merő ellentéte apostoltársának, Júdásnak tapasztalata. Társához hasonlóan, Júdás szintén az Úr tanítványának vallotta magát, de élete csak a "kegyesség látszata" volt. Krisztus jellemének szépségei ugyan megragadták, de gyakran, ha felfigyelt szavaira, azok szíven találták. Mégsem akart megalázkodni, sem bűneit megvallani. Ellenállt az isteni befolyásnak, ezáltal megvetette a Mestert, akit – vallomása szerint – szeretett. János komolyan küzdött hibái ellen, Júdás ellenben elnyomta lelkiis-

merete szavát, engedett a kísértéseknek, miáltal rossz szokásai mindinkább begyökereztek. Jézus által tanított igazságok gyakorlása keresztezte volna vágyait és szándékait. Saját elgondolásait nem volt hajlandó alárendelni, hogy mennyei bölcsességben részesüljön. Világosság helyett a sötétséget választotta. Kapzsiság, bosszúállás, rosszindulat, gonosz kívánságok és egyéb sötét gondolatok dúltak benne, míg végül Sátán teljesen hatalmába kerítette.

János is, Júdás is mindketten képviselik Krisztus hitvalló követőit. Mind a két tanítványnak egyforma alkalma volt, hogy szemlélje és kövesse az isteni mintaképet. Mindkettő egyformán szoros kapcsolatban élt Jézussal; kiváltságuk volt, hogy tanításait hallgathatták. Jelleme mindkettőnek igen fogyatékos volt, de mindketten hozzáférkőzhettek az isteni kegyelemhez, amely tulajdonságaikat átalakíthatja. Mialatt azonban egyikük alázatos szívvel tanult Jézustól, a másik kimutatta, hogy nem cselekvője, csupán hallgatója az igének. Egyikük naponként meghalt "én"-jének, legyőzte a bűnt, és az igazság megszentelte életét, viszont a másik, mivel ellenállt a kegyelem átformáló erejének, önző vágyainak engedett, tehát teljesen Sátán rabszolgájává vált.

A jellem ilyen átalakulása, miként János életéből kiviláglik, mindenkor a Krisztussal való kapcsolat eredménye. Bármilyen fogyatékosságai legyenek valakinek, ha őszinte tanítványa Jézusnak, jellemét az isteni kegyelem hatalma átalakítja és megszenteli. Mialatt, mintegy tükörben szemléli az Úr dicsőségét, átalakul, dicsőségről dicsőségre, amíg hasonlóvá válik hozzá, akit imád.

János a megszentelt élet tanítója, leveleiben a gyülekezetnek tévedhetetlen szabályokat adott a keresztény magatartásra nézve: "És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta... Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt." (I. Jn. 3:3; 2:6) Azt tanította, hogy a keresztény legyen tisztaszívű, és éljen új életet. Sohase elégedjen meg üres hitvallomással. Miként Isten szent, mint Isten, az elesett ember, mint ember legyen szent, emberi mivoltában.

"Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté tételetek" (I. Thess. 4:3) – írja Pál apostol. Isten mindazzal, amit gyermekeiért tesz, a gyülekezet megszentelődését célozza. Örök időktől fogva kiválasztotta őket, hogy szentek legyenek. Fiát odaadta érettük a halálba, hogy megszentelődjenek az igazság iránti engedelmességük által, és megszabaduljanak minden kicsinyességtől. Személyes munkát követel tőlük. Személyes odaadást. Istent hitvallói csak úgy tisztelhetik, ha igyekeznek képére áthasonulni, ha engedelmeskednek vezetésének. Akkor hirdethetik, mint az Üdvözítő tanúbizonyságai, hogy mit művelt érettük az isteni kegyelem.

Életünk megszentelődését úgy érhetjük el, ha kiéljük a szeretet alapelvét. "Az

Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad és az Isten is ő benne." (I. Jn. 4:16) Aki szívébe fogadta Krisztust, vallását tetteivel bizonyítja. Jelleme megtisztul, finomodik, nemesebbé és tökéletesebbé válik. A hittételek tisztasága kapcsolódik szent, igaz életmóddal; az isteni szabályok szent cselekedetekkel.

Akik a megszentelődés áldásait óhajtják, előbb meg kell tanulniuk, hogy mit jelent az önfeláldozás. Krisztus keresztje az a főoszlop, amely "igen-igen nagy örök dicsőséget" hordoz. (II. Kor. 4:17) "Ha valaki jőni akar én utánam" – mondja Jézus –, "tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem." (Mt. 16:24) Embertársaink iránti szeretetünk mutatja Isten iránti szeretetünket. A türelmes szolgálat szerez a léleknek nyugalmat. Alázatos, szorgalmas és hűséges munka növeli Isten gyermekei jólétét. A Mindenható támogatja és erősíti azt, aki Krisztus útján akar haladni.

Az életszentség nem egy pillanat, egy óra, egy nap, hanem egy egész élet munkája. Nem a boldog elragadtatás érzete által érjük el, hanem annak eredménye, hogy állandóan meghalunk a bűnnek, és élünk Krisztusnak. Gyenge, időnkénti erőfeszítésekkel nem lehet igazságtalanságokat jóvátenni, nem lehet a jellem átalakulását munkálni. Hosszas, kitartó erőfeszítések, szigorú önfegyelem és kemény küzdelmek árán érhetjük el a győzelmet. Sohasem tudhatjuk, milyen harc vár ránk holnap. Ameddig Sátán uralkodik, énünket meg kell aláznunk, fojtogató bűneinket le kell győznünk. Amíg életünk tart, nincs megállás, nincs olyan magaslat, amelyre feljutva, elmondhatnánk: teljesen célhoz értem. Az életszentség életfogytig tartó engedelmesség eredménye.

Egyetlen apostol, egyetlen próféta sem állította, hogy teljesen bűntelen. Emberek, akik Isten közvetlen közelében éltek, akik inkább feláldozták életüket, mintsem tudatos bűnt kövessenek el; emberek, akiket Isten mennyei világossággal és erővel tüntetett ki, valamennyien beismerték természetük bűnös voltát. Nem bíztak a testben, nem állították, hogy igazak, szentek, hanem egyesegyedül Krisztus érdemeire, igazságosságára támaszkodtak.

Így tesz mindenki, aki Krisztust szemléli. Minél közelebb férkőzünk Jézushoz, minél jobban felismerjük jellemének tisztaságát, annál világosabban látjuk, hogy milyen undorító a bűn, és annál kevésbé hajlunk önmagunk magasztalására. Lelkünk állandóan Isten után vágyódik; komolyan és őszintén beismerjük bűneinket, és szívből megalázkodunk előtte. Keresztényi tapasztalatunk minden további lépésénél bűnbánatunk mélyül. Tudni fogjuk, hogy alkalmasságunk egyedül Krisztusban rejlik, és valljuk az apostollal együtt: "Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó." "Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem

megfeszíttetett a világ és én is a világnak." (Rm. 7:18; Gal. 6:14)

Ugyan angyalok jegyzik fel Isten gyermekeinek szent küzdelmét és harcait; jelentik imáikat és könnyeiket; Istenre azonban ne hozzon szégyent emberi ajak ilyen kijelentéssel: én bűntelen vagyok! Én szent vagyok! Megszentelt ajkak sohasem ejtenek ki ilyen elbizakodott szavakat.

Pál apostol elragadtatott a harmadik égig, leírhatatlan dolgokat látott és hallott, mégis szerényen jelentette ki: "Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem." (Fil. 3:12) Noha Isten angyalai jelentették Pál apostol győzelmeit a hit erős küzdelmeiben, a menny pedig örvendett kitartó igyekezetének, s annak, hogy a jutalomra tekintve, minden mást szemétnek ítélt; bár az angyalok örömujjongva hirdették is diadalait, Pál mégsem dicsekedett sikereivel. Ilyen magatartást tanúsítson Krisztus valamennyi követője, amikor a romolhatatlan koronáért folytatott küzdelmében előbbre haladni igyekszik.

Akik hajlamosak arra, hogy saját szentségüket hangoztassák, pillantsanak Isten törvényének tükrébe. Mialatt felismerik parancsolatainak messzeható követelményeit, és megértik a törvény hivatását, hogy a gondolatok és a szív szándékainak bírája, nem dicsekszenek bűntelenségükkel. János, anélkül, hogy kivonná magát hittestvérei közül, így ír: "Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk.... Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő igéje nincsen mi bennünk... Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól." (I. Jn. 1:8, 10, 9)

Sokan vallják, hogy szentek, és állítják, hogy teljesen az Úréi; jogot formálnak Isten ígéreteire, azonban parancsolatainak engedelmeskedni nem akarnak. A törvény ezen áthágói igényt tartanak mindarra, amit Isten ígért gyermekeinek; részükről ez csupán merész elbizakodottság, mert János kijelenti, hogy Isten iránti szeretetünket úgy mutatjuk ki, ha engedelmeskedünk parancsolatainak. Nem elegendő, ha az igazságot elméletben elfogadjuk, ha vallomást teszünk Krisztusba vetett hitünkről, ha hisszük, hogy Jézus nem volt csaló, és hogy a Biblia vallása nem csupán ravaszul kieszelt mese. János ezekről így ír: "Aki azt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk... És aki az ő parancsolatait megtartja, az Ő benne marad és Ő is abban." (I. Jn. 2:4–5; 3:24)

János ugyan nem tanította azt, hogy az üdvösséget engedelmesség által kiérdemelhetjük, viszont az engedelmesség a hit és a szeretet gyümölcse. Ezt

mondta: "És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn. Aki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt." (I. Jn. 3:5–6) Ha Krisztusban maradunk, ha Isten szeretete lakozik szívünkben, akkor érzelmeink, gondolataink és cselekedeteink összhangban lesznek Isten akaratával. A megszentelt szív összhangban él Isten törvényének szabályaival.

Vannak sokan, akik igyekszenek Isten törvényének engedelmeskedni, de csak kevés békét és örömet élveznek. Ez a hiányuk onnan ered, hogy a hitet nem gyakorolják. Életük sivár, mintha kiszáradt pusztaságban járnának. Keveset igényelnek, holott sokat kívánhatnának, mivel Isten ígéretei korlátlanok. Ilyen hívők nem nyújtanak helyes képet a megszentelt életről, amely az igazság iránti engedelmesség által érhető el. Az Úr kívánsága, hogy valamennyi gyermeke boldog, elégedett és engedelmes legyen. A hívők ezeket az áldásokat akkor nyerik el, ha hitüket gyakorolják. Hit által kiegyenlíthető a jellem minden fogyatékossága, megtisztítható minden foltja, helyrehozható minden hibája, fejleszthető minden jó vonása.

Az ima a menny elrendelt eszköze, hogy a bűn ellen sikeresen küzdjünk, s keresztényi jellemet fejlesszünk. Az isteni befolyások, amelyek válaszként imáinkra hatásukat éreztetik, véghezviszik a kérelmező lelkében mindazt, amiért Istenhez könyörög. Kérhetjük bűneink bocsánatát, a Szentlelket; kérhetünk Krisztushoz hasonló lelkületet, bölcsességet és erőt, hogy művét munkálhassuk; kérhetünk minden általa megígért adományt, mert ígérete így szól: "Kérjetek és megadatik néktek!"

Mózes, midőn a hegyen Istennél időzött, ott láthatta annak a csodálatos épületnek mintáját, amely dicsőségének lakóhelyéül szolgált. Mi is, fenn a hegyen, Isten közelében imáink csendes kamrájában elmélkedjünk Isten dicsőséges eszményéről, amelyet gyermekei elé tűzött. Így valósította meg Isten mindenkor terveit gyermekeivel, ugyanis ha vele kapcsolatban álltak, feltárta, megvilágította előttük kegyelmi szándékát. Eljárását, ahogyan velünk igazságokat közöl, e szavak vázolják: "Az ő kijövetele bizonyos, mint a hajnal." (Hós. 6:3) Akit Isten értelmileg megvilágosít, ennek folyamata olyan, mint ahogyan a hajnali derengésből előtör a verőfényes napsütés.

A megszentelődés – tökéletes szeretet, tökéletes engedelmesség, tökéletes alkalmazkodás Isten akaratával szemben. Az életszentség útja az igazság iránti engedelmesség. Tisztítsuk meg lelkiismeretünket élettelen tettektől, külső formaságoktól, hogy az élő Istennek szolgálhasson. Nem vagyunk még tökéletesek, azonban kiváltságunk, hogy megszabaduljunk énünk, továbbá a bűn béklyóitól,

és a tökéletesség felé haladjunk. Nagy lehetőségek, magas és szent célok tárulnak elénk.

Korunkban sokan csak azért haladnak oly lassan az istenes életben, mert Isten akaratát úgy értelmezik, ahogy nekik tetszik, ahogy szeretnék. Mialatt saját vágyaikat követik, megnyugtatják magukat, hogy Isten akaratát cselekszik. Nem vívnak harcot önmagukkal. Egyesek ugyan időnként eredményt érnek el, s leküzdik élvvágyukat és kényelemszeretetüket. Őszinték és komolyak, de idővel elfáradnak az állandó erőfeszítés alatt. Ellustulnak, lanyhák arra, hogy a harcot naponként elölről kezdjék; a pihenés kívánatosabb, álmos szemeiket behunyják, engednek a kísértés hatalmának, ahelyett, hogy ellenállnának.

Az Isten igéjében adott tanítások nem engedik meg, hogy megalkudjunk a gonosszal. Isten Fia azért jött, hogy mindeneket magához vonzzon. Nem azért jött, hogy álomba ringassa a világot, hanem hogy megmutassa a keskeny utat, amelyen mindenkinek járnia kell, aki végül is Isten városának kapuit elérni óhajtja. Gyermekeinek követniük kell lábnyomát, ha fel is kell áldozniuk kényelmüket vagy önző élvezeteiket. Kerüljön bármily fáradságba és szenvedésbe, állandóan harcolniuk kell önmagukkal.

Istent legjobban úgy dicsőíthetjük, ha megszentelt eszközévé válunk, ha általunk munkálkodhat, megnyilatkozhat. Az idő gyorsan rohan, int felénk az örökkévalóság. Ne fosszuk meg Istent attól, ami az övé. Ne tagadjuk meg tőle azt, amiért ugyan jutalmat kapunk, de amit károsodásunk nélkül vissza sem tarthatunk. Isten egész szíveteket kéri, adjátok át neki. Tulajdona az, mind a teremtés, mind a megváltás által. Értelmi erőtöket kéri, adjátok át neki, hiszen az övé. Pénzeteket kéri, adjátok oda, mert ez is az Övé. "Nem a magatoké vagytok, mert áron vétettetek meg." (I. Kor. 6:19–20) Isten csak a megszentelt lélek hódolatát kívánja, olyan lélekét, akit a szeretet által tevékeny hit készített elő, hogy neki szolgáljon. A legmagasabb eszményt tárja elénk: a tökéletességet. Felkér bennünket, éljünk teljesen és tökéletesen Őérette ezen a világon, ahogyan Ő helytáll érettünk Isten színe előtt.

"Mert ez az Isten akaratja", veletek, "a ti szentté lételetek." (I. Thess. 4:3) Vajon ez a ti óhajotok is? Ha bűneitek, mint magas hegyek állják el utatokat, de megvalljátok azokat, ha megalázkodtok és bíztok a megfeszített és feltámadott Üdvözítő érdemeiben, akkor megbocsát nektek, és megtisztít minden igazságtalanságtól. Isten teljes engedelmességet, alkalmazkodást követel tőletek törvénye iránt. Törvénye visszhangja szavának, amely így kiált felétek: Legyetek szentek, mindig szentebbek! Kérjétek Krisztus kegyelmének teljességét. Teljen meg szívetek forró vággyal szentsége, igazsága után, amelyről igéje kijelenti: "És

lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké." (Ésa. 32:17)

Mialatt lelketek sóvárogva vágyakozik Istenhez, mindig többet és többet ragadtok meg kegyelmének felmérhetetlen kincseiből. Miközben elmélkedtek ezen kincsek felett, tulajdonaitokká válnak; kinyilatkoztatjátok a Megváltó áldozatának érdemeit, szentségének védő oltalmát, bölcsességének és erejének teljességét. "Szeplő és hiba nélkül" állít benneteket az Atya elé. (II. Pt. 3:14)

<<<vissza a 10. tanulmányhoz

11. Tanulmány Javasolt olvasmánya

FAITH AND WORKS, PP. 91-94.

Krisztus igazságosságának alkalmazása

Akik teljes mértékben Krisztus igazságosságában bíznak, és élő hittel tekintenek rá, azok ismerik Krisztus Lelkét és ismerik Krisztust. Az őszinte hit teszi lehetővé a hívő számára, hogy meghal a bűn iránt és él Istennek, Urunk Jézus Krisztus által. Kegyelem által üdvözülünk a hitünkön keresztül, de nem önmagunk miatt, hanem Isten ajándéka az. Meg kell-e próbálni megmagyarázni ezt az értékes igazságot e világ szerint gondolkozók számára? Igen, de kigúnyolnak majd bennünket, mert "érzéki ember [a fizikai világgal foglalkozó] pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek [érthető] meg" (1Kor 2:14).

Amikor Jézus felemelkedett, így szólt tanítványaihoz: "És én kérem az Atyát, és más vígasztalót ád néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad (Jn 14:16, 17). Majd ismét így szólt: "A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak" (Jn 14:21).

Sokan megelégednek a hamis tanítások megismerésével, és nincsenek ellene a világnak, nincs különbség a világ és köztük, de Isten gyermekei bizonyságot tesznek az igazságról, nem csak írásban vagy szóval, hanem lelkületben és jellemben is. Megváltónk kijelenti, hogy a világ nem fogadja el az igazság lelkületét. Nem tudják megérteni az igazságot, mert nem ismerik fel Krisztust az iga-

zság szerzőjét. A lágymeleg tanítványok, a rideg szívű hitvallók, akiket nem járt át Krisztus Lelke, azok nem tudják felismerni Krisztus igazságosságának értékét, hanem létrehozzák saját igazságosságukat.

A világ a világ dolgait hajszolja – pénzkereset, világi dicsőség, kérkedés, önmaga kényeztetése. Krisztus azon dolgozik, hogy megsemmisítse ezeket az elvarázsló dolgokat, amelyek az embert távol tartják tőle. Szeretné az emberek figyelmét felhívni arra, ami a világra jön, hogy Sátán saját árnyékával akarja betakarni. Krisztus az örökkévaló világot láthatóvá teszi az ember számára, megmutatja annak vonzását, elmondja hogy házakat készít az embereknek, és hogy majd ismét visszajön és magához veszi őket. Sátán terve az, hogy megtöltse az ember gondolatait érzéki dolgok szeretetével, hogy Isten szeretete és a menny iránti vágy eltűnjön a szívből.

Légy hű sáfár

Isten kéri azokat, akikre javait bízta, hogy legyenek hűséges sáfárok. Az Úr azt szeretné, hogy a mulandó dolgok csak másodlagos helyet foglalnának el szívünkben és gondolatainkban. Sátán azonban az első helyre tenné életünkben a világ dolgait. Az Úr szeretne bizonyságot adni a nagyszerű dolgokról. Bemutatja nekünk, hogy a nehézségek, amiken át kell menjünk, azok nyilvánvalóvá teszik a jellemet és a megváltás tervét. Ismertté teszi az előttünk álló veszélyeket, a szükséges önmegtartóztatást. Kéri hogy számold össze, hogy mibe kerül ez neked, és ígéri, hogy ha buzgó leszel a nehézségekben, akkor isteni erő fog segíteni emberi törekvéseidet.

A keresztény harca nem olyan harc ahol emberrel kell küzdenie, hanem a magasságok fejedelmével, hatalmával és lelki gonoszságaival. A kereszténynek természetfeletti erőkkel kell megvívnia, de nincs magára hagyva ebben az öszszecsapásban. A Megváltó üdvösségünk kapitánya és vele az ember több lehet mint győztes.

A világ megváltója nem szeretné, ha az ember ne ismerné Sátán eszközeit. A gonoszság nagy szövetsége felsorakozott azok ellen, akik győzni szeretnének, Krisztus azonban a nem látható dolgok felé irányítja figyelmünket, arra mennyei hadseregre, amely az Istent szeretőket körbeveszik, hogy megszabadítsák őket. A mennyei angyalok az ember érdekeit védik. A Mindenható ereje szolgálja az Istenben bízókat. Az Atya Krisztus igazságosságát fogadja el azok érdekében, akik követői és őket fény és szentség övezi, amelyet Sátán nem tud áttörni. A Kapitány így szól követőihez: "bízzatok: én meggyőztem a világot." Én vagyok a védőtök, hogy győzzetek

A Kálvária keresztje

Krisztus által a megbékélés mellett helyreállítás is történt az emberért. A Kálvária keresztje átívelte a bűn okozta szakadékot. Jézus teljesen megfizette a váltságot, s így a bűnös bűnbocsánatot nyerhet, a törvény igazsága pedig helyreáll. Mindenki Krisztushoz jöhet és bűnbocsánatot nyerhet, aki hiszi, hogy Ő az engesztelő áldozat. Krisztus érdeme lehetőséget nyitott az Isten és az ember közti érintkezésre. Isten gyermekének fogadhat engem, én pedig szerető Atyámnak tartva Őt, örvendezhetek Benne.

Mennyei reményeinket egyedül Krisztusra alapozhatjuk, mert Ő a mi helyettesünk és kezesünk. Áthágtuk Isten törvényét, és a törvény cselekedetei által egy test sem igazulhat meg. Az ember legjobb törekvései is értéktelenek, ha azok saját erőből valók, és nem tudnak eleget tenni a megszegett szent és igaz törvény kívánalmainak. Krisztusban való hit által azonban, Isten Fia mindenre elegendő igazságáért folyamodhat. Krisztus - emberi természetben - eleget tett a törvény követelményeinek. A bűnös helyett elhordozta a bűn átkát, áldozatot hozott érte, hogy ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Az őszinte hit megragadja Krisztus igazságát és a bűnös győzelemre jut Krisztussal, mert isteni természet részesévé lett, s így életében az isteni és az emberi természet eggyé vált.

A lehetetlent kísérli meg az, aki saját cselekedetei - a törvény betöltése - által próbálja elérni a mennyet. Az ember engedelmesség nélkül nem üdvözülhet, de cselekedetei nem lehetnek saját erejéből valók. Krisztusnak kell munkálnia benne mind az akarást, mind a véghezvitelt jókedvéből. Ha az ember képes lenne saját tettei révén megmenteni magát, akkor lehetne valami saját magában, amiben örvendezhet. Káin áldozata az embernek azt a törekvését példázza, amit saját erejéből próbál tenni üdvössége érdekében. Mindent, amit az ember Krisztus nélkül tenni képes, azt önzés és bűn szennyezi be; ami viszont hit által történik, az elfogadásra talál Istennél. Lelki fejlődésben van részünk akkor, amikor Krisztus érdemein keresztül törekszünk a menny elérésére. Jézusra, mint hitünk szerzőjére és bevégzőjére tekintve győzelemről győzelemre jutunk, mert Isten kegyelme Krisztus által tette lehetővé teljes megváltásunkat.

<<<vissza a 11. tanulmányhoz

12. Tanulmány Javasolt olvasmánya

ÉRTELEM JELLEM EGYÉNISÉG, 1. KÖTET, 20-27.(LELKI HATÁSOK ÉS ÉRTELEM)

Vallás és egészség. Legfőbb fontosságú a személyes vallás. János apostol írta: "Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van lelkednek." A test egészsége jórészt a lélek egészségétől függ. "Ezért akár esztek, akár isztok, vagy bármi mást tesztek, tegyetek mindent Isten dicsőségére." A személyes vallás kiviláglik a magatartásból, szavakból és tettekből. Növekedést ér el, míg végül a tökéletesség elnyeri az Úr jóváhagyását. "Ő benne vagytok beteljesedve." (1901, 111. levél)

A tiszta vallás derűt, higgadtságot és erőt hoz. A tiszta és szeplőtlen vallás nem érzelem, hanem az irgalmasság és szeretet tetteinek cselekvése. Erre a vallásra van szükség az egészséghez és boldogsághoz. Belép a lélek szennyes templomába, és ostorral űzi ki a bűnös betolakodókat. Elfoglalva a trónt, megszentel jelenlétével, bevilágítva a szívet az igazságosság, krisztusi jellem napjának tündöklő sugaraival. Megnyitja a lélek mennyre nyíló ablakait, beengedi Isten szeretetének verőfényét. Ezt lelki nyugalom és derű kíséri. Megnövekedik a testi, szellemi és erkölcsi erő, mivel a menny légköre élő, tevékeny közegként megtölti lelkét. Krisztus alakul ki benne a dicsőség reménységeként. (Jóléti szolgálat 36)

Isten az élet és öröm forrása. Isten az egész világ számára az élet, a fény és öröm forrása. Akár a nap sugarai, akár az élő forrásból áradó patakok, áldás árad tőle minden teremtményéhez. Ahol Isten élete az emberek szívében van, az szeretetben és áldással fog áradni mások számára is. (Jézushoz vezető út 77)

Mindenki Istentől nyer életet. Minden teremtett lény Isten akarata és hatalma által él. Isten Fia életének a részesei. Bármilyen nagy képességű is valaki, akkor is a minden élet forrásából nyeri életét. Isten Fia az élet forrása. Aki egyedül halhatatlan, aki világosságban s életben lakozik, egyedül ő mondhatta el: Van hatalmam letenni életemet, és van hatalmam újra fölvenni azt. (A te igéd igazság 134)

Sátán kihasználja értelem fölötti hatalmát. A mennyből kivetve, Sátán a mi világunkban alapította meg országát. Azóta fáradhatatlanul erőlködik, hogy elcsábítsa az embereket Isten iránti hűségüktől. Ugyanazt a képességet használja, mint a mennyben – az értelem értelem fölötti hatalmát. Az emberek embertársaik kísértői lettek. Sátán erős, megrontó nézeteit, s mesteri, késztető hatalmát ápolják. Ezen elgondolások, eszmék hatása alatt az emberek szövetségekbe, szakszervezetekbe és titkos társulatokba kötözik magukat. Olyan ügynökségek munkálkodnak

a világon, melyeket Isten nem sokáig fog megtűrni. (1903, 114. levél)

Sátán célja, hogy önző célokra használjuk képességeinket. Sátánnak hálói és csapdái vannak, mint a madarásznak, készen a lelkek foglyul ejtésére. Kifejezett szándéka, hogy az emberek Istenadta képességeiket önző célokra fordítsák, ahelyett, hogy Isten dicsőségére engednék át őket. Isten azt akarja, hogy az emberek azzal foglalkozzanak, ami békét, örömet s örök jót eredményez nekik. Sátán viszont azt akarja, hogy arra összpontosítsuk erőfeszítéseinket, ami mit sem használ, és elpusztul a használattal. (Magasztos hivatásunk 200)

A bűn nem hozott új képességeket és szenvedélyeket. Ne képzeljük, hogy Ádám bűne óta Isten újfajta képességeket és indulatokat adott az embernek, mert akkor úgy látszana, hogy Isten beavatkozott, hogy bűnös tulajdonságokat ültessen az emberekbe. A bűnbeesés után Krisztus azonnal elkezdte térítő tevékenységét, s az ember Isten törvénye iránti engedelmesség és Krisztusba vetett hit által visszanyerheti Isten elvesztett képmását. (1905, 60. kézirat)

Mindnek választani kell két zászló közt. Ez a főfontosságú kérdés. Két nagyhatalom áll szemben egymással. Isten fejedelme Jézus Krisztus, és a sötétség fejedelme Sátán. Itt a nyílt viszály. Csak két csoport van, s mindenki valamelyik lobogó alá sorakozik. Vagy a sötétség fejedelme, vagy Jézus Krisztus zászlaja alá. (1894, 38. levél)

A bűn az egész emberre kihat, ugyanúgy a kegyelem is. (1891, 8 levél.)

A konok szív rántja a sárba a lélek képességeit. Aki meg akarja tanulni az üdvösség tudományát, föltétlenül engedelmes tanulónak kell lennie Krisztus iskolájában, hogy a lélek temploma a Magasságos lakhelye lehessen. Ha Krisztustól akarunk tanulni, a lelket meg kell üresítenünk kevély tulajdonságától, hogy Krisztus véshesse rá a képmását. (Magasztos hivatásunk 105)

A kereszt jól kiegyenlíti az értelemet. Mi adja meg az értelemnek a helyes szintet? A Kálvária keresztje. Jézusra, hitünk szerzőjére és bevégzőjére tekintve, mindenestől porba kell fektetnünk a magunk gyönyörűségére törekvést,. Amint helyesen látunk, megszületik a magunk megalázása, ami elősegíti az alázatos szívűséget és az alázatos értelmet. Amint a keresztet szemléljük, ez képesít meglátni a csodálatos gondoskodást, melyet a kereszt minden hívő számára hozott. Isten Krisztusban...ha helyesen látjuk, földig rombolja az emberi kevélységet. Nem lesz többé önmagasztalás, hanem igaz alázat. (Magasztos hivatásunk 114)

Az ember Krisztusban lesz teljessé. Krisztus élő egységre hozza magával és az Atyával tanítványait. A Szentlélek emberi értelmeken való munkálkodása által az ember teljes egésszé lehet Krisztusban. A Krisztussal való egység egymással is az egység kötelékét hozza létre. Ez az egység a legmeggyőzőbb bizonyíték

a világnak Krisztus fönségéről, jóságáról és hatalmáról, hogy elvegye a bűnt. (A te igéd 155)

Isten emeli az erkölcsi értéket. Az ember Isten becslése szerinti értéke a Krisztussal való egysége, mert egyedül Isten tudja fölemelni az embert az erkölcsi érték szintjén, a Krisztus igazságossága, isteni jelleme által. Világi megtiszteltetés és világi nagyság annyit ér, amennyire az Alkotó becsüli. Bölcsességük balgaság, erejük gyöngeség csupán. (Magasztos hivatásunk 149)

Önzés és gyümölcsei. A romlottság lényege az önzés, s mivel az emberek hódolnak hatalmának, az Isten iránti hűség ellenkezője látható ma a világon. Nemzetek, családok, egyének megteltek azzal a kívánsággal, hogy magukat tegyék a központtá. Az ember vágya az embertársa fölötti uralkodás. Önzésével elválasztva magát Istentől és embertársaitól, féktelen hajlamait követi. Úgy viselkedik, mintha a mások jóléte, a neki való alávetettségtől függne. (Intézőség 241)

Győzni lehet. Az igazságosság elveinek művelése által az ember győzni tud a gonosz hajlama fölött. Ha Isten törvénye iránt engedelmes, érzékei nem torzak és nyomorékok többé. Képességei nem romlottak, s nem pazarolja el Istentől elvezető célokra. A menny adományozta kegyelemben és kegyelem által, a szavak, gondolatok és erők megtisztultak lehetnek. Új jellem alakulhat ki, s a bűn romlottsága le lehet győzve. (1905, 60. kézirat)

Az ingadozó értelem a kísértés kezdete. A kísértésnek való behódolás kezdete abban a bűnben rejlik, hogy megengedjük az értelemnek az ingadozást, azt, hogy következetlen legyen Istenre támaszkodásánál. A gonosz örökkön figyel az alkalomra, hogy helytelenül állítsa be Istent, s tiltottra terelje, csábítsa a gondolatokat.

Ha tudja, világi dolgokra rögzíti az értelmet. Iparkodni fog fölkavarni az érzelmeket, föllármázni a szenvedélyeket és indulatokat, arra rögzíteni a szeretetet, a hajlandóságokat, ami nem válik javadra. Ezzel szemben a te kötelességed ellenőrzés alatt tartani érzelmeidet, szenvedélyeidet és indulataidat higgadt alávetettségben az észnek és lelkiismeretnek. Ezzel a Sátán elveszti az értelem fölötti hatalmát.

Krisztus arra a belső kötelességre szólít, hogy fokozatosan győzzünk a jellemünkben lévő lelki rossz, lelki gonoszság fölött.. A bűnös hajlamokat le kell küzdenünk...Étvágyat, szenvedélyt, indulatot meg kell hódítanunk, s az akaratot teljesen Krisztus oldalára állítani. (Magasztos hivatásunk 87)

Ne ess kétségbe öröklött hajlamok miatt! Sátán mindig éber hogy megcsaljon, félrevezessen. Minden csábítást igénybe vesz, hogy az embert az engedetlenség széles útjára bűvölje. Így törekszik a tájékozódási pontokat eltávolítva az érzékeket megkeverni. A helyes irány jelzésére Isten által fölállított útjelzőket hamis föliratokkal látja el. Mivel ezek a gonosz lények iparkodnak eltakarni a lélek elől minden fénysugarat, az Úr mennyei lényeket bízott meg az üdvösség örököseinek irányításával, szolgálatával őrzésével és vezetésével. Nem kell kétségbe esnünk öröklött, rossz hajlamaink miatt. Hanem mikor Isten Lelke megygyőz a bűnről, a helytelent művelő tartson bűnbánatot, vallja be bűnét, s hagyja el a rosszat. Hű őrök vigyáznak, hogy a helyes ösvényre tereljék a lelkeket. (A te igéd igazság 201)

A bűnrészesség barátság által. Akit rossz befolyások félrevezettek, és így bűnrészes lett a másokkal való barátság által, hogy Isten akaratával és jellemével ellenkezőt tegyen, annak nem kell kétségbe esnie. "Mert ilyen főpap illet minket, szent, ártatlan, szeplőtlen, a bűnösöktől elválasztott, és aki az egeknél magasságosabb lőn." Krisztus nemcsak pap és közbenjáró bűneinkért, hanem az áldozat is. Egyszer föláldozta magát mindenkiért. (1897, 11. levél)

Sátán csüggeszt, Krisztus reményt ihlet. Pillanatra se ismerd el Sátán kísértéseit, mintha egyeznének értelmeddel. Fordíts hátat nekik, miként az ellenfélnek magának hátat fordítanál. Sátán végzi a csüggesztést, Krisztus, hittel és reménységgel bizakodásra ihleti szívünket. Sátán törekszik megingatni a bizalmunkat. Azt sugallja, hogy reményeink hamis alapokon állnak, nem pedig annak biztos, megmásítatlan szaván, aki képtelen hazudni. (Magasztos hivatásunk 85)

Gyógyír minden kísértésre. Gyógyír van mindennemű kísértésre. Nem vagyunk magunkra hagyatva, hogy egyedül, csupán véges erőnkkel csatázzunk énünkkel és bűnös természetünkkel. Jézus a hatalmas segítő, a sohasem bajban hagyó támasz...Senkinek sem kell elbukni vagy elcsüggedni, mikor az Úr ilyen bőségesen gondoskodott rólunk. (Magasztos hivatásunk 88)

Krisztus vére az egyedüli gyógyír. Az Úr törvénye túláradón szé leskörű... Jézus világosan kijelenti tanítványainak, hogy szavakon és tetteken kívül gondolatokkal, érzésekkel, kívánságokkal is áthághatjuk Isten szent törvényét. Az Istent mindenek fölött szerető szív semmiképpen sem fog arra hajlani, hogy a lehető legkisebb követelésre szűkítse le az Úr utasításait. Az engedelmes, hű lélek jó kedvvel adózik mély lelki engedelmességgel, mikor a törvény lelki hatalmát látja. Akkor a parancsolatok valóságos erejükkel találnak célba a lélekben. A bűn végtelenül bűnösnek fog látszani... Nem lesz többé önigazultság, önhittség, magunk nagyratartása. A magunkban bízás is szertefoszlik. A bűnről való mély meggyőződés és a magunk megutálása az eredmény, és a lélek a veszély kétségbeesett érzetében megragadja Isten bárányának vérét, mint az egyedüli gyógyírt. (Magasztos hivatásunk 140)

Szembeszállás a kísértővel. Sátán hozzád jön, és azt mondja, hogy bűnös vagy. Mégse hagyd megtölteni magad a gondolattal, hogy Isten elvetett. Felelj neki, hogy igen, bűnös vagyok, ezért van szükségem a Megváltóra. Bűnbocsátóra és kegyelemre van szükségem, s Krisztus mondja, hogy ha hozzá térek, nem veszek el. Hozzám írt leveléből olvasom: 'Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsátja bűneinket és megtisztítson minden hamisságtól.' Elhiszem az igét, melyet rám hagyott. Engedelmeskedek parancsának. Mikor Sátán azt mondja, hogy elvesztél, feleld, hogy igen, de Krisztus eljött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. Minél súlyosabb a bűnöm, annál nagyobb szükségem van megváltóra. (1896, 98/b. levél)

A zűrzavarról Isten kezeművére a figyelmet. Isten fölszólítja teremtményeit, tereljék el figyelmüket a körülöttük levő zavarról és homályról, s csodálják az ő művét. Az égitestek méltók az elmélkedésre. Isten alkotta őket az ember javára, s amint tanulmányozzuk Urunk műveit, Isten angyalai lesznek mellettünk fölvilágosítani értelmünket és megőrizni a Sátán ámításától. (A te igéd igazság 201)

Amit a vallás elér. Az igaz vallás nemesíti az értelmet, finomítja az ízlést, megszenteli az ítélőképességet, s a menny tisztaságának és szentségének részesévé teszi birtokosát. Angyalokat hoz közel, és egyre jobban elválaszt bennünket a világ szellemétől s hatásától. Belép életünk minden tettébe és kapcsolatába, s az egészséges értelem lelkületében részesít. S az eredmény a boldogság és béke. (Egészség tanácsok 629, 630)

Növeli a szellemi képességeket. Mint Dániel esetében, a lelki jellem fejlődésével pontos arányban fejlődnek a szellemi képességek is. (A te igéd igazság 100)

Javít a testi egészségen. Értelmünk váljon eszessé, helyezzük akaratunkat az Úr oldalára, s akkor csodálatos javulás köszönt be testi egészségünkre. (Egészség tanácsok 505)

Legjobb gyógyszer az igaz cselekedetek. A beteg testének és értelmének legjobb gyógyszere a helyesen cselekvés tudata. Isten különleges áldása a befogadón, egészség és erő. Akinek békés és Istenben megelégedett az értelme, az az egészség útján jár. Valóban megelégedés tudnunk, hogy Isten szeme rajtunk nyugszik, s hogy füle nyitva áll imáink előtt. Leírhatatlan boldogság tudnunk, hogy mindenkor hű barátunk van, akire rábízhatjuk lelkünk összes titkát. (Egészség tanácsok 628)

Jézus szeretete édes illattal veszi körül a lelket. Akik szeretik Jézust, azok lelke tiszta és kellemes légkörrel lesz körülvéve. Vannak, akik elrejtik lelkük éhségét. Ezeknek nagy segítség a gyöngéd szó, a nyájas megemlékezés. Adjuk tovább az Isten által gazdagon és ingyen adományozott égi ajándékokat a körülöttünk le-

vőknek. Így kinyilvánítjuk a szeretetet, mely mennyei születésű, s mely növekedik, amint nagylelkűen mások áldására használjuk. Így dicsőítjük meg Istent. (Magasztos hivatásunk 231)

Meggondolatlan perc következményei. A lelkiismeretről eltávolított egyetlen védőpajzs, egyetlen rossz szokás melengetése, a kötelesség magasztos hívásainak egyetlen elhanyagolása az ámítás ösvényeinek kezdete lehet. Ez pedig a Sátánt szolgálók soraiba vezet. Közben mégis azt vallhatod, hogy Istenért és ügyéért lángol a szíved. Pillanatnyi meggondolatlanság, egyetlen félrelépés egész életeteket rossz irányba terelheti. S lehet, hogy sohasem jöttök rá, mi okozta romlásotokat, míg csak el nem hangzik az ítélet: "Takarodjatok tőlem, ti gonosztevők!" (5Bizonyságtételek 398)

Isten nem tesz csodát, hogy megakadályozza az aratást. Az Úr figyelmeztetéseket, tanácsokat küld, hogy helyesbíteni tudjuk tévedéseinket, mielőtt második természetünkké válnának. Nem tesz csodát, hogy az elhintett mag ki ne keljen s gyümölcsöt ne teremjen...

Aki hitetlen konokságot és merev közönyt tanúsít az isteni igazság iránt, csupán azt aratja, amit vetett. Ez sokak tapasztalata. Hideg közönnyel hallgatják az igazságot, mely valamikor megrázta lelküket. Hanyagságot, közönyt, és igazság iránti ellenállást vetnek; s ez lesz aratásuk is, melyet betakarítanak. A jég hidegsége, a vas keménysége, a szikla behatolhatatlan, benyomásnak ellenálló természete – ezeket találjuk sok hitvalló keresztény jellemében.

Az Úr így keményítette meg a fáraó szívét. Isten Mózes szájából szólt az egyiptomi királyhoz, a legmegkapóbb bizonyítékot nyújtva neki isteni hatalmáról; de az uralkodó konokul visszautasította a világosságot, mely bűnbánatra vezette volna. Isten nem küldött természetfölötti hatalmat megkeményíteni a lázadó király szívét. De mert a fáraó ellenállt, az Úr visszavonta Szentlelkét, sötétségben és hitetlenségben hagyva őt, melyet maga választott. A Lélek befolyását következetesen visszautasítva, emberek elvágják magukat Istentől. Az Úrnak nincs hatalmas tartalék eszköze az értelmek fölvilágosítására. Akaratának kinyilatkoztatása nem tudja elérni őket hitetlenségükben. (Adventista bibliaértelmezés 3. kötet, 1151)

Mi alakítsuk környezetünket, ne az bennünket. Vannak olyan bajok, melyeken enyhíthetünk, de meg nem szüntethetünk. Az embernek ahelyett, hogy környezete alakítaná őt, le kell győzni az akadályokat, alakítania kell környezetét. Azzal tudja művelni képességeit, hogy rendet és összhangot hoz ki a zűrzavarból. Ebben a törekvésében számíthat Isten segítségére, ha igényli. Nincs magára hagyva, hogy egyedül birkózzék meg a kísértésekkel, maga erejével küzdjön a

próbákkal. Mindenható lény siet a segítségünkre. Jézus odahagyta a menny királyi udvarait. Szenvedett és meghalt a bűntől elaljasodott világon, hogy megtaníthassa az embereket, hogyan lábaljanak át az élet próbáin, s hogyan győzzék le a kísértéseket. Ő a mi példaképünk. (5Bizonyságtételek 312)

Isten azt akarja, hogy értelmünket kitatarozzuk. Söpörjük félre a kérdéses elvek és gyakorlatok szemetjét. Az Úr azt akarja, hogy rendbe hozzuk gondolkodásunkat, s szívünk az igazság kincseivel megteljen. (Magasztos hivatásunk 106)

Bánjunk bölcsen a különböző értelmekkel. Valamennyiünknek tanulmányoznunk kell a jellemet és a modort, hogy tudjuk, miként bánjunk okosan a különféle gondolkodású emberekkel. A legkitűnőbb törekvésünket fordítsuk arra, hogy elsegítsük őket Isten szavának megértéséhöz és az igaz, keresztény élethöz. Olvassuk velük a Bibliát, vonjuk, tereljük gondolataikat a világi dolgokról örökkévalókra. Isten gyermekeinek kötelessége, hogy az Úr küldöttei legyenek, hogy megismerjék azokat, akiknek segítségre van szükségük. Ha valaki roskadozik a kísértés alatt, gondos óvatossággal karoljuk föl ügyét és bánjunk vele bölcsen, hiszen örök élete forog kockán. Így az értük fáradozók szavai és tettei életre éltető illat vagy pedig halált jelentő halotti szag lehetnek. (4Bizonyságtételek 69)

A hajlíthatatlan elv Jézus tanítványságának jele. Hajlíthatatlan elv jelzi azok útját, akik Jézus lábánál ülnek, és tőle tanulnak. (Magasztos hivatásunk 160)

<< vissza a 12. tanulmányhoz

13. Tanulmány Javasolt olvasmánya

THE FAITH I LIVE BY, PP. 209-215.

Krisztusra figyelve

"Oh mi Istenünk, nem ítéled-é meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te reád néznek a mi szemeink." 2Kró 20:12.

"Nézém – mondja Dániel próféta – míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle; ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekei égő tűz; tűzfolyam foly és jő vala ki az Ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának neki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélők ülének le, és könyvek nyittatának meg." (Dn 7:9–10)

Így tárul a próféta szeme elé az a kiemelkedő, ünnepélyes nap, amelyen az

egész föld Bírája megvizsgálja az emberek életét és jellemét, mindenkinek "cselekedetei szerint fizet". Az Öregkorú: Isten, az Atya. A zsoltáríró ezt mondja: "Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké Te vagy Isten" (Zsol 90:2). Isten az ítélet Bírája, aki minden élet és minden törvény forrása. A szent angyalok pedig – "tízezerszer tízezer és ezerszer ezer" – szolgaként és tanúként vesznek részt ebben a nagy fontosságú törvénykezésben.

"És ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék Őt." (Dn 7:13). Ebben a leírásban nem Krisztus második adventjéről van szó, hanem arról, hogy Jézus a mennyben az Öregkorúhoz megy, hogy átvegye a hatalmat, a dicsőséget és az országot, amelyet – közbenjárói munkája befejeztével – neki az Isten. A prófécia szerint ez az esemény lesz a 2300 nap végén, azaz 1844-ben, és nem a második advent. Nagy Főpapunk a mennyei angyalok kíséretében belép a szentek szentjébe, és ott megjelenik Isten színe előtt, hogy elkezdje... a vizsgálati ítéletét és az engesztelést mindazokért, akikről bebizonyosodik, hogy részesülhetnek áldásaiban.

Most Isten népének tekintetét a mennyei szentélyre kell szegeznie, ahol nagy Főpapunk... népéért közbenjár.

Hamarosan a szentély mérlegén fognak megmérni bennünket és a nevünk mellé feljegyzett dolgok szerint fogunk megítéltetni.

A feljegyzések szerinti ítélet

"Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az." Préd 12:16.

Azon a súlyos napon, a végső engesztelés és vizsgálati ítélet napján Jézus csak azoknak az ügyével foglalkozik, akik magukat Isten gyermekeinek vallották. A gonoszok megítélése, ami egészen más és külön munka, később történik... Az ítélkezők az emberek nevét és cselekedeteit nyilvántartó mennyei könyvek alapján döntenek.

Az élet könyve azoknak a nevét tartalmazza, akik valaha is Isten szolgálatába léptek. Jézus azt mondta tanítványainak: "Örüljetek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben" (Lk 10:20). Pál beszél hűséges munkatársairól, "akiknek neve benne van az élet könyvében" (Fil 4:3)...

"Egy emlékkönyv iraték" az Úr előtt, amelyben feljegyzik azoknak a jócselekedeteit, "akik félik az Urat és becsülik az Ő nevét" (Mal 3:16). Hitből mondott szavaikat és szeretetből fakadó tetteiket nyilvántartják a mennyben…

A bűnökről is feljegyzés készül... A titkos szándékok és indítékok is bekerül-

nek a tévedhetetlen nyilvántartásba.

Isten minden cselekedetet megvizsgál... Minden név mellett félelmes pontossággal van feltüntetve minden helytelen szó, minden önző tett, minden teljesítetlen feladat, minden titkos bűn, minden ravasz képmutatás. A semmibe vett mennyei intéseket és dorgálásokat, az elfecsérelt pillanatokat, a kihasználatlan alkalmat, a jó vagy rossz befolyást és messze ható következményeit a nyilvántartást vezető angyal mind feljegyzi.

Ha beírták neveteket a Bárány életkönyvébe, akkor minden rendben lesz veletek. Legyetek készek és készségesek bevallani és elhagyni hibáitokat, hogy hibáitok és bűneitek előttetek menjenek az ítéletre, hogy eltöröljék azokat.

Mindenkit megvizsgálnak

"Örvendezz a te ifjúságodban, és vidámítson meg téged a te szíved a te ifjúságodnak idejében, és járj a te szívednek útaiban, és szemeidnek látásiban; de megtudd, hogy mindezekért az Isten tégedet ítéletre von!" Préd 12:1.

Az ítéletre kijelölt időben – a 2300 nap végén, azaz 1844-ben – elkezdődött a vizsgálat és a bűnök eltörlése. Azoknak, akik valaha is magukra vették Krisztus nevét, át kell esniük az alapos vizsgálaton. Mind az élőket, mind a holtakat megítélik "azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint" Jel 20:12.

A bíró így szólt: "Mindnyájan a hitük alapján ítéltetnek meg, és megítéltetnek az ő cselekedeteikből."

A meg nem bánt és el nem hagyott bűnökre nem lesz bocsánat. E bűnök bent maradnak a mennyei könyvekben, és tanúskodnak a bűnös ellen az Isten napján...

Súlyos harc vár mindazokra, akik uralomra törő bűnös természetüket igába akarják hajtani. A felkészülés munkája személyes munka. Nem csoportosan fogunk üdvözülni. Az egyik ember tisztasága és odaszentelődése nem ellensúlyozza e tulajdonságok hiányát a másikba. Minden nemzetnek meg kell jelennie Isten ítélőszéke előtt, de Isten minden egyes ember ügyét olyan alaposan vizsgálja meg, mintha rajta kívül nem volna senki más a földön. Mindenkinek a mérce alá kell állnia. Senkin sem maradhat egyetlen folt, vagy sömörgőzén, vagy valami afféle.

A mennyei templomban most folyik az ítélet. Már hosszú évek óta tart. Hamar – senki sem tudja, hogy milyen hamar – az élők nevéhez érnek. Isten félelmes jelenlétében kerül mérlegre az életünk. Most fogadjuk meg – jobban, mint valaha – a Megváltó figyelmeztetését: "Vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem

tudjátok, mikor jő el az az idő" (Mk 13:33). "Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád" (Jel 3:3).

A bűn kitörlése

"Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törlöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevéről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt." Jel 3:5.

A könyvek megnyílnak az ítéletkor, és Isten megvizsgálja azoknak az életét, akik hittek, illetve hisznek Jézusban. Védőügyvédünk a föld első lakóitól kezdve minden nemzedékben élők ügyét felhozza; és a sort az élőkkel zárja. Minden név szóba kerül; minden ügyet alaposan megvizsgálnak. Isten számos nevet elfogad, másokat elutasít. Azoknak a nevét, akiknek meg nem bánt és el nem rendezett bűneit őrzi a mennyei nyilvántartás, Isten kitörli az élet könyvéből, és az emlékezés könyve jótetteiket sem tartja tovább számon...

Azoknak a neve mellett, akik őszintén megbánták bűneiket, és hittel igényelték Krisztus engesztelő áldozatként bemutatott vérét, ez olvasható: bocsánatot kapott. Mivel Krisztus igazságának részesei lettek, és jellemük összhangba került a menny törvényével, Isten eltörli bűneiket, őket pedig méltónak ítéli az örök életre...

Mindazok bűneire, akik a Krisztus vérébe vetett hit által győztek, a mennyei Közbenjáró bocsánatot igényel, hogy visszajuthassanak édeni otthonukba, és megkoronázott társaikkal ők is "az előbbi hatalom"...

Miközben Jézus védelmébe veszi a kegyelem országának alattvalóit, Sátán törvényszegéssel vádolja őket Isten előtt...

Jézus nem mentegeti e megvádoltak bűneit, de rámutat bűnbánatukra és hitükre, és megsebzett kezét az Atya és a szent angyalok előtt felemelve ezekkel a szavakkal kér bocsánatot számukra: Név szerint ismerem őket... Nevük be van írva az élet könyvébe, és ez van feljegyezve róluk: "Fehérben fognak velem járni; mert méltók arra" (Jel 3:4).

A keresztény naponta gyarapíthatja hitét, ha elmélkedik Krisztusról, aki magára vette ügyüket, aki "könyörülő... és hív főpap".

Az ítélet előtt

"Némely embereknek a bűnei nyilvánvalók, előttök mennek az ítéletre; némelyeket pedig hátul követnek is." 1Tim 5:24.

A vizsgálati ítélet és a bűnök eltörlése az Úr második adventje előtt lezárul. Mivel a halottakat a könyvek nyilvántartása alapján ítélik meg, az ítélet lezárta előtt nem lehet a bűnöket eltörölni... Amikor a vizsgálati ítélet lezárul, Krisztus eljön, és jutalma is vele, hogy megfizessen mindenkinek cselekedetei szerint.

Mindenkit megítél a könyvek feljegyzései alapján, és mindenkit cselekedetei szerint jutalmaz. Ez az ítélet nem a halálkor történik.

A jelképes szolgálatban a főpap, miután elvégezte az engesztelést Izraelért, kijött a szent sátorból és megáldotta a gyülekezetet. Krisztus is közbenjárói munkája befejezésekor "a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják Őt üdvösségükre" (Zsid 9:28), hogy örök életet adjon várakozó népének. Miként a főpap a szenthelyről eltávolított bűnöket megvallotta Azázel bakjának feje felett, Krisztus is a megvallott bűnöket Sátánra, a bűn kezdeményezőjére és felbujtójára fogja helyezni. Miként az Izrael bűneit hordozó bakot "kietlen földre" (3Móz 16:22) küldték, Sátán is, azokkal a bűnökkel a vállán, amelyeket Isten népével elkövettetett, ezer évig az akkor már kietlen és lakatlan föld határai közé lesz zárva. Végül abban a tűzben, amely minden gonoszt elpusztít, Sátánnak a bűn minden büntetését el kell szenvednie.

A föld roppant sokaságából néhányan, igen, csak néhányan menekülnek meg az örök életre, de a sokaságokat, akik nem tökéletesítették lelküket az igazság iránti engedelmesség által, azokat a második halálra szánják.

Miközben a bűnbánók bűnei eltávolíttatnak a mennyei szentélyből, Isten népe között megtisztulás, a bűnök elvettetésének különleges munkája megy végbe a Földön.

Rövidesen lejár az idő

"Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok." Ef 5:16.

1879. október 23-ának hajnalán két óra körül az Úrnak Lelke nyugodott meg rajtam, és a közelgő ítélet jeleneteit szemléltem... Úgy tűnt, mintha elérkezett volna Isten ítélet-végrehajtásának nagy napja. Tizenkétszer tízezren álltak a magas trón előtt, melyen fönséges személy ült. Néhány könyv feküdt előtte, s mindenik fedőlapján lobogó tűzforma arany betűkkel állt a fölirat: A menny jegyzőkönyve. Ekkor megnyitották az egyik könyvet, mely azok nevét tartalmazta, akik vallják, hogy hisznek az igazságban... Amint egyenként nevükön szólították őket, s jótetteiket említették, arcuk szent örömmel ragyogott föl.

Másik könyv is megnyittatott, amelybe az igazság hitvallóinak bűneit jegyezték fel. Az önzés általános fejezete alatt következtek minden egyéb bűnök...

Amint a Szent a trónon lassan fordította a lapokat, s szeme pillantásnyira megnyugodott egyeseken, tekintete mintha a lelkükbe fúródott volna, s életük minden szava és cselekedete elvonult előttük, oly világosan, mintha lobogó tűz betűivel írták volna oda...

Az egyik osztályt a föld terhei elnevezés alatt tartották számon... Ez az osztály az ént tette az első helyre, egyes-egyedül önző érdekeikért munkálkodtak...

Sokszor elhangzott a kérdés: "Miért nem mostátok meg jellemruhátokat a Bárány vérében?... Nem voltatok készek részesei lenni szenvedéseinek, ezért dicsőségében sem vehettek részt."... Akkor bezárult a könyv, s lehullt a palást a trónon ülőről, előtárva Isten Fiának rettenetes dicsőségét.

A jelenet elmúlt, s láttam, hogy még a földön vagyok, kimondhatatlanul hálásan, hogy Isten napja még nem jött el, s hogy az Úr még mindig adományozza a próbaidő becses óráit, hogy föl tudjunk készülni az örökkévalóságra.

Ha lejár a próbaidő

"Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is." Jel 22:11.

Isten nem tárta fel előttünk az üzenet hirdetése és a próbaidő lejártának idejét... Leveleket kaptam, kérdezték, van-e valamilyen világosságom a megpróbáltatás befejezésének idejére? Azt válaszoltam, nekem csak ez az üzenetem van, most van a munka ideje, amíg nappal van, mert eljön az éj, amikor senki sem dolgozhat.

Mikor Jézus feláll a szentek szentjében, mikor leveti közbenjáró öltözékét, és a papi ruha helyett a bosszúállás palástját ölti magára, akkor végleg befejezte könyörgését a bűnösökért... Mikor a bűnösökért könyörgés véget ér, s Jézus magára ölti a bosszúállás palástját, akkor mindenki próbaideje lezárul.

Minden ember sorsáról megszületett a döntés, és nincs több engesztelő vér, ami megtisztíthat a bűntől... Akkor Isten visszavonja a földről Lelkének fékező erejét.

E félelmetes időszakban az igazaknak közbenjáró nélkül kell a szent Isten színe előtt élniük. A gonoszokat nem korlátozza már semmi. Sátán teljesen hatalmában tartja azokat, akik megmásíthatatlanul megkeményítették szívüket... Ekkor Sátán végső zűrzavarba taszítja a föld lakosait. Amint Isten angyalai megszűnnek féken tartani az emberi indulatok viharát, elszabadul a viszály minden eleme. A pusztulás majd az egész világra kiterjed, és rettenetesebb lesz, mint

ami az ókori Jeruzsálemet sújtotta.

Nincs vesztegetni való időnk, mert nem tudjuk, hogy próbaidőnk mikor ér véget... Krisztus rövidesen eljön.

A próbaidő hirtelen, váratlanul jár le, mikor a legkevésbé feltételezzük. Mégis még ma tisztán állhatunk a menny előtt, tudhatjuk, hogy Isten elfogad bennünket; s végül, ha hűek maradunk, befogad a mennyei országba.

<<<vissza a 13. tanulmányhoz

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

1-3Sz - Szemelvények, 1-3.

1-9B - Bizonyságtételek, 1-9.

AT – Az Apostolok Története

BL – Bizonyságtételek a Lelkészeknek

BO - Boldog Otthon

ESz - Az Evangélium Szolgái

GH - Gondolatok a Hegyibeszédről

JÉ – Jézus Élete

JVÚ – Jézushoz Vezető Út

1-4KB - Kiben Bízhatunk, 1-4.

KP – KrisztusPéldázatai

MÉ - Megszentelt Élet

MT - A Megváltás Története

Nev - Nevelés

NK - A Nagy Küzdelem

NOL - A Nagy Orvos Lábnyomán

PK - Próféták és Királyok

PP – Pátriárkák és Próféták

TII - A Te Igéd Igazság

TL - Tapasztalatok, Látomások

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

BEcho - The Bible Echo

HP - In Heavenly Places

FE - Fundamentals of Christian Education

FW - Faith and Works

OHC - Our High Calling

RC - Reflecting Christ

RH - The Review and Herald

SpTEd - Special Testimonies On Education

ST – The Signs of the Times

TDG - This Day With God

TMK – That I May Know Him

YI - The Youth's Instructor

Angol nyelven kiadja:

Seventh Day Adventist Reform Movement General Conference, Sabbath School Department. Roanoke, Hollins Road, Virginia 5240 USA www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:

Hetednap Adventista Reformmozgalom Magyarországi Területe 2146 Mogyoród, Gödöllői út 201. Tel.:30/697-2610 Email: info@hnarm.hu www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:

Editura Păzitorul Adevărului Str. Morii, Nr. 27 505200, Făgăraș -Jud. Brașov Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111

> e-mail: info@azsmr.ro www.azsmr.ro

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

október 7. a Dél-Amerikai Terület Argentínai központjának helyreállítására (4.old.)

november 4. A misszióterületek irodalommal való ellátására (25.old.)

december 2. imaház részére Nepálban (46.old.)